

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

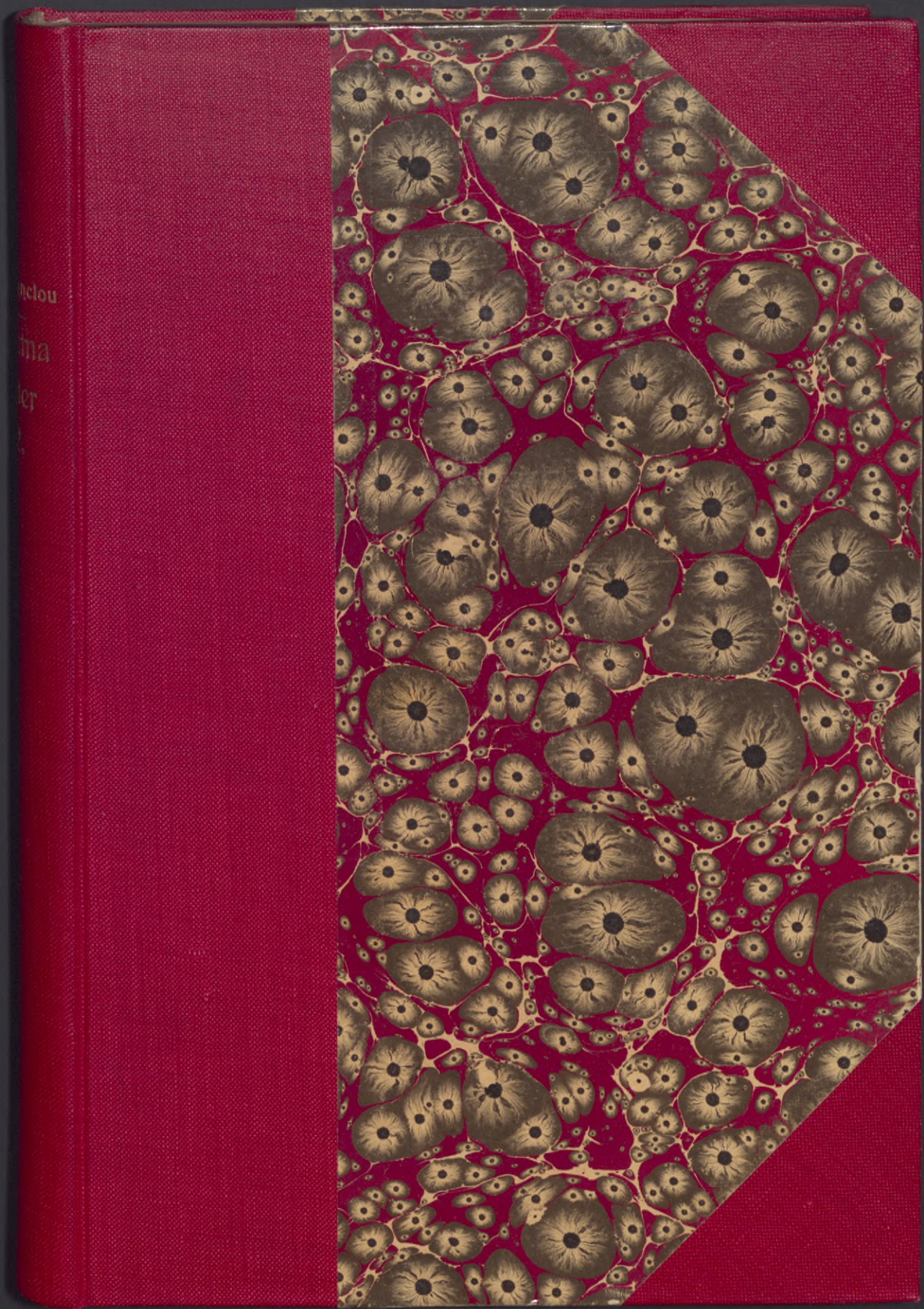
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

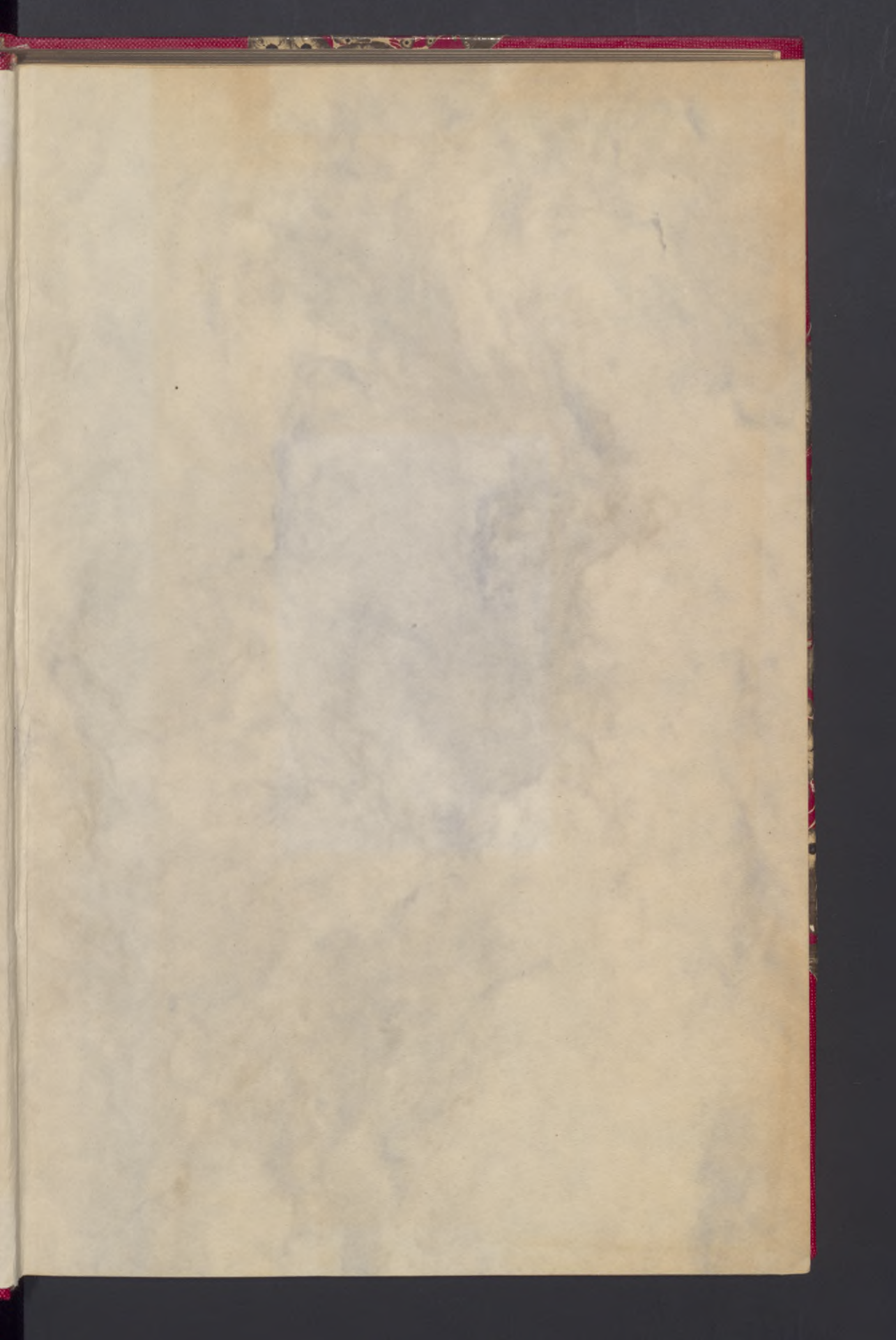
UPPSALA
UNIVERSITET

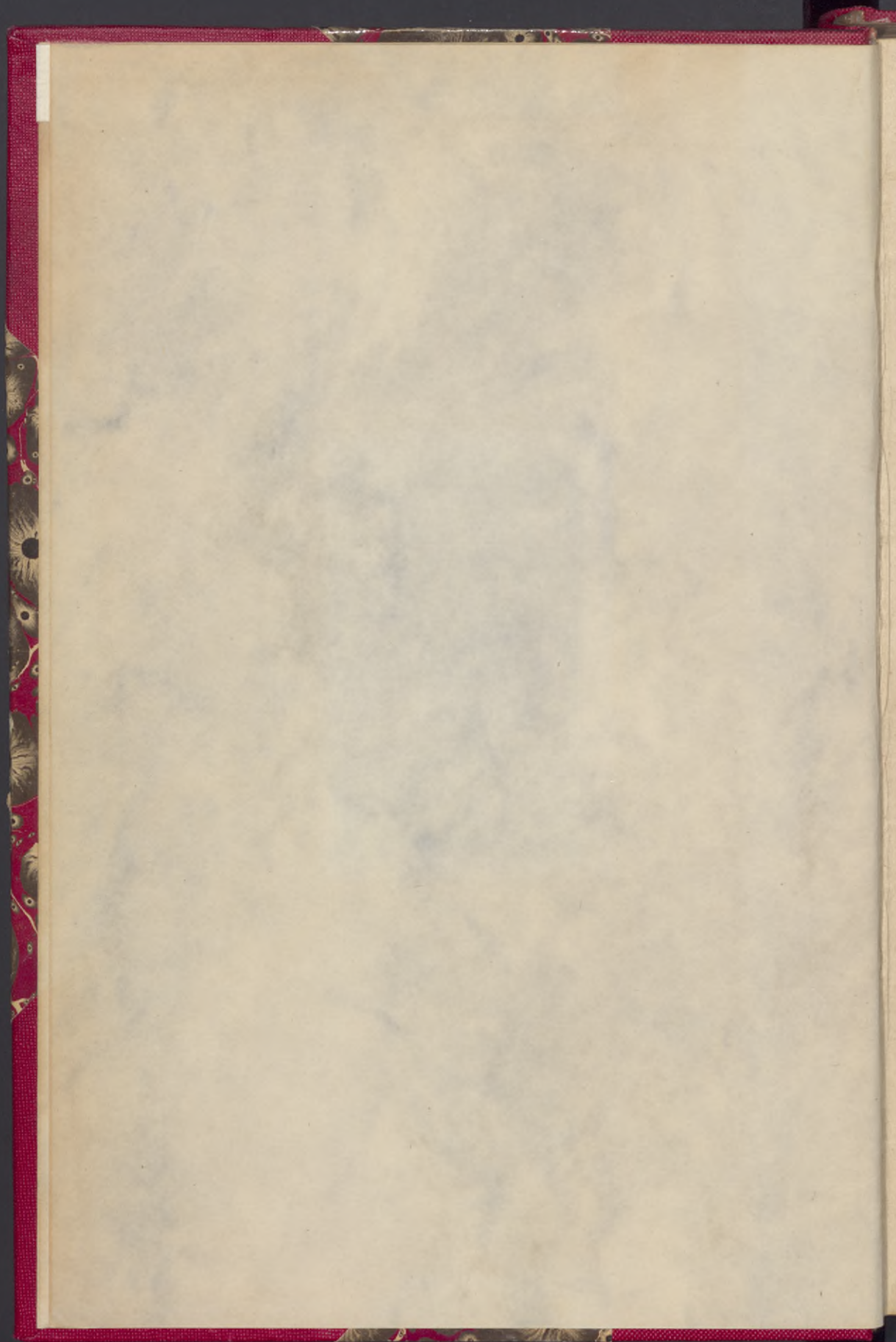

nclou
ma
er

Litt.
Sv.

Adil Ehrenciou.

Brutna **E**der

En societetkvinnas roman.

Bilder
från det moderna
Stockholm.

Andra delen.

2 kr. 50 öre.

Bokförlaget
Svevia.

[Kenque, Axel]

Brutna Eder

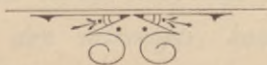
En societetkvinnas roman

Nutidsbilder

af

Adil Ehrencloou [pseud.]

ANDRA DELEN.

STOCKHOLM
BOKFÖRLAGET SVECIA.

Brutna Eder

En societetskynnas roman

Upphöfver

Adil Ehrenstou

STOCKHOLM

STOCKHOLM
GUSTAF LINDSTRÖMS BOKTRYCKERI
1898

Anmärkning till andra delen.

Det har kommit mig till synes, som skulle mina bilder — från den del af »Brutna Eder», hvilken nu ligger före — hafva tilldragit sig en uppmärksamhet, som borde varit enbart smickrande för mig som berättare, om jag ej äfven kunnat skönja vissa klor under den smekande kritiken.

Resultatet var icke oväntadt . . . Man tummar icke asfgudarna ostraffadt! . . . Jag vet äfven, att man gerna — ja, oftast **allt** för gerna till och med — lyssnar till det sensationella, bara man slipper finna sig själf såsom figur i vissa händelserns gång.

Skulle nu detta senare hafva händt någon, i hvad som redan blifvit sedt, kan jag endast, med beklagande för den missnöjde, konstatera, att den pensel, med hvilken jag målat — och tänker måla — är absolut oduglig för smickrets cinobergranna färger.

Man kan dikta romaner och låta fantasien brodera ut de väldiga tomrummen mellan hvarje liten sanning, som kan behövas till en roman.

Men nutidsbilder — sådana som dessa utgifvit sig för att vara — kopierar man helst från naturen som den är.

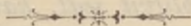
En fotografers skyltlåda har många bilder. Alla äro visst icke vackra. Men de skulle kanske kunna vara det alla, om fotografen ville taga sig för en ömsorgsfull utgallring. Han har mäktiga skäl att icke göra detta. Och han är alldeles för klok, att icke mottaga en beställning derför att kunden, som beställer sitt konterfej, icke är en skönhet.

Dylika sammanträffanden finnas äfven på de atelierer, der man fotograferar själar.

Må detta vara nog sagdt som förklaring till hvarför jag i det följande — der sviterna af kärlekens menedsbrott skola läggas i dagen — icke mer än förut vill bränna sanningen på vänskapens offeraltare.

Stockholm i sept. 1898.

Författaren.

FÖRSTA KAPITLET.

Spekulativ kärlek.

åren höll sitt intåg.

På den smala balkongen i huset vid Strandvägen står fru Jane drömmande lutad öfver det krokanliknande räcket, som någon ultramodern arkitekt dristat sig kalla imitation af antikt, svenskt konstsmide.

Osanningen i detta påstående, tänker fru Jane icke det minsta på. Hon syntes icke ens ega intresse för den granna tafla, som ligger utbredd nedanför, framför och på sidorna om henne. Det vill säga med visst undantag beträffande Djurgårdssidan, der man ännu blott kan skåda ett oskönt kaos af all den utställningshärlichkeit, som inom kort skulle locka millioner beundrare till den sköna synderskans, Mälaredrottningens fötter.

Nej, Jane har något helt annat att reflektera öfver.

Hon tänker på Vivi, som nästa dag skall stå brud.

Hon tänker på brudgummen också.

Och vid den tanken drager en blodröd rodnad upp öfver hennes bleknade kinder, som kanske äfven förlorat något af den läckra rundning, hvilken förr gaf dem något speciellt tilldragande.

Under de stora ögonen, de der ögonen, som så ofta skvallrade om en begåfvad själ, syntes nu något, hvilket man ej kunde spana der förr, nämligen ett par djupa, violetta skugglinier, som — ja, man behöfde verkligen vara skarpsynt för att kunna skönja det — voro lindrigt sminkade och pudrade för att stå bättre i färg med kindernas nyanser.

Icke är vinden så värst ljum, der den nu kommer dragande på ostkant, således från Österhafvet, i hvars böljor norrlandsisen sakta drifver ned att förintas. Icke är fru Janes habit heller vidare anpassad för ett tidigt friluftsbesök på balkong, ett dussintal meter från marken. En pelskrage kunde mycket väl vara behöflig öfver den lätta sidenpeignoir, som visar, att hennes figur snarare blifvit fylligare än smärtare under vinterns lopp; således raka motsatsen till den förändring, hennes kinder undergått.

Hon spritter till vid att hon nu hör en röst bakom sig uttala ett dämpadt:

— Doktor Brischner.

— Kommer straxt . . . Bed honom

slå sig ned i salongen, svarar fru Jane slött.

Man skulle äfven i detta tonfall kunnat märka, att den sällsamma klang, som förr fans i hennes stämma, var bruten.

— Mycket förbunden! — hör hon i samma sekund en manlig

stämman svara tätt bredvid. — Mycket förbunden! Men dessförinnan anhåller jag, att hennes nåd förändrar sitt "Kommer straxt!" till "Kommer genast!" Det är minsann icke väder, att stå på balkong i dag, klädd som fru Bratte.

— Förlåt! Men solen och den blå himmelen lockade mig . . .
Och luften är ju så . . .

— Gement förrädisk, ja! . . . Alldeles! . . . Var så god.

Och han lämnade plats, i det han med en ganska bestämd, ehuru lekfull gest bjöd kaptenskan Bratte att stiga in i våningen.

— Hur är det med min patient i dag? började läkaren, sedan man slagit sig ned i en mindre salong; det vill säga icke fru Jane, som gick nervöst af och an på den svällande, persiska mattan, mot hvares egendomliga, liksom urblekta och ändå så skarpa färger läkaren kunde beundra hennes pelsbrämde små cendrilontofflor.

Hon tycktes icke hafva uppmärksammat hans fråga.

Fortfarande med sitt något gäckande, lekfulla tonfall, utan en min af att känna sig stött öfver att ej väcka mer uppmärksamhet, än han tydligen gjorde, fortsatte han, efter att en god stund hafva tagit henne i noggrannt betraktande:

— Det har varit dåligt med sömnen i natt också, kan jag se?

— Som vanligt, svarade Jane afmätt, under det att hennes tankar tydligen voro på annat håll.

— Medicinen har således icke hjälpt?

— Icke det minsta. Jag är i behof af något *mycket* starkare . . . Hvarför kan ni inte ge mig morfin?

— Derför att ni icke tål vid det.

— Men var jag då icke betydligt klenare än nu, då ni första gången lät mig få morfin?

— På den frågan kunde jag svara både ja och nej . . .
När jag tillkallades då på natten, såg det allt nog ut som om

ni icke skulle gå igenom den våldsamma själsskakning, hvilken någon för mig obekant omständighet tydligen framkallat . . . Under sådana omständigheter tillgripa vi läkare utan stort betänkande morfinet såsom lugnande medel . . . *Nu* deremot skulle detta vara högst oförsiktigt, ty — hur konstigt ni än kan tycka att det låter — ni är svagare nu än då, och den hvila, som edra nerver nu äro i behof af, får för ingen del framkallas genom sådana ödeläggande medel som sömngiftet morfin . . . Detta har jag sagt er förr och upprepar det än.

— Men det är ju öfver tre månader sedan . . .

— Vore det också sex, skulle jag vara lika omedgörlig som nu, afbröt doktor Brischner kort . . . Det bästa ni kan göra, är en liten resa åt Södern . . . Gör en tur till Medelhafvet, eller bara ned till Schweiz. Resans besvär skall bättre framkalla den sömn, ni är i behof af, än alla artificiella medel kunna göra det . . . Kan icke kapten Bratte . . .

— Har doktorn hört när utställningen skall öppnas? afbröt fru Jane lifligt, utan att gifva svar på Brischners fråga vis å vis Bratte . . . Jag kan aldrig få i mitt hufvud, att man hinner få färdigt till den bestämda tiden.

— Ser nära på så ut, svarade läkaren med en skarp blick på den nervösa kvinnan, liksom ville han af det lifliga minspelet i hennes nu något högre färgade drag, söka läsa sig till hvad, som rörde sig på djupet af hennes hjärna.

Det var emellertid icke första gången hon så der kastade om ämne så fort hennes man kom på tal.

Brischner hade lagt märke till detta ända från första stunden af denna egendomliga patients tillfrisknande. Han hade för mycken människokänedom, att icke genast då inse, att förhållandet mellan de båda makarne ej var det bästa.

Men under loppet af den tid, som kaptenskan Bratte varit hans patient, hade han äfven lagt märke till något annat. Och

detta var, att hon inom en ej allt för aflägsen framtid kunde bli i behof af en accoucheuse.

Denna omständighet hade han också delgifvet den sjukas man, som vid meddelandet om denna stora nyhet för familjen märkvärdigt nog visade mer öfverraskning än glädje. Ja, han hade till och med visat bryderi när han skulle besvara vissa frågor, som läkaren, beträffande denna sak, ansåg sig böra göra. Såsom icke själf fackman hade Brischner då för konsultationens skull rekommenderat en skicklig kvinnoläkare i denna bransch. Men kapten Bratte hade på detta svarat, att den saken finge läkaren afgöra med Jane själf.

Svaret var måhända mer logiskt än för hustrun deltagande.

Sedan den stunden hade Brischner och Allan icke med ett ord vidrört detta ämne, och någon konsultation med en specialist blef icke heller af. Brischner sysselsatte sig uteslutande med Janes nerver, och naturen fick i öfrigt ha sin gång.

Icke med ett ord hade han med Jane vidrört, hvad han visste, men som hon ännu ansåg honom okunnig om. Men nu kom det för honom, att dröjsmål med denna sak kunde bli ödesdigert nog. Kanske hoppades han äfven, att genom ett sådant tillvägagående influera på ett ändradt, bättre tillstånd i de båda makarnas samlif. Hvar grundorsaken till deras synbara köld mot hvarandra vore att finna, kunde han icke tänka sig. Anledningar funnos nog från båda hållen. Men upphofvet kunde ju komma enbart från den ene. En tids skilsmässa skulle kanske vara ett godt medel.

Och med den tanken återtog han ämnet om resan, när han sade till Jane, som drömmande slagit sig ned i en bekväm hvilstol vid fönstret:

— Som sagdt, en liten rekreationstripp skulle göra eder godt. Återstår endast att skaffa ett lämpligt resällskap. Kapten Bratte — han märkte äfven nu hur Jane växlade färg —

har kanske icke tillfälle för sina göromål. Men hur är det? Fru Brattes syster, fröken Stjernbanér, firar ju sitt bröllop i morgon?

Jane reste sig häftigt, i det hon svarade:

— Jag har ju redan sagt, att jag ej tror mig i stånd att göra någon resa . . . Jag *vill* det icke.

— Låtom oss tala allvarligt och lugnt om denna sak, fortsatte doktor Brischner, utan att synas besvärad af Janes oartiga afbrott . . . Som läkare är det min rättighet, att framhålla nyttan af ett dylikt platsombyte just nu, eller åtminstone utan allt för långt uppskof . . . Ty längre fram låter det sig knappast göra, af skäl, som fru Bratte lätt kan fatta, att jag icke är blind för.

Hon sänkte rodnande sina ögon för hans forskande blick. Det syntes en lätt skälfning kring hennes läppar, och näsvingarna vidgade sig spasmodiskt, när hon svarade med sänkt röst:

— Ni vet det således?

— Ja, jag vet det, min fru . . . Och jag har äfven talat med er man derom . . .

Hon afbröt honom häftigt frågande:

— Med Allan? Har ni talat med honom om . . . om . . .

— Ja, om ert tillstånd, ifyllde läkaren hennes mening, under det att han med förvåning gaf akt på, hur hon i snabb växling skiftade färg och bleknade, när hon efter en stunds fundering svarade:

— Och hvad sade han? . . . Jag menar . . . hvad . . . nej, jag vet verkligen icke, hur jag skall uttrycka mig, stammade Jane, i det hon åter satte sig.

— För att tala uppriktigt och som läkare, visade han sig mer öfverraskad än jag väntat, svarade Brischner, som af fru Janes tydliga förlägenhet började göra konklusioner, hvilkas san-

nolikheter han gärna skulle sett omöjliga . . . Men vi skola icke släppa vårt ämne. Är ni förståndig, min fru, så lyder ni mitt råd.

— Nej, nej! Jag *kan* icke.

— Konstigt! I de nygifta, som ju skola göra en wedding-trip till Nizza, har jag hört, får ni ju det bästa resällskap ni gerna kan önska eder . . . Er syster skall helt visst icke ha något deremot. Och hvad beträffar löjtnant Silfversporre, så . . .

— Herr doktor! Låt den tanken fara, afbröt Jane med ny häftighet, i det hon med bortvändt ansikte reste sig och gick fram till ett med planschverk och fotografier belamradt salongsbord . . . Jag säger, att . . . att jag icke *kan* resa, icke *vill* resa; allra minst med . . .

Här hejdade hon sig med uttryck af största förlägenhet under det att hon ifrigt började bläddra i senaste numret af Figaro Illustré.

Och under denna sysselsättning hade doktor Brischner godt tillfälle att konstatera, huru hennes oro snarare tilltog än föll undan.

Han hade redan själf fyllt ut, hvad hon haft på tungan.

Och han insåg, att det för tillfället vore bäst att icke mer vidröra denna sak.

I det han reste sig och gick fram till fönstret, hörde hon honom fråga:

— Ha edra piller tagit slut än?

— Nej, men fenacetinet.

— Vi ska skrifva något starkare då.

— Men säg, kan jag icke få en smula morfin i stället? O, var god! . . . Bara till ett par, tre gånger.

— Icke än, svarade Brischner, undvikande hennes bedjande blickar . . . Längre fram kanske, fortsatte han, i det han slog sig ned vid en sekretär och skref ut ett nytt recept, på någon kraftigare medicin än den förra.

— Vi ska nu försöka denna sats till att börja med. Redan detta är mer än jag annars vågar skriva för så svaga nerver som edra; synnerligast *nu*.

Och han tillade, i det han fattade hennes hand: —

— Pulsen är mycket orolig i dag . . . Var ytterst försiktig och undvik allt, som kan oroa eder. En liten promenad i vagn skulle icke vara dumt, om ni bara klär eder väl . . . I morgon skall jag titta upp som vanligt.

Med en vänlig blick klappade han henne lätt på axeln, bugade sig och gick.

Liksom halft drömmande stod fru Jane en lång stund kvar på samma fläck, under det att hennes ögon voro riktade mot det draperi, bakom hvilket doktor Brischner försvunnit.

Långsamt skred hon derpå in i sin boudoir. Med händerna för ansiktet sjönk hon der ned i en fätölj, och från hennes läppar banade sig ett tungt:

— Redan . . . Min Gud! Hur skall väl detta sluta?

Ljudet af mot mattan dämpade steg drog henne åter till verkligheten.

I tanke att det var kammarjungfrun, som ville fråga om något, sträckte hon, utan att vända hufvudet, läkarens senaste recept — hvilket hon tagit med sig och ännu höll i handen — mot den inträdande:

— Se här! Lämna in detta på apoteket.

— Gerna älskade! Bara . . .

— Kurt! Är du vansinnig, som . . .

— Som kommer till *dig* dagen före mitt bröllop? Är det icke så du menar, du min egen . . .

— Tyst! För Guds skull gå, innan . . .

— Nej, Jane! Jag måste tala med dig i dag, svarade älskaren passionerad.

— Men hör du då icke . . . Allan kan ju när som helst . . .

— Var lugn! . . . Han är nu hos la belle . . .

— Tyst! O, var tyst!

— Jag har med flit spionerat på honom. Så fort jag såg honom gå dit upp till henne, i den der behändiga dubletten, de hyrt på Brahegatan och som . . .

— Jag *vill* icke höra något.

— Med all säkerhet kunna vi vara ostörda minst ett par timmar. Det är ju nu en evighet sedan jag senast fick tillhviska dig några ord i tamburen hos Vivi . . . Hvarför kom du icke? . . . Jag väntade minst en timme öfver den bestämda tiden.

— Jag vågade ej; jag vågar *aldrig* mer träffa dig ensam, stammade Jane, i det hon ville resa sig.

Men Kurt tryckte åter ned henne i stolen och böjde hennes hufvud bakut. Kyss på kyss träffade hennes läppar; lidelsefulla, långa kyssar, mot hvilka hon ej kunde — kanske icke heller ville — värja sig.

När den första, häftiga glöden ändtligen flammade ut, kom hon sig ändtligen för att säga:

— *Här* inne vill jag icke, att han skall finna oss, om han kommer . . . Vi gå ut i salen . . . Och så . . . Inga fler kyssar, som . . . som kunna komma våra ögon att . . . att skvallra . . . Det är ju du själf, som lärt mig att . . .

— *Allt* har jag lärt dig; allt som rör kärlek, det vet jag . . . Men det är ännu något att lära . . . Och det är därför som jag nu smugit mig hit . . . Det är väl ingen af tjänstepersonalen, som kan höra oss? tillade han med en forskande blick mot dörren till hennes boudoir och mot entrén till hennes sängkammare.

— Nej, jag tror icke . . . Men vänta . . . Jag skall för säkerhets skull se efter . . . Hvem öppnade?

— Den der långa småländskan, som är så nyfiken.

— Jaså, Lovis . . . Vänta ett tag.

Och fru Jane smög sig ut i våningen som om det gäلت att ertappa en spion.

Ögonblicket derefter kunde Kurt — hvilken stannat kvar i boudoiren — höra Jane brista ut i rummet bredvid:

— Hvad vill Lovis? Hvarför står hon så der i skymundan och passar?

— Jag tyckte, att hennes nåd ringde.

— Nå, då skulle hon väl komma in till mig, när hon tyckte det?

— Men jag var inte säker . . . Och därför ville jag icke störa. Och så väntade jag här på ny ringning.

— Gå ut med sig!

Kurt kunde höra hur en dörr slogs igen med häftighet, och hur Jane fortsatte liksom mera för sig själf, när hon åter närmade sig:

— Den der *måste* bort.

— Du har rätt, replikerade Kurt, i det han gick emot henne och lade armen kring hennes lif . . . Hvem vet, hvad en så'n der kan taga sig till, om hon får lust att ställa sig in med herrn i huset?

— Hvad menar du?

— Just ingenting . . . Men känner jag Allan rätt så . . . Hon ser ju ganska bra ut också.

— Behåll de der tankarna för dig själf, svarade Jane med en suck men äfven med stolthet.

— Du suckar, Jane? Du kan väl aldrig bli jalouse äfven på din . . .

— Tyst! Är det för att säga mig de der dumheterna som du kommit hit?

— Nej, älskade . . . Jag kommer för att ge dig del af en plan, en charmant idé, som jag inspirerats af genom doktor Brischner.

- Doktor Brischner?
- Frågan kom med en blick af öfverraskning.
- Just af honom . . . Han kom att tala om dig.
- Jane blef carmosinröd och sänkte sitt hufvud utan att säga något.
- Du rodnar? Hvarför, min älskling?
- Bara blodet, som stiger åt hufvudet . . . som . . . som vanligt, sedan . . . sedan jag blef så här klen.
- Vet du, hvad Brischner sa'?
- Nej!
- Så tvär du låter? Är du ond på honom?
- Hvarför skulle jag vara det?
- Inte vet jag . . . Men sätt dig nu, skall du få höra. Jag träffade honom just i porten för en stund sedan. Jag frågade, hur han ansåg det vara med dig och . . .
- Nå, nå, hvad sade han?
- Frågan kom hetsigt nervöst och åter med en blodröd rodnad från hårfästet ända ned till halslinningen på hennes peignoir.
- Kurt betraktade henne med förvåning sägande:
- Hvad han sade? Antagligen detsamma, som han redan sagt åt dig.
- Hon gjorde sig fri från hans arm, som ännu låg kring hennes lif, och det fans något sträft i hennes röst, när hon gaf till svar:
- Han bråkar med, att jag skall ut och resa.
- Just hvad han sade mig också. Men han sade äfven, att vi skulle taga dig med oss på vår wedding-trip, som startas redan i morgon kväll.
- Och du svarade:
- Oändligt gerna, naturligtvis.
- Begagnade du detta uttryck?
- Åtminstone något ditåt. Jag fann förslaget så . . .

— Hur oförsiktigt! Tror du då icke, att en läkare kan genomskåda oss? Tänk om han af detta . . .

— Var lugn. Jag sade på ett helt annat sätt. Hör på . . . Jag är icke så enfaldig, som du kanske tror det ibland, min egen . . .

— Nå! . . . Hur sade du då? afbröt Jane med återvunnen säkerhet.

— Jag framhöll, att Vivi helt visst icke skulle vara så värst villig, att redan på bröllopfärden ha släktingar i släptåg . . . Och — ja, du förlåter ju min lögn — jag sade äfven, att jag icke själf . . .

— Det der förstär jag . . . Än sedan?

— Men, tillade jag . . . Om du på något vis kunde möta oss nere i Nizza eller så, när vi väl hunnit installera oss . . .

— Och då sade han?

— Att det idén icke var så oäfven.

— Och detta skulle du vilja?

— Hur kan du fråga det? Kan jag icke påräkna detta, blir det ingen resa af.

— Således tänker du icke ett ögonblick på hvad den stackars Vivi . . .

— Nu misstror hon mig mindre än någonsin. Sedan hon fick klart för sig, att det var Allan och icke jag, som blifvit fångad i mrs O'Brins garn, så . . .

— Du talar om denna sak lika lättsinnigt som om allt annat . . . Men hör nu, hvad jag säger . . . Tills nu har det förfärliga fått ega rum, detta, för hvilket jag känner, att mitt förstånd till sist måste duka under. Men nu, från och med den stund, då du går att blifva Vivis make, kan jag icke öka ett redan svårt brott med ett ännu större . . . Hvarför skulle jag bedraga Vivi? . . . Med Allan var det en annan sak. Han bedrog mig, fortsatte hon med en blick, som för ett ögonblick

— Jane! Du älskar mig således icke?

brann till af sårad stolthet . . . Men Vivi! Nej, aldrig, hör du! Aldrig mer skola vi . . .

— Jane! Du älskar mig således icke?

— Har jag någonsin sagt, att jag älskar dig?

— Nej. Men du kommer en gång att säga det.

Han hade kastat sig ned på knä framför Jane och bestormade henne nu med böner om genkärlek, under det att Allans hustru synbarligen lät hans passionerade ord förklinga ohörda.

Hennes blickar följde tankfullt de fladdrande lågorna, som girigt dansade om i morgonbrasan i hennes boudoir och tum för tum gjorde de glänsande björkträden svarta af sot och bolmande rök.

Plötsligt hejdades hans svada, och rösten blef mer behärskad när han sade, dock fortfarande liggande på knä vid hennes fötter:

— Jane! Du hör mig icke! Hvad är det nu, som rör sig i dina tankar?

— Jag tänker på . . . Allan.

— På honom? Med kärlek kanske?

Rösten lät hånande, men äfven öfverraskad.

— Ja, med . . . kärlek, kom det dröjande.

— Men han bedrager dig ju, han glömmer dig ju fullständigt för henne, som, som . . . ja, för henne, hvilken har honom blott till leksak . . . Snart skall Wulfencrantz åter . . . Och då kanske han på nytt . . .

— Kurt! Har jag icke sagt, att jag ej vill höra ditt skvaler . . . Behåll . . .

— Jag säger det icke för att förtala.

— Hvad annat?

— Jo, för att lugna dig.

— Jag förstår dig icke. För att lugna *mig*?

— Lätt nog att begripa, tycker jag. Genom att du får

veta hur *han* är, skall du lättare komma till insigt om, att du onödigtvis gör dig själf värre än . . .

— Jag själf är, menar du?

— Nej, än hvad *andra* kvinnor äro.

— Hvad bryr jag mig om andra kvinnor?

— Således icke heller om mrs O'Brin?

— Kurt! Det fins icke en varelse på jorden, hvilken jag önskar så mycket ondt som denna . . . denna *orm*.

— Och du vet, att du träffar *henne* bäst genom att hålla *mig* kvar i din trollkrets. Ty samma dag som du stöter bort mig, skall hon åter hafva öfvertaget och jubla på din bekostnad.

Jane betraktade den hänsynslöse skräftaren med en blick full af häpnad.

Och detta vågade han kasta henne i ansiktet *nu*; nu när hon redan kände . . .

Eller visste han kanske icke detta?

Var han då alldeles blind för allt annat, än sina låga drifter; alldeles blind för, att synden bar straffet i sitt spår.

Och det kom för henne, nu tydligare än någonsin, huru lumpet lågt — hur djuriskt tomt allt, hvad Kurt kallade kärlek verkligen var, när han nu också vågade hota henne med att på nytt bli den kvinnas vasall, för hvilkens skull hon — Jane — åter tagit sig för att såsom hämd odla en lidelse, som hon aldrig känt och aldrig ville helt behärskas af.

Der han nu låg vid hennes fötter — vacker som Cupido själf — hvad var han väl annat än ett tomt skal utan kärna? Var han väl värd det offer, som hon i ett ögonblick af nyvaknade känslor för sin trolöse make, gifvit honom? Vågade han verkligen inbilla sig, att hon gifvit sig af kärlek? Hade hon ens ett ögonblick sagt, att hon älskade honom?

Nej, nu kunde hon läsa klart, hvad som länge ja, hela denna tid från hennes bröllopsdag varit henne ett dunkel. Nu, när

det var för sent, insåg hon, att hon hela tiden, från beviljandet af deras första möte till nu, vandrat som den blinde, hvilken första gången trefvar sig fram på en väg, som han aldrig förr beträddt. Nu hade hon störtat ned i den grop, som hon visste skulle finnas på denna väg, störtat sig själf, för att hämnas på en lika ovärdig som älskaren var, denne narr i kärleksmask, som hon snart, redan nästa dag, skulle kalla sin svåger.

Hon ryste vid denna tanke och vid vetskapen om hvad, som rörde sig under hennes hjärta.

Det ropade något inom henne, att ännu vore det icke för sent, att åtminstone rädda *Vivi* från den skam, som äntligen måste komma.

Men i samma stund kom fegheten åter öfver henne, som redan förut.

Och hon återföll i hoppet, att vinna glömska i själfbedöfning, att tysta alla anklagelser med rus, som kunde söfva hennes nerver, ända till den stund, då hon med en våldsam kupp själf *måste* göra upp slutlikviden med en tillvaro af missträkningar och uselhet.

Ur dessa hemska drömmar vaknade hon äntligen vid det att Kurt reste sig med ett oroligt:

— Jane! . . . Det går någon der ute i salen.

Hon sprang upp från sin stol och närmade sig dörren med vacklande steg.

Ögonblicket derefter vände hon sig mot Kurt och pekade nervöst på dörren till sin sängkammare i det hon hastigt hördes hviska:

— Göm dig der inne . . . Allan kommer . . .

Mattan förtog ljudet af hans steg.

Nästa minut hade hon återtagit sin plats framför brasan, som nu var i det närmaste utbrunnen. En i hast uppsnappad tidning dolde hennes förrädiska rodnad när Allan visade sig i dörren.

— Är du ensam? frågade han med ett tonfall af förvåning.

— Som du ser, svarade Jane med behärskning, men utan att taga tidningen från ansiktet.

— Lovis sade, att Kurt var här.

— Hvarför rapporterade hon icke också, att han gått?

— Han var *här* inne, sade hon.

— Då kan du ju äfven fråga henne, hvar han är nu . . .

Att han icke är här, ser du väl själf.

— Hvad ville han? Hvarför tog du emot honom i din boudoir? . . . Och du är ju icke klädd?

Med tanke på, hvarifrån hennes man nu kom — enligt Kurts utsago — återvann Jane både lugn och en viss grad af ironi när hon svarade:

— Du frågar så mycket på en gång . . . Aldrig hör du mig vara så der nyfiken. Till exempel, om jag skulle fråga dig på samvete, hvarifrån du kommer nu, hvad skulle du svara då?

— Från expeditionen förstås.

— Har den blifvit flyttad då?

— Hur så?

Detta "Hur så?" kom ej med säkerhet, och han undvek, att möta Janes blick.

— Jag trodde det, efter som du för knapt en timme sedan visade dig på — Brahegatan.

— Hvem har sagt det? frågade han häftigt och närmade sig fönstret.

— Kors, hvad du tar vid dig! Skulle det vara så underligt, att . . .

— Nej, icke det . . . För jag har verkligen haft ett ärende dit upp . . . Det var fråga om ett pass från ryska konsulatet på Kommendörsgatan och . . .

— Det kunde hon icke uträtta själf?

— Hvilken? Hvad menar du?

Nu lät hans röst ansträngd till det yttersta, och han närmade sig dörren till rummet utanför Janes boudoir liksom för att ej ens afvakta hennes svar,

Han hejdades dock af hennes nya fråga, mer ironisk i framställningen än det hon sagt nyss:

— Du har brådt, ser jag . . . Kanske du åter skall till det der . . . konsulatet?

— Jane! Tror du icke, hvad jag säger?

— Jag hvarken tviflar eller tror . . . Jag skulle kunna säga, att jag, vis å vis dina åtgöranden, är fullkomligt . . . indifferent.

Hon uttalade detta med en min, som fullt stämde med ordens innebörd, ja, till och med åtföljdes af en liten gäspning, hvilken ehuru konstlad verkade elakt naturlig.

Afsikten med denna taktik lyckades äfven efter beräkning,

Hon hade sett honom inträda med något af den hotande hållning, som han förr — men det var nu minst ett kvarts år sedan dess — brukade intaga, när hans svartsjuka gent emot henne gaf sig fritt spelrum.

Hon gladdes deråt.

Det gamla hade åter blifvit nytt och kom med minnen från en tid, då hon ännu icke behöfde rodna för sig själf.

Men på samma gång denna flyktiga glädje kom öfver henne — minnet af oskuldens rena glädje — kände hon hur en ringa oförsiktighet skulle i ett enda slag kunna ställa allt på spel.

Ännu visste Allan ingenting. Ännu hade han ej en aning om, att han själf var lika bedragen som han bedrog henne; ja — sedt med hvardagsmänniskans sedeblick — i ännu högre grad.

Ty — hon gaf kvinnodomaren Strindberg rätt i detta fall — en hustru, som är otrogen, är i ett fall vida mer skuldbelastad än om hennes man är det. Ty han för åtminstone icke

frukten af sitt felsteg med sig in i boet. Men detta gör i regeln hvarje äktenskapsbryterska, som icke ertappas.

Och därför måste hon undvika att bli ertappad. Hon måste koncentrera hela sin uppfinningsförmåga på att förebygga en sådan eventualitet. Hvad som redan brutits, måste döljas med nya brott. Detta har nu en gång blifvit de stora felstegens hårda konsekvens.

En kvinna, som har något stort att frukta, kan lätt bli ett geni, när det gäller att sopa igen farliga spår.

Delvis hade hon lyckats.

Hennes visade flegma syntes lugna Allan lika mycket som han tycktes ovillig att närmare inlåta sig på en förklaring öfver det der ärendet till ryska konsulatet.

Jane visste, att han ännu lefde i den öfvertygelsen, att hon icke misstänkte honom för inklinationer med andra kvinnor. Om att han nu var mindre hemma än förr, hade han låtit henne tänka hvad hon ville. Hon frågade heller aldrig efter orsaken. Ja, hon visade sig just, som hon nyss själf kastat fram, *indifferent*. Förfärligt indifferent till och med, om man jämförde henne med den eldiga, varmblodiga mrs O'Brin, "la belle creole", "Spader dam" eller allt, hvad man nu i ungarlarskretsar — ja, äfven bland gifte män — kallade denna kvinna.

Jane hade också läst, att han tänkte så. Kvinnorna äro i dylika ting skarpsyntare än män.

Men då fans det också något inom henne, hvilket skriade högt mot denna orättvisa, men som hon nu — kanske aldrig — skulle komma i tillfälle att beslå — beträffande honom, hennes make.

Utom i hvad som redan kommit emellan dem, hade de ju från början af deras äktenskap divergerat i känslor. De voro i samspellet att likna vid två falskstämnda instrument, af hvilka man fåfängt söker pina fram ett enda tonlopp af harmoni.

Felsteg väcka ånger — till och med hos den mest förhårdade.

Det var under ångerns gissel, som varmare känslor för Allan börjat vakna till lif inom Jane.

Men när hon — som tillvaron nu gestaltat sig för dem båda — ej hade utsigt att någonsin finna dessa känslor besvarade — åtminstone trodde hon sig icke kunna bli nog förhärdad att mottaga hans kärlek för den händelse, att den eventuellt kunde återvända till henne — ville hon åtminstone kämpa för att få bibehålla hans aktning.

Ty den ägde hon ännu i samma grad med hvilken äktenskapsbrytare i regeln helgonisera sina hustrur.

Allan hade gått ut.

Hon hörde honom taga vägentill hans arbetsrum.

Men hur länge skulle han stanna der? Skulle han åter gå bort?

Det sved till i hennes hjärta, när hon äfven tänkte på, *hvar* han kunde gå. — Men endast som en tankeblixt kom detta för henne, ty i samma ögonblick föllo hennes blickar på ett föremål, hvilket så när framkallat ett utrop af förskräckelse öfver henes läppar.

På mattan nedanför hennes fötter låg — Kurts uniformsmössa.

Försiktigheten hade kanske manat honom att ej hänga upp den i tamburen.

En slump ville, att detta förrådiska vittnesbörd om älskarens närvaro i huset skulle falla under hennes klädning. Allan hade ej sett mössan.

Men hur lätt hade hon icke kunnat rest sig, ja, endast rubba det döljande plagget några decimeter ur dess dåvarande läge?

Jane kände, att hon isades för resultatet.

Skarpt lyste nu det blå klädet med dess silfverbroderi och blanka skärm emot henne, då hon med darrande händer böjde sig ned att uppfånga denna bjärta hufvudbonad, som lätt kunnat bli en förrädare.

— Du här?

Sakta smög hon sig mot sängkammaren för att bringa in det farliga vittnesbördet till dess förstuckne egare.

En hastig blick sade henne der, att rummet var tomt. Hon spände hörseln till det yttersta för att höra om Allan möjligen nalkades.

Allt var tyst.

På tå smög hon sig fram mot skärmen vid sängen och kastade en blick bakom denna. Hvarför visste hon ej. Men det förekom henne, som om hon skulle känna sig lugnare om hon bara säkert visste fläcken, der älskaren höll sig dold.

Men hon såg icke till honom. Och några fler gömställen hade hon icke derinne, om möjligen icke — under sängen.

Trots det allvarliga i situationen kunde hon icke afhålla sig från att draga på munnen vid den tanken, att han, den firade kvinnogunstlingen och ståtliga militären, skulle hafva bekvämat sig till en dylik reträtt. Och hon log fortfarande när hon hastigt böjde sig för att taga en dylik löjlig belägenhet för en militär i betraktande.

Hon fann honom icke heller der.

Skulle han måne . . . ?

Hon hastade fram mot garderobsdörren invid det eleganta linneskåpet med spegelfattningen, hvars glas stod så till, att man deri äfven kunde se en del af boudoiren.

Mössan höll hon ännu i handen, när hon med ett raskt grepp ryckte upp dörren.

Mot en fond af kjolar och mer intima damplagg fick hon nu se sin Romeo, orolig, tafatt, nästan skälfvande, en lefvande bild af feg rådvillhet.

— Du här?

Allt var bara ett ögonblicks verk.

Hur hastigt dörren åter slöts, visste hon icke själf, ej hel-

ler hur hon i samma sekund kom att befinna sig sittande i chaiselongen bredvid sängen.

Men hennes stirrande blickar sågo nu tydligt i linneskåpets spegel hur Allan närmade sig med raska steg.

Hade han sett något?

Misstänkte han verkligen . . . ?

— Hör du Jane! Skulle Kurt telefonera eller komma upp något mer, så säg, att jag ovilkorligen vill tala med honom om en viktig sak redan i dag. Det är fråga om ett äktenskapsförord, som skall vara klart till underskrift redan före vigseln i morgon.

— Jaså . . . Jo, det skall jag visst det. Är det Vivi, som . . .

— Ja, det är mellan honom och Vivi. Min och hans värderade svärmor har som vanligt varit förståndig . . . Man vet aldrig, hvad som kan hända.

— Nej, det har du rätt i.

— Men hvad ser jag? Hvad har du der?

Han kom närmare Jane, som fortfarande var rof för den liffigaste fruktan.

Med framsträckt hand lät han höra ett befallande:

— Hvad är det du håller i handen? Gif hit!

En sådan belägenhet som den, hvori Jane nu befann sig, efter hvad hon nyss utstått och icke hunnit hemta sig från, kan endast jämföras med dödsqual.

Det var således bestämdt, att hon skulle bli avslöjad.

— Ta mig tusan, är det icke Kurts mössa!

Rösten lät segervisst hånande, när han med ett elakt skratt kastade ut dessa ord och derpå med ett vildt utbrott — häftigare än Jane någonsin sett honom fara fram — slungade plagget mot hennes ansikte, så att den hårda skärmen gjorde ett lätt märke i hennes panna.

Hon rusade upp, beredd att möta hvad som helst.

Kanske var det också detta, som gjorde, att hennes röst fick något af isande lugn, när hon svarade:

— Hvad menar du! Är det hos Mrs O'Brin, som du lär dig dylika stora gester?

Frågan kom omedvetet, endast såsom nödvapen, gripet hvar som helst, hur som helst och svingadt utan tanke på verkan.

Hon gick ej miste om, att han föll undan för hugget.

Raseriet lade sig som brottsjöar för olja, och han blef synbart osäker på sitt parti.

Med kvinlig snabbhet då det gäller aktion, var hon genast beredd att begagna sig af sin favör, när hon fortsatte, under det han ännu syntes rådvill, om hvad han skulle svara:

— Du tycks fundera på min fråga? Kanske den blir dig tydligare, om jag säger, att du tar alldeles för mycket intryck af Mrs O'Brins exotiska temperament.

— Jane! Det är icke om . . . om *henne*, som vi nu . . .

— Kan nog fatta det. Ämnet berör kanske en allt för ömtålig punkt för en *viss* äkta man . . .

Hon såg, hur en lätt rodnad drog öfver hans kinder när han afbröt, men nu långt fogligare än nyss:

— Du undflyr min fråga . . . Hur kommer det sig, att du bar Kurts mössa i handen? Kanske du också . . . du också har *egaren* här inne . . . inne i din sängkammare . . . Kurt, din systers man, åtminstone i det allra närmaste hennes man.

Hvar hon tog svaret, visste hon icke själf, när hon reste och med en handrörelse bjöd honom visitera rummet sägande:

— Du kan ju se efter . . . Men om det besparar dig mödan, vill jag dessförinnan tala om för dig, att *denna* mössa fick jag redan i går af *Vivi* till modell för en liten present, som jag tänkte sy till *min svåggers* födelsedag nu den tolfte. Och — hon lät härvid höra ett fullt naturligt skratt — redan i dag väntar jag att taga emot en hel hästgardesuniform, som också

är hans. Naturligtvis med förbehåll att du — jag kan icke hjälpa, att jag kommer på den tanken — att du icke . . . *slår i hjäl mig* för ett så oerhördt brott, nästan värre, än när du gör din cour för den der . . .

— Jane! Du bedrager dig, om du tror, att det är något mellan mrs O'Brin och mig, afbröt han med ifver, af själfbevarelseinstinkt glömmande, att det var han, som ännu borde hafva öfvertaget i detta plikternas envig.

— Sää? svarade Jane, i det hon — med afsedd effekt att icke synas frukta en visitation — lämnade sängkammaren och gick ut i sin boudoir . . . *Om jag bedragit mig, så är det ju lyckligast för oss båda.* Under alla omständigheter är *jag* icke så misstänksam som *du*.

Han hade mekaniskt följt henne, som hon också beräknat. Med älskarens mössa i sin hand — nervöst snurrande den kring pek fingret — mötte hon hans ögon, när han utbrast:

— Du tror således, att jag *ljuger*?

Hon svarade endast med en blick. Men den blicken sade honom tydligare än ord, att hon icke blott trodde, utan äfven *visste*, att han *ljög*.

Han var besegrad.

Utan ett ord lämnade han rummet.

Nästa minut hörde Jane, hur han slog igen förstugudörren efter sig.

Då reste hon sig med en triumfators blick.

Valplatsen var åter en gång hennes, nu efter den största seger hon hitintills vunnit i lögnens och förställningens kamp mot ett anryckande straff.

Men Kurt såg icke ut som en segrare, när han några minuter senare smög sig ut ur sitt nesliga gömställe.

Han glömde sina vackra afskedsfraser. Han glömde äfven att trycka en afskedskyss på sin medbrottslings hånleende läppar.

För honom hade slutet i detta rendez-vous varit försmaken af helvetet.

* * *

Jane hade lyckligt undgått en ny fara, just i det ögonblick, då hon trodde allt vara förloradt.

Hon bäfvade för utgången af, att Allan nu skulle hafva upptäckt Kurt, dagen före det bröllop, som stod för dörren.

Hon visste mycket väl, att han, hennes man, länge underhållit en förbjuden förbindelse med en annans hustru.

Kurt hade — naturligtvis i egoistiska syften — underhållit Jane med allt, hvad han kunnat spåra upp rörande denna kärleksaffär; och det var icke så litet, ty kan kom snart, äfven han, att bli upptagen bland "Spader dams bekanta", hvilka, för att få mer ostördt hängifva sig åt spelpassionens lockelser, hade skaffat sig en mer privat lokal än hvad klubbrummen kunde gifva dem.

Hon hade till en början icke trott på möjligheten af Kurts meddelanden.

Allan — den mest tungusiska äkteman, som gerna kunde tänkas — skulle väl han fallit offer för en kvinna som mrs O'Brin? Lika gerna hade han väl då kunnat snärja sig i de garn, som vissa teaterdivor på modet lade ut, specielt för mer rangerade herrar officerare.

Detta hade åtminstone varit i stil med tidsandan.

Hon skulle på sin höjd ryckt på axlarna åt en dylik smakens depravering, eller, hvarför icke, slafveri under modet.

Men detta, att han böjde knä för henne, den der creolskan, hon, som äfven höll Kurt i ledband, detta blef något så outhärdligt för fru Jane, att hon en dag beslöt sig för att med allvar undersöka, om ej Kurts prat vore resultatet af en ren fantasi.

Hur det kom sig blef det emellertid ingenting af med denna personliga undersökning.

Hon blef nämligen någon tid efter att Kurt första gången kom fram med sina beskyllningar mot Allan, öfverbevisad derom genom en viss biljett, som Allan oförsiktigt lämnat framme bland andra papper på sitt skrifbord, och hvilken Jane af en ren slump under letandet efter en tidning kom att fästa sig vid, närmast på grund af dess i ögonen fallande fruntimmersstil.

Någon vidare undersökning behöfdes verkligen icke.

Med all önskvärd tydlighet såg hon, att förhållandet var långt intimare än hon fruktat.

Ty sådana bref, som det hon här funnit, kunna endast dikteras af mycket långt avancerad lidelse.

Den dagen var fru Jane offer för en kvinnas smärtsammaste kval, nämligen de, som gifvas af vissheten om att vara försmädd vara öfverflödig; ja, vara ett *hinder*.

Hon rasade i sin öfvergifvenhet och svor, att med alla till buds stående medel utkräfvä hämd.

Det kom visserligen för henne, att det skedda möjligen kunde vara en vedergällning, för hvad hon själf låtit komma sig till last.

Men hon smög sig genast gerna undan denna anklagelse bakom motiveringen, att detta skäl måste vara grundfalskt, sedt ur den synpunkten, att dels hade hon noga räknadt ännu icke förbrutit sig *svårare* än det godt kunde repareras — kvinnologiken är i dylika ting ofta mycket tånjbar — dels visste hon med bestämdhet, att Allan *icke* kunde veta hvad som förefallit mellan henne och Kurt — speciellt deras färd till Lidingöbro värdshus.

Om han visste något om detta, då hade han redan kastat henne detta i ansiktet.

Hon kände honom för väl för att icke veta, att han ej

skulle burit på en sådan skymf ens en timme, mycket mindre då i vecktal.

Vedergällningens lag är den mest naturliga.

Jane var icke det helgon, som vänder vänstra örat till när man slagit henne på det högra. Hon skred genast till att utkräffa repressalier. Hon hoppades till och med, att kunna slå ännu hårdare än hon själf blifvit slagen.

Det var därför som Kurt Silfversporre åter togs till nåder sedan dock veckor gått efter hans lilla skridskofirt med creolskan samma dag, som Jane gifvit honom rendez-vous på Lidingöbro i cabinet particulier.

Men nu gjorde hon detta endast i hämdsyften.

Nu fans hos henne ingenting — hon trodde det åtminstone själf — af den lockelse, som tidigare hade dragit henne till den adoniske kavalleristen, hvilken i allt — åtminstone den tiden — var så olik hennes man.

Hon hade till och med redan färdigt ett annat argument som ursäkt för att hon nu tog upp den tråd, hvilken Kurt kastat efter henne vid ingången till den förbjudna kärlekens labyrint.

Genom att begagna Kurt som vapen i sin hämd mot den trolöse maken, fick hon här — utom nöjet att åtminstone draga *en* beundrare från creolskan — äfven i perspektiv att noga kunna utforska alla sin mans rörelser. Ty det var på Janes enträgna uppmaningar, som Kurt sökt inträde i kretsen "Spaderdams bekanta".

Hon kunde hafva råd till denna uppoffring. Ty — som sagdt — det var *ej* af kärlek som hon — efter kvinligt sinnrika undflykter — ändtligen gaf sig helt åt honom, såsom hon redan beslutat.

Tillfällen till sammanträffanden mellan Jane och Kurt hade icke saknats under denna vinter. Genom fintliga vändningar hade Jane snart bidragit till försoning mellan Vivi och Kurt.

Vivi — som älskade med vanlig, oreflekterande pudeltrohet — var i själfva verket lättare att öfvertyga än Jane hoppats. Och när försoningen en gång skett, var Vivi också tillräckligt blind i sin kärlek för att ej märka, att fästmannens besök mer gälde Jane än henne själf — ja, man skulle kunnat säga utslutande, om man ej dermed förnekade den instinktiva försiktighet, som Kurt nu mera — ledd af Jane — förstod att utveckla, och som till och med ännu trotsat den skarpsynta öfverstinnans vaksamhet.

Öppet träffade de hvarandra allt nog hos svärmodern. Jane under sken af att hjälpa Vivi med bestyr till det nu fixerade bröllopet; Kurt — utom för Janes skull och officiellt som Vivis fästman — för att grundligt återvinna den ställning hos öfverstinnan, hvilken genom händelsen på Nybroviken rubbats i hotande grad.

Hans ekonomi fordrade verkligen öfverstinnans bevågenhet.

Hemgiften med Vivi vore stor nog för offret af den frihet, som ungarlslifvet skänker. Och för detta offer behöfde han i sanning icke blygas mer än massor af andra militärismens sprättar, som tagit Hymen i famn för att dermed vinna en späckad börs.

Några möten utom hus hade Jane icke beviljat Kurt sedan det störande intermezzot på utvårdshuset.

Det fans rika tillfällen ändå för dem att träffas.

Allan hade aldrig varit så mycket från hemmet som han blef det efter sitt sammanträffande med "la belle créole". Ofta gick hela natten om, utan att han kom hem.

Till en början hade han alltid ursäkter att framdraga, ursäkter, som för Jane skulle varit antagliga nog, om hon ej redan vetat huru lögnaktiga de voro.

Efter hand kom han och gick utan att säga hvarför eller hvart. Han hade med ett ord blifvit *säker*.

Några frågor hörde han aldrig, någon misstanke såg han aldrig.

Men Kurt, som kände Allans steg, visste att begagna tillfället.

Deraf kom det sig, att fru Jane visst icke satt så ensam hemma om vinterkvällarna som hennes man i stunder af tillfällig eftertanke kom att känna sig något pinad af.

Jane hade blifvit en sinnrik dörrvakterska, som alltid öppnade helgedomen själf och endast på tider, hvilka förut blifvit fastslagna.

Derför ringde aldrig hennes älskare när han kom, och därför fingo icke heller husets tjänare reda på älskarens närvaro. Vid tiden för mötet sattes de alltid till lämpliga bestyr, som höllo dem ur vägen. Och när Kurt sedan fans i huset, hade Jane hufvudvärk, som bjöd henne att läsa igen skjutdörrarna till sin boudoir. Då farvattnet var riktigt klart, kunde morgonen gry innan Kurt smög sig bort från vännens hustru.

Och så gingo månader i synd.

Janes sjukdom var icke spelad. Hon var verkligen sjuk men mera till själen än till kroppen.

Ju mer hon tänkte sig in i det lif, hon nu förde, ju ängsligare blef hon för den dag, då såpbubblan skulle brista.

Hon visste, att hufvuddelen af hennes hämd — den mot hennes man — sakta men säkert växte till utveckling inom henne.

Och när hon i stunder af brinnande hat betänkte detta, då kom det till riktiga anfall af stormlängtan öfver henne, att en dag — då tragedien skulle lyktas — få slunga ut mot honom — *själf* få slunga ut det — att det barn, som han kallade sitt, vore frukten af samma slags synd, som han begått mot henne, vore hennes och Kurts barn.

Men denna längtan efter raffinerad hämd följdes alltid af den nervernas utmattning, som blir resultatet af att de spännas öfver deras sträckvidd.

Och det var efter en sådan kris — den häftigaste, hon hittills haft — som doktor Brischner — societetens nervläkare på modet — hade ansett sig böra tillgripa morfininjektioner.

Läkemedlet var ett förderf. Medlet var en radikalkur att förlikna vid den, som den tappre v. Döbeln bad sin läkare om — men som denne, klokt nog, icke ordinerade, trots att ett fädernesland i fara möjligen kunnat fordra detta offer för stundens kraf.

När Brischner ändtligen märkte resultatets biprodukter, då var det redan för sent att afvänja Janes smak från giftets retelser.

Till hvad hon redan led, hade en ny plåga tagit fäste.

Ånger och fruktan, som klädt sig i hatets och hämdens dräkt — den, med hvilken mycket ondt och många synder ofta söka skylla sig — hade fått ett nytt nervernas plågoris i trängtan efter den vätska, hvilken lika effektivt som alkoholiterna smörjer portnycklarna till helvetet — nämligen morfinet.

För att fylla sitt behof af denna afgrundens komposition, skulle fru Jane — kvinnan, som nu först börjat lefva — snart våga hvad som hälst. Icke längre än hon ännu avancerat i denna last, var hon dock stundtals redan otillräknelig för sina handlingar.

Om orsaken till Janes på senare tiden visade mer än vanligt nervösa häftighet och kastningar i lynnet, visste hennes älskare intet. Han gick för öfrigt på som tjuften i vinkällaren. Tål du ett glas så tål du två och så vidare. Och han blef under detta allt säkrare i sin framfart — det vill säga oförsiktigare, dumdristigare.

Men hans passion snarare tilltog än aftog. Det fans något visst hos den underliga Jane, något, han visste icke hvad, men som drog honom mer och mer från fortföljandet af de eröfringsplaner vis å vis kvinnor, som han redan haft under utveckling

vid tiden för hans närmande till vännen Brattes hustru. Till och med utsikten att kunna bli en amant numro ett hos den exotiska mrs O'Brin, hade han nu försutit — han visste det sedan Allan intagit denna plats — för det lockande äfventyret — ty han tog allt sådant ur äfventyrens synpunkt — att bli ensam älskare åt fru Jane, hvilken helt plötsligt visat sidor, som i glöd väl knappast kunde stå efter hans djärfvaste kraf såsom en nordisk "bel ami" åt en nordisk Zapho. Och ju mer han fick henne, ju mindre kände han saknad efter all annan kvinnogunst. Det fans stunder till och med när han frågade sig själf — och det var sällsynt att *han* någonsin frågade sig om något annat än, hvar han skulle taga pengar från — om han icke på allvar blifvit kär.

Det var i ett dylikt ögonblick, som han — med all den uppriktighet, som var honom möjlig — lät Jane förstå — i ord hvilka skulle komma en primo amoroso att känna afundens dödsqual — att hon måste äfven *säga*, att han var henne kärare än någon annan man, och ej visa det enbart med eftergifter i handling.

Men Jane sade det ej. Synd kunde hon — af hämd, kanske äfven af lidelse. Men ljuga känslor, som hon icke erfor, kläda dem i ord, gifva dem namn, hvilka alla skulle varit synonyma med den mest oriktiga ursprungsbeteckning, det vill säga, inränga dem under begreppet "platonisk kärlek" — så som älskaren nu ville det — detta kunde hon ej.

Och då han enträget fortfor att egga henne till det medgifvande, som hon icke kunde gifva honom, så fick han åter i hennes ögon se detta vämjeliga något, som redan förut bjudit henne att taga afstånd från hans så kallade kärlek.

För Jane var Kurts roll redan utspelad.

Han kunde gå när han behagade. Hon behöfde honom icke mer.

Endast med äckel kunde hon tänka på hans fadda kurtis, när de under onda andars egid haft sina erotiska möten den tid som gått.

Besynnerligt nog — eller hellre psykologiskt riktigt — hade hennes tankar under syndens timmar icke varit på himlafärd med älskaren, utan med hennes man, med Allan — hvilken ofta samtidigt berusade sin själ hos mrs O'Brin.

Det var sin make, hon då drömde sig kyssa; det var Allan, hon då kände sig smeka, och själfva tonfallet i älskarens pladder kläddes af hennes brinnande afund mot creolskan i samma röst, hvori hon lärt sig känna igen sin man.

Den ömhet, hvilken hon då gaf Kurt, var icke en sekund ämnad åt honom; de brinnande blickar, med hvilka hon då mötte hans, under stunder af känslornas sabbat, voro blinda för segraren, när de ej gáfvo honom Allans drag.

Sådant kan kallas kärlekens synvilla; och under inflytelsen af denna blef Kurt icke mer än det tomma röret, som håller tubens linser i deras läge.

Det kom i passionens stunder äfven på henne en vild lust att få skrika ut den verkligt älskades namn. Men just i dessa spänningarnas maxima vaknade hon alltid åter till sig själf.

När krig föres, är det alltid någon, som blir lidande — ja, absolut oskyldigt lidande.

I det krig, som Jane öppnade mot sin make, var det Vivi som skulle offras. Icke var det med Janes beräkning och goda minne. Men hon var för klarsynt att icke spana utgången, så fort händelserna vände sig så, att hennes allierade med allvar knöt sig fast vid, att genom Vivi skaffa sig försörjning eller "hemgift" som det visst brukar kallas med en vackrare omskrifning.

När man vill genomdrifva något riktigt af vikt för en själf, tager man sällan — åtminstone ej frivilligt — hänsyn till den skada, man dermed kan göra andra.

Jane var för mycket egoist af naturen att bli undantag från denna regel. Och när anklagelserna kommo, hade hon genast svar till hands. Hon såg saken under den synpunkten — jesuitisk som kvinnosynpunkter i allmänhet — att om Allan icke bedrog Vivi med henne — Jane — så skulle han göra det med någon annan. Hon kände sig nästan själf mäst lidande på denna kärleksaffär — detta hörde också till hennes försvarsslut — genom att för händelse af upptäckt bli den svårast anklagade. Ty hon var redan gift när komplotten började mot hennes mans heder, men assistenten eller "älskaren" — för Jane fick man kalla honom hur man ville — var vid den tidpunkten ännu en fri man, ja icke ens en förlofvad man. Att han under krigets gång lät binda sig med äktenskapliga löften, hade för Jane — så långt som det nu gått — icke mer inflytande på loppet af den taktik hon ämnade fortsätta, än att hon efter vigselns fullbordan tänkte öppet och tydligt visa älskaren-bundsförvanten att han var obehöflig, att hans kapitulationstid var utgången.

Och när hon nu reste sig — fortfarande under intryck af både fruktan och skadeglädje öfver slumpens goda handtag — för att följa läkarens uppmaning att taga en promenad i vagn, då var fru Jane — hon kände det själf — fullt vuxen att föra striden till seger, om endast — här kom ett moln, som förmörkade hennes panna — om endast doktor Brischner kunde öfvertalas att gifva med sig, att leverera den ammunition, som hon nu *måste* hafva för att kraftigt kunna slunga kulorna med den verkan hon åsyftade.

Detta skulle nu bli hennes närmaste lifsintresse.

Den kärlek, som vaknat — fast för sent — för hennes make, fick bli den kraft, hvilken hon ville bruka till att vinna det mål, hennes sjuka nerver trängtade till.

Hon vände visserligen detta motiv i en för hennes kvinnlighet mer behaglig dager, när hon skarpt markerade, att just

genom morfinet skulle hon vinna den kärlek, som hon åtminstone varit berättigad att ega. Genom inverkan af detta introduktivt lifvande, ja, inspirerande gift, skulle hon mäktat att visa sig så för honom, att han *icke* skulle kunna motstå hennes längtan, hennes, först af hvad man vulgärt kallar "svartsjuka" lifväckta känslor för sin make.

Det är mänskligt om hon trodde dessa känslor vara äkta, vara den naiva sympatis rotstock, ur hvilken kärlekens heliga lotus en gång kan spira.

Hon trodde det fru Jane.

Och i den tron var det som hon en stund senare utan minsta förebräelsens törntag tog plats i den väntande vagnen för att hemta "frisk luft" genom ett besök hos — Vivi.

Vår och ljufva drömmar smekte hennes sinnen der hon med lätt rodnande kinder vaggades fram, lutad mot de svällande dynorna.

Kanske det var tillfredställelsen att icke mer behöfva Kurt, som kom henne att redan känna sig med lugn kunna möta bruden dagen före hennes bröllopsdag.

* * *

Ungefär samtidigt med att fru Jane gjorde en åktur till Vivi, sitter löjtnant Silfversporre vid ett frukostbord på Rydberg, hans högkvarter, när han ej var upptagen af tjänstgöring eller andra orsaker.

Den vanligtvis goda aptiten tycktes i dag mankera honom. Endast helt mekaniskt skär han för åt sig af en charmant châteaubriand. Smörgåsbordet har han knappast rört, den sedvanliga snapsen står islagen, men glömd, och morgonens nummer af Svenska Dagbladet, som en påpasslig garçon lagt fram, egnar han icke en blick.

För ovanlighetens skull sysselsätter han sig med att tänka.

Han tänker visst till och med på något mycket allvarsamt, att döma af de vredgade blickar, som han då och då kastar på ett par i närheten sittande profryttare af tysk extraktion, hvilkas bullrande prat och scheljud tycktes störa den frukosterande martissonen.

Det senaste äfventyret hos Jane Bratte hade icke varit i Kurts smak.

Han kände, att han kommit i ett löjligt läge för henne, och att han i hennes sängkammargarderob förlorat mycket af den ridderlighet, han ville lägga i dagen. Hennes uppförande vid afskedet denna morgon visade honom tydligt nog, att hans fruktan var befogad; ja, hållningen hade till och med varit sådan, att han ej ens kommit sig för med kräfva ut den annars nästan själfgifna afskedskyssen.

Det hade funnits något nytt i detta afsked, men en nyhet, som icke behagade Kurt.

Öfverraskningar var något, som Jane icke sparade på. Det var just detta, som gjorde henne så tilldragande i hans ögon. — Men i dag hade det nya varit af mer frånstötande natur och kommit nästan som en försmak af, att den snart halfårslånga kärlekslyckan nått sitt slut.

Nått sitt slut? . . .

Han upprepade detta gång på gång såsom en fråga, hvilken han fann löjligt besynnerlig.

Hvarför skulle förhållandet mellan honom och Jane hafva nått sitt slut?

Nu älskade han henne mer än någonsin. Nu först kände han, att det ändå bland alla de kvinnor, han svärmat för — och som, det vore oriktigt att dölja det, äfven svärmat för honom — existerade en, hvilken han, trots allt, som varit emellan dem, måste högakta.

Kurt Silfversporre var en genomsnittstyp af släktet homo sapiens maskuliner.

Något starkt rotadt begrepp om hvad som är kvinlighet hos kvinnan hade han ej forskat efter. — (Och stort sedt, hur många ha egentligen gjort det?)

Han kategoriserade dem efter yttre kännemärken i två stora hufvudgrupper: de vackra och de fula. Den sistnämnda gruppen fans icke till för hans intresse; och den förstnämnda plockade han sönder i lika många varieteter, som han fick tag i, rangerande dem i sin beundrans bukett, liksom blomstermånglaren, hvilken försöker att göra en för ögat njutbar exposé af former och färger, med de Floras barn, som står honom till buds.

Kurt hade ett rikt urval.

Han hade följt en tänkares råd — den ende tänkare, hvars vishet han lyssnat till för öfrigt — särskildt en sats, som sedan blef honom ett godt rättesnöre. I all dess djupa enkelhet lød sentensen:

“Tala aldrig om dina framgångar.”

Kurt tog satsen på sitt sätt.

Andra framgångar än hos kvinnor hade han aldrig haft, och — aldrig eftersträfvat.

Just genom att han kunnat *tiga* med hvad han redan vunnit, fick han allt mer.

När hans kamrater skroderade och skräflade om sina bragder på kärlekens valplats, satt Kurt alltid stum. Och frågade man honom rakt på sak, tog han sitt parti och gaf dem svar fullt lika obegripliga som från antikens beryktade orakel.

På så vis var det icke utan, att Kurt Silfversporre snart fick namn om sig att vara en karaktär. Och det behöfdes verkligen. Ty mer *utan* dylik barlast har sällan någon mänskosjäl drifvit kring på livvets haf.

Han tycktes hafva hunnit till ett resultat, när hans gaffel

ändtligen kom i gång, och han med förnöjd uppsyn slog i ett glas pärlande V:e Clicquot. Men i samma ögonblick han skulle föra vinet till sina läppar, kände han ett lätt slag på axeln, och en affekterad röst hördes utbrista:

— Smaklig måltid! Får jag lof slå mig ned hos kära bror?

— Ah! Är det du, Evert? Fan så bra, att jag fick tag i dig.

— Tycker detsamma vis å vis dig, svarade Evert Bratte och tog på Kurts inbjudan plats vid bordet . . . Har sprungit minst en timme, ja, mer för din skull . . . Har du träffat Allan?

— Nej! . . . Tänkte kila upp till honom när jag ätit.

— Du har således icke varit der i dag då?

Frågan kom tydligen besvärande, och Kurt måste hemta sig med att ändtligen tömma sitt glas, innan han svarade:

— Hos Allan? . . . Nej . . . Hur så?

— Jo, för jag ringde nyss på, och då sa' en af "pigäscherna", att du varit der . . . Men när ha så'na reda på sig?

— Nå, hvad är det nu för viktigt, som du har på hjärtat?

Han försökte se så obesvärad ut som möjligt, när han kastade fram denna fråga, utan att egentligen intressera sig för svaret.

— Kan du icke förstå det?

— Nej, ta'm'fan! . . . Har du lunchat?

— Alldeles nyss . . . Det vill säga för ett par timmar sedan. Så nog kan jag stufva in en smörgås . . . Pst! Vaktmästare! . . . Biff à la Bachmann.

— Jo, kan du tänka dig, fortsatte Evert under väntan på hvad han rekvirerat. Jag kom att titta upp ett tag till Vivi på förmiddagen; ja, riktigt tidigt ändå, för hon var visst icke mer än tio . . . Jag hade ett litet ärende, ser du. Ville veta om fröken Gerda Lundstén skall med på bröllopet som tärna.

— Jaså du funderar ännu på den der unga damen?

— Kan icke neka till, att hon är behaglig.

— Och rik sedan. En half million i hemgift, säger man.

— Det har jag verkligen icke hört; jag försäkrar! utbrast Evert med sin mest oskyldiga min . . . Det är *kvinnan*, ser du, som jag dyrkar i henne, men icke . . .

— Hemgiften, kompletterade Kurt med ett sarkastigt löje . . . Du är platonisk!

Och han skrattade gäckande, i det han lyfte sitt glas för att skåla med den unge mannen, hvilken syntes en smula brydd, när han svarade:

— Om hon också icke egde ett öre, skulle jag ändå älska denna härliga flicka.

— Det tror jag. Men *gifta* dig med henne på underlöjtnantssold, det tror jag du afstod från . . . Emellertid kan jag stilla din oro med, att hon är bjuden och antagit rollen af tärna. Det blir sex tärnor, bland hvilka jag för min del icke känner fler än ditt ideal, samt en fröken de Plantz och fröken Rosenörn . . .

— Elsa Rosenörn?

— Alldeles! Hur är det? Var icke hon med på edra lawn-tennisöfningar i höstas?

— Jo visst! . . . Hör du Kurt, du! Den flickan är allt något galen i dig, du. På en bal hos Wickerts för en tid sedan, höll hon på att göra Vivi galen genom att gång på gång tala om din ståtliga figur och . . .

— Du sa' att det var något särskildt viktigt, du ville mig, afbröt Kurt och bytte om ämne.

— Jo, det var så sannt. Jag träffade notarien Sippel i trappan hos Stjernbanérs. Vi ä' gamla bekanta som du vet. Jag var litet nyfiken att få veta, hvad han haft för sig der i huset, och han gjorde heller ingen hemlighet af det.

— Nå, men hvad kan väl det intressera mig?

— Jo, just dig . . . Hör på och förvånas . . . Ja, jag säger det som en vän . . . Kan du tänka dig, att den gamla draken vill, att det skall göras paktum mellan dig och Vivi . . . Jag blef alldeles perplex och . . .

— Var det för den saken, som notarien Sippel . . . ?

— Just precis! Instrumentet var redan färdigt, sade han. Hvert enda dugg, som Vivi för i boet, står upptaget. En vac-ker summa må du tro. Men hvad har du för godt af den, då du inte själf får oinskränkt . . .

— Hon är ett nu! afbröt Kurt nervöst . . . Jag får lof att kila upp till Vivi i förbifarten, innan jag . . .

— Gör icke det, är du klok. Hon bara gråter och piper, så man får icke ett klokt ord ur henne.

Kurt låtsades icke höra varningen. Han fick till och med så brådt, att han icke gjorde sig tid med att vänta på Evert, som nu var så djupt intresserad af sin andra frukost, att han icke syntes vilja lämna sin biff à la Bachmann i sticket för nöjet af att göra Kurt sällskap.

Men i samma ögonblick den ståtliche Silfversporre lämnade matsalen, drogos Everts läppar till ett föraktfullt leende och han mumlade:

— Spekulativ kärlek, min gosse!

Och i tankarna utvecklade han satsen sålunda:

Gumman är allt mer full af fan än du. Hon känner både dig och Vivi. Och är jag icke allt för blind, så ser jag, att ditt dagtraktamente som äkta man blir tusan så magert . . . Får du så afsked af Jane så . . .

Han fullbordade tanken med ett illparigt leende i det han tände sin slocknande cigarett och tog vägen till det midt emot belägna kaféet. Vid en kopp extra kaffe och en Salignac försjönk han der i drömmar om morgondagens möte med Gerda Lundstén.

Vivis och Kurts bröllopsdag är inne. Hos öfverstinnan har sedan en tid rådt stor brådska med alla arrangements för utstyrseln. Ty enligt gammaldags vis tog den manhaftiga damen afstånd från alla nya påfund med att anlita de stora utstyrselmagasinen för detta ändamål. Fem sömmerskor voro nästan dygnet om i fullt arbete under öfverstinnans kontroll; och som man nu några veckor sett hennes våning, skulle man lätt tagit den för en lifligt anlita syateljé, i hvilken chefsplatsen bestriddes af öfverstinnan själf.

Vivi tillfrågades icke om det minsta.

Hon var stort inte mer än en vanlig profmanekin, på hvilken man arrangerade, ritade ut, ringade och träcklade efter behag — det vill säga efter öfverstinnans behag.

Hon var också i ett tillstånd af förtviflan öfver all den pina, som hon för denna ekiperings skull måste utstå.

Den lilla medfödda smak, som blifvit henne beskärd, lyckades man metodiskt och jämförelsevis hastigt förkväfva. Hon blef, under moderns egid, samma viljelösa ting, som hon alltid måst vara, ett slags lefvande möbel, en dekoration, som man nu stofferade ut till present och som måste vara färdig till utsatt tid.

Nu hade man lagt sista handen vid alla dessa skiftande rekvisita, som öfverstinnan ansåg, att en brud bör vara försedd med, när hon tillträder sitt värf som maka.

Utom bohag — hvilket redan af tapetserare under öfverstinnans kommando var uppställt i de ungas våning — hade man under dagens lopp att afsända ännu en last lådor, innehållande kläder, linne och duktyger i långa banor.

I väntan på expresskarlarne, som ej tycktes göra sig någon brådska, tog den beskäftiga damen en nervös promenad i matsalen, hvilken ändtligen återfått ett mer ordnad utseende.

Trots den ytterliga samvetsgrannhet, med hvilken hon utfört alla dessa moderliga åligganden för sin enda dotter, kunde

man icke märka något drag af tillfredsställelse öfver hennes ansikte.

Barsk och mulen trampade hon den glänsande korkmattan, under det att hennes fingrar brådslande plockade med den i en kedja hängande nyckelknippan, en försvarlig sådan som på en stor herrgård.

Plötsligt stannade hon framför Vivi, som sysslolös och relativt äfven tanklös, tagit plats vid ett fönster och lät blicken drömmande glida ut mot vårgrönskan i Vallhallavägens lindar. Öfverstinnans röst lät icke vidare vänlig när hon utbrast:

— Hade jag vetat detta förut, så inte hade Kurt Silfverporre blifvit min måg.

Vivi vände de drömmande ögonen mot sin mor, när hon svarade:

— Hvarför hackar du ännu på Kurt? Han är väl icke annorlunda än alla andra män i detta fall. För nog var det förödmjukande för honom, att så godt som mot sin vilja . . .

— Vet jag visst! Men du får nu skylla dig själf. Jag anar, att du får gå från rubb och stubb, när du ej lydde mitt råd . . . Förödmjukande! . . . Hm! . . . Ja, vi få väl se. Lyckligtvis tänker jag icke klä af mig förr än jag går till sängs.

— Men *hvad* skulle jag göra? Det har ju redan lyst ut för oss. Att nu sätta sig mot hans vilja, vore ju detsamma som att ställa till med en öppen skandal . . . För öfrigt, var icke rädd. Att han älskar mig, såg du väl, när han så varmt smekte mig efter det der uppträdet.

— När barna få sin vilja fram, gråta de icke . . . Men är det du som satt i honom, att han skulle få hundra tusen?

— Nej, kära mamma. Aldrig ett ord ha vi växlat om pengar.

— Nej, nej! Han är nog listig också. Men den här gången skall jag allt bereda honom en liten öfverraskning.

— Mamma! Hvad tänker du göra?

— Blir min sak . . . Du får tids nog veta det efter vigseln.

— Du skrämmer mig! — Hon rusade upp med alla tecken till oro . . . Du tänker väl aldrig . . .

— Efter vigseln har jag sagt. Kom i håg, att du är i ordning till klockan sju.

Och den barska damen lämnade hastigt bruden åt egna tankar, för att själf styra om att expressbuden, hvilka nu anlände, skulle fara aktsamt med de tunga linnelådorna.

Hon hade knapt lämnat rummet, förr än dörren till hufvudentrén öppnades, och Jane visade sig i tamburen.

Utan att taga af sig hvarken hatt eller kappa skyndade hon fram mot Vivi, nästan brådiskande och frågade utan att först helsa:

— Har Allan varit här?

— Nej, det har han icke . . . Men det var vådligt, hvad du ser orolig ut . . . Har det händt något tråkigt?

— Nej . . . Nej . . . Ingenting alls . . . Det var bara . . .

— Det *har* händt något, Jane. Jag ser det på dina förgrättna ögon . . . Tala! Du måste säga mig det. Rör det mig? Rör det Kurt kanske? Säg, o säg!

— Allan har icke varit hemma i natt.

— Nå, men det var väl icke så ovanligt. Allan brukar ju hålla till på klubben nu mera . . . Kurt sade i går . . .

— Kurt, ja! Hvad tror du han . . .

Hon hejdade sig och undvek den blick af skarpt intresse, som Vivi riktat mot Jane, hvilken lätt skiftade färg vid denna granskning.

Vivi observerade detta, när hon med underligt allvar i rösten hördes fortsätta:

— Du gör dumt i att vara så hemlighetsfull mot mig. Jag vet kanske mer, än du tror.

— Hvad menar du? utropade Jane häftigt ehuru hon fortfarande skyggt höll sina blickar mot golvet.

— Allan har en älskarinna . . .

— Du vet det således? svarade Jane rodnande.

— Kurt har också reda på den saken.

— Och du har fått veta det af honom? . . .

— Ja! Men äfven ryktesvis af tante Adelaide.

— Hvad säger du? Har äfven hon, den der skvallerlådan . . .

— Hon känner till mrs O'Brin genom direktörskan Lewymeyer. Och ur den källan öser hon en stor del af sitt snygga vetande . . . Lyckligtvis är mamma icke intresserad af hennes pladder. Och nu i brådskan har hon icke ens blifvit mottagen, fast hon hälsat på här ett par gånger.

— Du tror således, att hon ämnat tala om denna förskräckliga sak äfven för mamma?

— Naturligtvis! En sådan cause célèbre vore ju något alldeles utmärkt till att få mamma alldeles ursinnig. Och detta har tante Adelaide nog sina skäl att önska för mammas visade stramhet mot henne.

— Detta *måste* förhindras!

— Jag har gjort, hvad jag kunnat. Jag har till och med själf lofvat, att genast bära fram hennes skvaller till mamma.

— Nää?

— Hon syntes tvifla på den saken, Hon sade äfven, att jag tog detta alldeles för lugnt, att detta onda måste ryckas upp med roten och att äfven du själf med säkerhet hade något på samvetet, som gjorde att . . .

— *Jag?* utbrast Jane, lätt bleknande . . . Sade hon något om *mig* också?

— Bara antydningvis . . . Ja man kan verkligen skratta . . . Om man skulle tro henne, vore du en riktig . . .

— *Hvad* sade hon? Du *måste* säga det! utropade Jane nervöst, när Vivi ej syntes hågad att fortsätta.

— Nå väl! Men bli nu icke ond . . . på mig åtminstone. Hon sade, att du var en riktig liten behändig fru, som blundade för att någon annan skulle göra likadant.

— Oerhördt! Men vid Gud! Hon skall snart få se . . .

— Var förständig, framför allt lugn. Att oförsiktigt röra i sådana saker, skulle blottställa dig i onödan. Du vet nog, hur gerna man debatterar dylikt, som rör en gift kvinnas heder . . . Nej, lyd mitt råd. Se tiden an med lugn och . . .

— *Lugn!* afbröt Jane med ett hänskratt, som skar i Vivis öron och som hon antog vara ett utbrott enbart af det lidande och den sorg, hvilken Allans trolöshet måste framkalla . . . Nej, Vivi! *Lugn* fins icke mer till för mig.

— Stackars lilla Jane! Allt kan nog bli bra igen, om det också ej blir som förut, tröstade Vivi sin halfsyster . . . Du har ju för öfrigt aldrig varit så fästad vid Allan . . . Man ser ju dagligen äktenskap, som . . .

— Vivi! *Hvad* jag *icke* varit, *är* jag nu, svarade Jane undvikande systemens blick och rysande vid tanken på hur denna tröstande vänskap en dag måste flamma upp i glödande hat, när tante Adelaides funderingar visade sig byggda på en verklighet, inför hvilken Vivi *Silfversporre* då måste fasa . . . Det kan ju låta underligt, fortsatte hon med brinnande blickar, men du må tro mig eller ej, så fästad som jag *nu* är vid Allan, har jag aldrig trott mig kunna bli. *Hvad* som förr var en . . . ja, jag vet icke, *hvad* jag skall kalla det . . . var en likgiltighetens resignation, har nu flammats upp till den låga, som vi kalla kärlek och som är mäktig till allt, till *allt*, hör du.

— Jane, du riktigt skrämmer mig, utbrast Vivi med en känsla af fruktan för Janes häftighet i uttrycken, och kanske äfven med en förnimmelse af förebud om kommande olyckor,

hvilken i stunder af aningsfull mottaglighet smyger sig på oss, utan att vi kunna förklara orsaken.

Och hon fortsatte med en blick, i hvilken hennes oro på det tydligaste trädde fram:

— Du borde tala med Allan. Du skulle säga honom, att du vet allt och att stora olyckor kunna följa er båda, om han ej med det snaraste, *genast* upphör med sina besök och sina möten på ett håll, der . . .

— Skulle *jag?* utropade Jane med ett isande hänskratt. Skulle *jag* tala vid honom? Nej, kära barn! Detta vore ju snarare att gjuta olja på lågan . . . Förstår du då ej, att i samma stund han af min egen mun hör, att jag vet allt, skall han icke ens beflita sig om att *spela* trogen. Det är detta, som åtminstone ännu lägger ett visst band på hans böjelse för den der kvinnan; hvilken — o, jag älskar åtminstone ännu att hoppas det — han icke hyser andra känslor för än nyfikenhetens och begäret att få stå som första man i den krets af narrar, som hon samlat till beundrande vasaller. Allan är *förhexad* som alla de andre. Han måste vara det, man *kan* icke vara *kär* i kortspelskan, i drinkerskan, i hetären . . .

— Jane, du går för långt, afbröt Vivi.

— För långt? Ha, ha, ha! Beträffande *henne* kan man icke finna *nog* starka uttryck. Jag skulle kunna säga, att hon är en riktig . . .

— Jane! Mamma kommer! Jag hörde henne ute i tamburen. Försök att lugna dig. Bara bröllopet väl är undanstökadt, skall jag försöka att få Kurt att tala förstånd med Allan. Han är så god, så rar och så förståndig, min Kurt; han håller verkligen af Allan och han håller äfven af dig, som vore du hans egen syster . . . Vi skola båda . . .

Ater drog en märkbar blekhet öfver Janes kinder, när hon

hastigt afbröt systemens vänliga ord, af hvilka dock hvart och ett kom som en anklagelse.

— Du har rätt, Vivi! När bröllopet är öfver, skall nog mycket kunna bli annorlunda . . . Men tyst! Gick icke mamma ut i serveringsrummet?

— Jag tyckte det.

Jane kom nu alldeles tätt inpå sin halvesyster och hviskade nervöst.

— Tig, *tig*, för Guds skull med hvad du än kan få höra. Du kan ju se allt och höra allt. Men du får *ej* förråda något. Mycket, som kan synas dig underligt, skall längre fram få sin förklaring. Men bara ett ord till mamma, om hvad jag nu sagt eller hvad du fått höra från annat håll eller hvad du själf möjligen kan få se, skall bli lika olycksbringande för *dig* som för mig. Du måste behålla det för dig själf. Icke ens åt din man får du säga något. Hör du det, Vivi? Icke ens ett ord åt Kurt om mig, om Allan och om den der, den der varelsen, som . . .

— Men min Gud, så säg mig då, säg mig, hvarför jag icke ens för Kurt . . .

— Längre fram, icke nu . . . Hur dags går tåget i kväll till kontinenten?

— Klockan sex. Biljetter till sofvagnen äro redan köpta, och en del af vårt bagage är nedskickadt. Antagligen komma jag och Kurt att lämna våra bröllopgäster helt å propos för att slippa en massa sällskap ned till stationen. Jag hörde, att han nämnde något om detta åt mamma i går kväll.

— Jaså! Alldeles utmärkt för resten! svarade Jane tankspriddt. Och med ett uttryck af förställd glädtighet fortsatte hon:

— Ja, adjö med dig nu, lilla Vivi. Nu träffas vi kanske *ej* förrän vid vigseln. Jag har själf åtskilliga bestyr med min toalett till dess och så . . .

— Jaså, du här! Nå detta var då alldeles . . .

— Mamma! Jag kom upp för att fråga Vivi om en sak, svarade Jane, hvilken i dörren stött samman med öfverstinnan.

— Mätte icke varit något vidare angenämt, svarade denna med en blick på den blifvande bruden. Eller hvarför ser du så blek ut, Vivi? fortsatte hon, vänd till dottern, som kände sig förvirrad och bortkommen af Janes besynnerliga ord rörande den märkvärdiga tystnad, hvilken måste iakttagas vis å vis alla möjliga människor, synnerligast de närstående och allra mest gent emot Kurt.

Undvikande moderns blick och med tanke på det hat, som nyss legat i Janes ord, svarade Vivi:

— Bara litet illamående, kära mamma. En smula hufvudvärk, som väl snart går öfver.

— Barn! Mig för du icke bakom ljuset. Jag ser nog, att du döljer något för mig . . . Men du gör orätt i detta. Ty af mig skulle du kanske få bästa botemedlet att drifva bort den der *hufvudvärken* . . . Tänk på saken! . . .

Och hon vände sig till Jane med ett kort:

— Följ mig Jane!

— Jag har litet brådt nu. Måste till sömmerskan för att profva.

— Det får du göra sedan. Jag har något att säga dig. Tonfallet tillät inga undanflykter.

Med en hastig sidoblick, full af varningar till Vivi, följde Jane öfverstinnan, som tog vägen till sitt privata lilla rum med det gammaldags möblemanget från Kungsör.

Der inkomna slog öfverstinnan sig ned i karmstolen framför det lilla bordet, i hvilket hon hade brefschatullet. Utan att bedja Jane sätta sig brast hon ut:

— Vore det icke så godt, att vi nu kommo på bättre fot med hvarandra?

— Hur menar mamma? . . . Jag förstår verkligen icke?

— Således har ditt samvete icke hunnit vakna än?

— Samvete? I hvilket afseende? Högst egendomlig fråga, i sanning.

— Du tycker det? Nå svaret är verkligen icke oväntadt från *dig* . . . Men nu säger *jag* för sista gången, hvad jag sagt dig förut. Du har några konster för dig, som det kan vara tid att sluta upp med, innan det blir för sent, om det ej redan är för sent. I morgon är det en dag, som du bör tänka på, tänka med allvar och med aktning på, ja med pligtens tankar. Har du kanske förstätt nu då?

— Nej, icke det minsta, svarade Jane med fasthet, ehuru hon kände hur en darrning genomlopp hennes nerver, när hon ej visste, hvart styfmodern egentligen ville komma med sina ord, det vill säga, hvad hon nu särskildt syftade på med sitt tal om Janes samvete.

— Det är Vivis och Kurts bröllopsdag i morgon.

— Ingen nyhet! svarade Jane kyligt, med afsigt beslutande sig för att intaga en reserverad hållning för att lättare kunna uppsnappa öfverstinnans hufvudsyfte.

Det var också mycket sällan som öfverstinnan talade i gåtor.

— Innan vigseln egt rum skulle jag önska, eller rättare *vilja*, att du nu säger mig, om du för framtiden skall lämna dem i fred från dina konster.

— Var god och förklara den der meningen med tydligare uttryck, svarade Jane kyligt och lugnt som hade hon talat med en person, hvilken som helst och om en sak, hvad som helst.

— Du förvånar mig öfver höfvan, Jane! Ja, du öfverträffar dig själf i konsten att *icke vilja* förstå . . . Godt! Jag vill göra som du säger. Men hör noga på, för hvad jag nu säger, är icke ämnadt för dina *döfva* öron.

— Bara mamma skyndar sig. Min proftid är utsatt, och det kunde hända, att jag blefve mankerad om jag ej passar på.

Mamma vill väl aldrig, att jag skall komma i en *gammal* klädning på Vivis bröllop?

— Gerna det, bara du kommer med nytt hjärta.

— Den del, som mitt hjärta kan hafva i en akt, hvilken ju närmast rör Vivi och Kurt, kan väl knappast vinna eller förlora i värde om mitt hjärta ej . . .

— Är rent? Jo men, är det så. Jag älskar mitt barn alldeles för mycket, för att jag skulle varit blind för, att du *ej* lämnat Kurt i fred för dina konster. Begriper du nu? . . . Du vill förleda Vivis brudgum.

Detta var så rent språk, att Jane knappast kunde finna några smygvägar för att komma undan ett svar. Men i detta: "Du vill förleda Vivis brudgum", kunde hon nästan med visshet sluta sig till, att öfverstinnan *ej* hade en aning om hur långt det verkliga gått mellan Jane och Kurt.

Hon blef säkrare vid denna upptäckt och svarade därför, *ej* utan sarkastisk anstrykning:

— Mammans fantasier förefalla mig verkligen så lustiga, att jag icke kan bli ond, ja, mer än ond öfver mammas ord . . . Kurt är för mig icke det minsta för mer än hvilken annan man som helst.

— Verkligen? *Icke mer än hvilken annan man som helst!* . . . Du *bedrar* dig verkligen! utropade öfverstinnan rodnande af vrede . . . Det vill således säga, att *hvilken man som helst* kan riskera, att bli utsatt för dina *förförelsekonster*?

— Jag undanber mig dylika ord! . . . Med hvad rätt förolämpar mamma mig på detta oerhörda sätt? Har jag väl någonsin visat mig *sådan*, att en dylik tillvitelse kan riktas mot mig? Har Allan haft något skäl, att misstro mig, i annat än hvad han genast själf måst inse vara dumma hugskott af svartsjuka? Och slutligen: Hvart vill mamma väl komma med detta inkvisitoriska förhör? Jag fordrar ett öppet svar på den frågan.

Jane talade med häftighet. Öfverstinnans öfverdrift hade gjort henne utom sig, och kom henne till och med att glömma den grund, som fans, om hon tänkte på sitt förhållande till Kurt. Men detta, att likställas med en samvetslös kokott, att jämsställas med en natur som creolskans, detta blef henne så öfverväldigande, att hon mot vanan höjde rösten och fick något af furia i hela sin person.

Öfverstinnan reste sig och gick för att ytterligare känna om dörren till rummet var stängd. Liksom fruktande att Janes starka stämma kunde göra sig hörd äfven till angränsande rum, kastade hon äfven en blick ut i detta. Men då ingen syntes till derute, och dörren till Vivis rum var stängd, vände hon åter för att nu med ett sista väl måttadt slag bära fram, hvad hon länge haft på hjärtat.

Hon hade ej sofvit bort sin tid, den skarpsynta modern. Hon hade med spejande vakenhet följt sin svärsons steg. Visserligen egde hon icke full klarhet i allt. Men hon stafvade och lade samman. Det fans något, som icke var, hvad det skulle vara mellan Kurt och Jane. Derom var hon öfvertygad genom att en afton se Kurt gå upp till Brattes våning under en tid, då hon visste, att Allan ej var hemma. Slumpen hade fört henne till denna upptäckt. Hon hade för bröllopets skull varit uppe för att rådgöra med Allan om förordspapperen mellan Kurt och Vivi. Hon hade ej träffat Bratte hemma, och efter utbytande af några ord med Jane, hade hon åter gått. På Strandvägen mötte hon då en person, civil, som i hållning och gång var frappant lik Kurt. Antingen han nu icke sett henne eller ej velat se henne, allt nog hade han icke helsat. Plötsligt kom det för öfverstinnan, att hon borde vända om för att spionera. Hon gick öfver till den andra sidan, som har trädplantering. Och der i skumrasket blef det henne en lätt sak att se, hur den Kurtliknande mannen verkligen gick in i det hus, der Bratte

bodde. Öfverstinnan såg väl på långt håll som gamla ögon ofta kunna göra. Det elektriska ljuset i porten lyste bra, och hon blef nu öfvertygad om, att det verkligen var Kurt. Allan var icke hemma. Alltså borde hans vän snart komma ned igen. Men han kom icke, hvarken efter den första kvarten eller den andra. När väntan blef den gamla damen för lång, tog hon resolut sitt parti och gick upp till Brattes ännu en gång. Hon *skulle* ha visshet. Men till sin häpnad och harm fick hon nu höra tjänsteflickan svara, att "hennes nåd" alldeles nyss och kort efter öfverstinnan gått ut. Skyllande på att hon glömt en väska inne i våningen, gick öfverstinnan in att hemta denna. Hvarken Jane eller Kurt syntes till. Men dörren till Janes boudoir var stängd. Öfverstinnan var nära att — under intrycket af sin harm — med våld söka inträde i den stängda helgedomen, ett rum, som hon för öfrigt endast en enda gång satt sin fot uti vid sin första rond genom de då nygiftas våning. Tanken på att våld väl nu knappast läte sig göra utan att väcka tjänstefolkets uppmärksamhet afhöll henne från att genast lyfta slöjan för ett i hennes ögon hårdt när otroligt brott. Dock kunde hon vid det att hon lämnade våningen icke tillbakahålla frågan:

— Läser fru Bratte *alltid* igen sin boudoir när hon går ut? . . . Jag frågar det därför — skyndade hon sig att tillägga, när hon såg, hur det lyste till i tjänsteflickans ögon — jag frågar det därför, att det visst var i boudoiren, som jag glömde min väska.

— Jag vet verkligen icke, svarade flickan något sväfvande . . . Men nog brukar hennes nåd göra det när hon har migrän och vill vara i fred.

— Sää? Men nu är hon ute? — Öfverstinnan spände vid dessa ord falkögon i kammarsnärtan.

— Nog sade hennes nåd, att hon skulle gå ut ett tag.

— Sää! Helsa henne när hon kommer igen, att *jag* varit

här ännu en gång och ville hemta en väska. Få ni tag i den, så skicka hem den till mig i morgon.

Denna episod stod nu lifligt för öfverstinnan, när hon nu tog fram schatullet och höll det för Janes ögon sägande:

— Känner du igen detta?

— Mycket väl! Detta schatull hade mamma ju äfven i Kungsör.

— Godt! Du har icke sett det sedan dess?

Jane var nog icke fullt så säker på rösten när hon svarade, genast på det klara med, hvad saken gälde, men äfven erinrande sig, att den ominiösa skrifvelsen till Vivi gått förlorad, samma dag som hon stal den, samma dag som hon gaf Kurt sitt första möte på Lidingöbro värdshus:

— Jag kan verkligen icke erinra mig . . .

— Du *ljuger!* skrek öfverstinnan till i det hon i raseri grep en närliggande solfjäder och höjde denna, som för att måtta ett slag åt sin styfdotter.

Genom denna häftighet återvann Jane sitt lugn, nu som ofta annars när läget var kritiskt. Hennes blick var fullt behär-

skad när den mötte öfverstinnans flammande, mörka ögon och hon sade:

— *Bevisa* detta! Till dess detta är gjort, och äfven afbön skedd för hvad, som nyss blifvit mig tillvitadt, ha vi intet mer att säga hvarandra.

Och med en kall böjning lämnade Jane den häpna styfmodern. Men kommen till dörren vände hon sig åter och tilllade liksom jublande:

— Efter detta anser jag det vara onödigt att säga, men gör det dock som en formsak, att *min* närvaro på Vivis och löjtnant Silfversporres bröllop uteblir.

Några oartikulerade ljud banade sig väg öfver den gamla damens läppar i det hon nästan med krampaktig häftighet slungade solfjädern efter Jane och derpå sjönk ned i sin stol.

Men Jane hade redan hunnit ut.

Utän att säga farväl åt Vivi, lämnade hon Stjernbanerska våningen och steg några minuter senare upp i sin vagn.

* * *

Fru Jane kom hem i ett tillstånd af utmattning.

Hon hade tagit sig en rekreationspromenad i vagn rundt hela norra Djurgården med dess växlande partier af landtliga behag, nu vackrare än under högsommaren, innan solen hunnit bränna bort den jungfruliga teinten af en nyfödd natur.

Men Jane hade ej haft ögon för detta.

För henne växte det allt mera till lif, allt hvad hon brutit och hvad hon redan måst utstå för detta — ty det vaknade stundtals en röst, som sade henne, att Allan skulle varit annorlunda mot henne, om hon själf varit annorlunda mot honom — för allt detta fans ingen annan hjälp än den, som glömskan kunde skänka.

Hon kom i det tillstånd af apati, då ej ens den käraste önskan man eger kan binda viljan kvar vid lifvet, eller sporra energien till att bekämpa mötande hinder.

Hon tyckte sig redan känna, hur ljuft dödens hand skulle svalka hennes pulsar, och hur skönt det skulle bli, att kasta sig rakt i famnen på förintelsen.

Hvad kunde nu den vaknande våren bjuda henne, bjuda synderskan, som nyss betraktades likställd med en vämjelig hetär?

Hvad kunde spirande löf och blomster skänka henne, som egde intet att lefva för?

Hvad gjorde det henne, om den åter leende solen miste både sin värme och glans, då den ej kunde väcka ett lif, som man redan pekade finger åt, emedan det ej velat växa efter de tillklippta mått, som det ordnade samhällets örtagårdsmästare hade lagt före?

Om hon ville? . . .

Det var, eller rättare sagdt, det *hade* varit en vilja i hennes själ att ödmjukt subordinera sig dessa utvecklingens mönster.

Men den viljan hade vaknat för sent. Den kom ej till sin *fulla* kraft, förr än synden redan var fullbordad, och straffet, som måste följa, redan begynt.

Hon hade ingen annan att skylla än sig själf.

Hon visste detta så väl, när hon nu erinrade sig händelserna med den biljett, eller det kort, som hon en morgon af fruktan smugit till Vivi, för hvilken hon då icke behöfde anklaga sig som nu.

Hon hade själf gått med i en farlig lek, ett tidsfördrif, som blifvit hennes limsticka. Hon kunde ej ens ursäkta sig med att hon gjort detta af kärlek om äfven *brottslig* sådan.

Nej, endast och uteslutande af lumpen tanklöshet hade allt detta skett, tills hon en dag vaknat vid att hon verkligen älskade sin *man*, men fann honom på samma fördörelsens väg som hon själf.

Af fri vilja och af hämd kastade hon sig då fullt in i förderfvet med hela styrkan af en försmådd hustrus lidelse.

Hur skulle detta sluta? Hvar fans ändpunkt på allt detta elände, som vuxit upp på föga mer än ett kvarts år?

Hon frågade sig detta när hon nu åter kom in i det rum, där älskaren frossat af hennes kyssar.

Och i ett anfall af svindlande ångest skyndade hon genast ut till telefonen och ringde upp sin läkare.

Doktor Brischner var icke hemma.

Hoppet om att nu kunna besvärja honom om morfin drunknade i ljudet af hennes matta afringning.

Nu nästan släpade hon sig in i sin boudoir. Med feberbultande hjärta föll hon der ned på chaiselongnen. Ändtligen kom hon i ett tillstånd af drömmande dvala; en sömn utan sömn.

Under detta hörde hon sin man komma hem.

En glimt af hopp vaknade för en stund i hennes hjärna.

Hon kände sig i detta ögonblick fullt i stånd att kasta sig för hans fötter och bekänna allt, *allt* utan omsvep. Kanske skulle han själf, som äfven syndat likt henne, hafva förbarmande och åtminstone . . .

Hvad nu?

Hon spratt till och reste sig helt långsamt. Några försiktiga steg förde henne närmare draperierna till dörren.

Var det då icke bara en inbillning, en uppjagad nervretning, framkalladt af hennes öfverspända blod?

Nej! Hon kunde tydligt höra både frågor och svar.

Just nu sade han ju:

— Och Sofi glömmer icke att packa ned det väl, så att ingenting skrynklas? Två kostymer skall jag lägga fram. Äfven skjortor och sådant. Stora kappsäcken, den der af sälskinn; och före fem i morgon kväll skall det vara nere vid stationen. Adressen för poletteringen skrifver jag på ett kort, som Sofi

hemtar inne hos mig i morgon bittida. . . . Men icke ett ord om det här till hennes nåd. Har Sofi förstått?

Detta sista sades med knapt hörbar röst.

— Jo, för all del, svarade flickan med den förtrolighet, som ofta springer fram när tjänstefolk få ett diskret uppdrag. . . . Kommer kapten icke hem, eller skall jag skicka ned kappsäcken dessförinnan till flottan?

— Hvem har sagt, att den skall ned till varfvet? Hon skall sända den till Centralen.

— Jaså! Med järnvägen? Nu förstår jag! Kapten skall resa bort?

— Gör nu bara som jag sagt, så blir det nog bra med resten, svarade Bratte.

Jane hörde honom derpå gå in i sitt arbetsrum.

Hennes första impuls var att skynda efter honom för att genast få veta, hvad denna mystiska resa gälde.

Ty mystisk var den.

Annars hade han väl nu som ett par gånger förr låtit henne — Jane — styra om dessa anordningar, hvarvid han för öfrigt själf gerna velat vara behjälplig för att få det just som hans alltid ordningsälskande natur ville hafva det.

Men plötsligt kom det för henne, att ett sådant steg nu vore att handla oklokt.

Hon skulle väcka hans misstankar och ändå icke vinna något dermed. Som han nu visat sig en längre tid, vore det ej heller rådligt att komma fram med någon fråga om hans görande eller låtande. Mer än någonsin förr hade han dragit sig inom sig själf.

Hit och dit gingo hennes tankar att finna en förklaring. Men någon hållpunkt fick hon icke tag uti.

Icke kunde det väl vara möjligt, att han skulle fara bort samma kväll som det var Vivis bröllop? *Han* hade väl åtmin-

stone icke någon anledning att undfly denna vigselakt, hvilket dessutom skulle väcka en pinsam stämning bland hufvudpersonerna; sorg hos Vivi, grämelse hos öfverstinnan.

Var det troligare, att han fått ett brädiskande tjänstärende? Och hur skulle hon i så fall kunna få reda på detta?

Ah! Evert! jublade hon till vid den hållpunkt, som helt plötsligt visade sig . . . Af honom kan jag bestämdt få veta, hur det hänger samman med det här, utan att fråga någon främmande.

Och när Allan kort derpå åter lämnade hemmet — utan att ens se efter om Jane var inne eller ej, utan att fråga efter henne det minsta — skyndade hon åter till telefonen och ringde upp det departement inom flottan, der hon kände till, att Evert hade sin tjänstgöring.

En kort stund derefter visste hon med säkerhet, att hennes man *icke* skulle anträda någon tjänsteresa under den närmaste tiden. Evert lofvade äfven — tydligen med tillfredsställelse att få vara invigd i en liten hemlighet med sin vackra svägerska — att ej nämna ett ord åt Allan om detta telefonsamtal.

Alltså den enda länken brusten.

Icke en enda liten tråd, som ledde till förklaring öfver motivet med den resa, för hviken han nyss gifvit tjänsteflickan order.

Men plötsligt bröt ett vildt skri öfver hennes läppar.

I ett nu fick hon klarhet.

Det *kunde* icke vara något annat.

Det var med *creolskan* han tänkte fara, kanske rymma, kanske med afsigt att aldrig mer vända åter till sitt hem . . .

När tjänarne störtade in, tillkallade af Janes skri, låg hon afdånad nedanför telefonen.

I fästsalen på Grand Hôtel rör sig en lysande skara.

Uniformer och glänsande toiletter täfla att öfverbjuda både kvinlig och manlig fägring.

Arrangementen äro förstklassiga och till öfverstinnans belåtenhet på den fästliga kväll, då hon gifter bort sin enda dotter med garnisonens ståtligaste officer.

Man flirtar och pratar.

Man gör till och med små hemligt framhviskade kalkyler vid öfvervägandet af den förmögenhet, som med säkerhet Kurt Silfversporre denna afton lägger till den nolla, som han själf innehar beträffande värde af klingande guld.

Det är redan en känd hemlighet, att han gifter sig för pengar.

Hvarför skulle han annars gifta sig? *Han*, som *hvarje* annan kvinna — detta sedt från de kvinliga bröllopgästernas horisont — skulle med förtjusning hafva tagit till man, om ej hans val råkat falla på Vivi Stjernbanér.

“Spekulativ kärlek“ var ämnet för alla dessa små hviskande öfverläggningar, synnerligast mellan Vivis “vänninor“, hvilka aldrig varit mindre vänskapligt sinnade mot henne än just denna dag.

Det fans nog afvoga sinnen äfven bland kavaljererne. Men i så fall icke mot bruden. Ty denna kväll kommo de under fund med, att en ny “guldhöna“ gick all världens väg, och att det var deras egen dumhet som gjorde, att de ej själfve passat på plockningen, innan “kvinornas Jens“ — som Silfversporre äfven kallades — råkade komma på denna genialiska idé.

Flickan var ingen skönhet. Men hvad gör man icke för att smeka den gyllene kalfven?

Nu kom presten.

Den stora akten — som bjuder två själar att försöka för lifvet sjunga duetter med hvarandra — kunde när som helst taga sin början.

Ceremonien uppsköts dock kvart efter kvart, och bröllopsgästerna började visa tendenser till nervositet.

Äfven prästen syntes nervös.

I något nästan för världsliga ordalag beskref den korpulente själasörjaren just en storartad begrafning, vid hvilken han haft tjänsteförrättning några timmar förut. Han skulle just för en lyssnande major i hviskande ordalag berätta en "frisk historia" om den döde, när öfverstinnan anhöll om hans närvaro i ett bredvidliggande rum, hvars dörr var stängd.

När han åter visade sig, gick han direkt fram till kullerstolarne att förrätta vigseln.

Om bröllopet är för öfrigt icke mycket att säga. Allt gick på vanligt enformigt sätt, som oftast vid seklets slut. Men hvad mer än en kunde märka var, att brudgummen såg förargad ut öfver någonting, att bruden hade tårar i ögonen och att så nära släktingar som brudens halfsyster, Jane, och dennes man, Allan Bratte, *icke* voro närvarande.

ANDRA KAPITLET.

En weddingtrip.

llan Bratte hade nyss lämnat sitt hem.

I ett tillstånd af häftig öfverretning sysslade nu fru Jane Bratte för stängda dörrar med åtskilliga packningsbestyr.

Hon gjorde detta utan bistånd af någon tjänare och tycktes till och med angelägen om, att ingen skulle märka, hvad hon nu hade för händer.

Gång efter annan smög hon sig mot dörren och lade lyssnande sitt öra mot nyckelhålet. Gång på gång återvände hon med ifver till den lilla handkappsäcken, i hvilken hon ville hafva med så mycket, men der så litet fick rum.

Det såg ut som om fru Jane skulle nyss hafva gråtit. Ögonen voro rödkantade och blicken skynd af en fuktig slöja, som af tårar. Kinderna voro blekare än de varit på länge, och läpparna ryckte till gång på gång som under inflytande af svårhejdade snyftningar.

Hon syntes arbeta utan plan.

Hon stoppade ned och ref upp, hvad hon nyss packat. På stolar och bord låg upptrafvadt alla möjliga artiklar, hörande till en världsdams garderobsutrustning, och i en trälåda, som ännu ej blifvit tillsluten, kunde man se större och mer skrymmande plagg titta fram.

Ändtligen blef äfven kappsäcken fylld. Nyckeln i det lilla mässingslåset vreds om och ett hastigt igensopande af spåren, efter hvad som nyss försiggått i detta rum, tog vid under upprepadt spejande mot dörren som nyss.

Nu kastade hon ej lång blick på sig själf framför spegeln i den magnifika toaletten. Pudervippan kom fram och fördes mekaniskt öfver kinderna, sedan ett lätt lager af smink gifvit dem en högre färg än hon nu ville ega.

En mörk kostym, nästan en resdräkt, tydligen alldeles nyligen kommen från syateliern, tog hon derpå i betraktande med större intresse, än hon egnat någon af de andra dräkterna.

Och så finna vi henne helt plötsligt i färd med att byta ut dessa resplagg mot den eleganta hemmadräkt, i hvilken hon en knapp timme förut tagit afsked af sin man.

Ja. Allan hade sagt farväl. Helt kort och godt hade han meddelat sin hustru, att tjänsten kallade honom bort på en fjortondagarsfärd till Karlskrona. Kanske skulle han äfven göra en kortare öfverstickare till England, men derom var det ännu icke bestämdt. Om det blefve af, skulle han dock telegraferas.

Detta var allt, hvad Jane fick veta.

Hon bara förvånades öfver, att hon icke till svar kastat

fram, att han *ljög* från början till slut. Hon visste ju nu med säkerhet, att han *icke* skulle ut för tjänstens skull, att han *icke* skulle till Karlskrona.

Men om hon äfven sagt detta, hvad skulle hon väl vunnit dermed? Rakt intet. Under inflytandet af mrs O'Brins välde, hade Allan ingen makt att göra sig fri. Han *ljög* med en naturlighet, som hade han själf satt tro till denna uppdyktade historia och alldeles glömt bort, att han nu gick att följa — sin älskarinna på en färd till Paris, der hon stämt möte med sin man för att sedan med denne fortsätta till Rivieran.

Allt detta visste Jane.

Med vanlig kvinnolist hade hon snabbt skaffat sig under rättelsen om creolskans åtgöranden så fort hon genom slumpen kommit Allans resplaner på spåren. Hon visste både dag och timme när resan skulle börja, och hon visste äfven, att Allan tagit ut från banken ett ganska ansevärt belopp, tydligen för att vara försedd med god kassa på sin så kallade tjänsteresa.

Helt plötsligt hade det kommit för Jane, att äfven hon borde resa till Paris. Hvad hon nu egentligen skulle kunna göra för att der korsa sin mans väg, visste hon icke. Händelserna hade stormat på henne med svindlande fart, och den knappa tiden tillät henne icke att försjunka i funderingar; nej, icke ens att uppgöra en någorlunda ordnad plan.

Allt fick nu gå på en slump.

Den lidelse, som hon äntligen känt vakna för maken, fick bli driffjädern till hennes handlingar.

Hon behöfde knappast en starkare kraft för att nu handla omedelbart under intrycket af denna känsla.

Hade hon nu själf varit ren, skulle hon möjligen redan lagt mäktigare hinder i hans väg, än de, hon kanske skulle finna under en resa, hvars äfventyrlighet hon icke än egnat en tanke.

Men som det nu var — såsom hon nu gått händelserna

i förväg och gjort sig ovärdig den, hvars kärlek hon börjat törsta efter med en skeppsbrutens brinnande längtan efter vatten — under sådana förhållanden *måste* hon med hoppfull ödmjukhet se tiden an och med list söka vinna, hvad hon ej kunde tilltvinga sig med hjärtats renhet.

Hon egde icke kraft att döda anklagelserna.

Men hon kunde ej heller öfvergifva sin längtan, att återvinna en lycka, som hon trodde sig hafva förlorat, fast hon i klarare ögonblick af eftertanke måste erkänna, att hennes äktenskap ju *aldrig* gifvit henne någon lycka.

I detta afseende stod fru Jane Bratte inför samma alternativ som den, hvilken gisslar sig själf med tanken, att allt *skulle* varit bättre, om icke det eller det hade kommit emellan. Hon gick till och med så vida från logikens väg, att hon ansåg Allans brott vara en naturlig följd af hennes eget brott, ehuru hon väl visste, att om detta hade Allan sig ingenting bekant.

Derför hade hon också redan förlåtit honom.

Och i den färd, som hon nu tänkte göra, såg hon endast ett pliktskyldigt försök att rädda så mycket hon kunde af detta äktenskap, som redan fallit i spillror, ehuru yttermurarne ännu ljögo motsatsen för den stora hopen, hvilken — för så vidt den kände till kaptens Brattes passion för mrs O'Brin — genast var så snar att höja beklagelsernas suckar öfver den förorättade maken.

Der hon nu stod, iförd den nya, mörka dräkten, skulle man haft svårt att känna igen henne.

Det tunga tyget hade gifvit hennes figur en större volym. Och genom det täta flor, som skylde hennes ansikte, kunde man endast på nära håll spana dragen, och ändå ej till fyllest, för att med säkerhet känna igen, om det var kaptenskan Bratte, som stod der framför spegeln och jämkade till rätta den mössliknande reshatten.

När hon slutligen kastade öfver sig en fotsid kappa, hvars höga, uppstående krage var kantad med ett lätt pälsbräm, var hon absolut oigenkänlig — till och med för hennes man, om han nu fått se henne.

Hon hade beräknat denna verkan och syntes nöjd med resultatet.

Som hon nu visade sig, borde hon kunna komma både Allan och mrs O'Brin bra nära, utan att frukta för upptäckt.

En blick på klockan sade henne, att hon ännu hade en god timme på sig, innan hon behöfde gifva sig af.

Timvisaren nämde äfven, att kanske just i detta nu gåfvo Kurt och Vivi hvarandra heliga löften för lifvet, löften, som Jane visste, att Kurt skulle bryta långt innan smekmånaden vore slut, liksom han redan varit trolös som fästman.

Nå, detta bekymrade Jane icke det minsta. Hon hade nog af sina egna sorger för att lamentera öfver andras.

Kurt existerade icke längre i hennes tankar — hur besynnerligt detta än kan låta. Hon hade kastat bort honom, som man lägger af ett gammalt plagg, hvilket man aldrig mer tänker använda, ehuru väl efter långa tider det åter kan komma fram och — på nytt bli taget till heder.

Om Vivi tyckte hon synd; men icke mer än man beklagar hvilken som helst, när den kastar sig i famn på olyckan.

För hvad hon nu hade i sinnet, bortföll alldeles den straffvärda del, som just Jane egde i hela den kedja af brutna eder, svikna löften och hycklade känslor, hvars förbannelse den oskyldige snart skulle få vidkännas med de skyldige.

Men det kom för henne en annan tanke.

Med hvilket tåg skulle brudparet fara?

Skulle ödet verkligen foga det så, att hon kom med på den weddingtrip, hvilken här konventionellt skulle göras, för att man måste apa efter, hvad alla andra bland "the upper ten" ansågo som *comme il faut*?

I så fall skulle saken tillspetsa sig ännu mer och Janes risk bli dubbel.

Som ursäkt för att hon ej bevistade bröllopet, hade hon i sista stund föregifvit "ett hastgt påkommet illamående", liksom Allan kommit fram med "en ytterst angelägen resa" — dock *icke* för tjänstens skull — Han visste, att Evert kunde beslå en sådan osanning, om ej någon annan af hans kamrater gjorde det, för händelse den der resan kom på tal.

Hvad man för öfrigt trodde, besvärade hvarken Jane eller Allan.

Båda voro alldeles för mycket engagerade af annat, som för dem nu var viktigare, än att som vittnen assistera på halfsystemens och svägerskans bröllop med gamla "vännen" Kurt.

Beträffande detta måste det dock vis å vis Allan medgifvas, att mrs O'Brins afresa kom på mycket olämplig dag. Ty han tyckte verkligen om sin svägerska och han hyste för svärmodern en beundran, som nog ej var alldeles utan en viss point af respekt. För Kurt kände han det säregna intresse, som ofta gör vänskap mellan en allvarligare natur och en lättsinnig fyr. Att därför icke heller Jane ville gå på bröllopet förargade honom i hög grad, samt dödade fullständigt den smula ånger, han känt stiga fram, då han gick att säga sin hustru farväl.

Hur många hinder det än lägo i hennes väg, måste hon dock resa. Hon kände det fru Jane och hon bara önskade, att hon väl sutte inkrupen i den kupé, till hvilken hon redan löst biljett. Karlarne, som skulle skaffa ned hennes gepäck, voro äfven tingade och kunde vara att vänta när som helst.

Tyst! Var det icke någon som ringde?

Att hinna före pigan till tamburdörren, var ingen trollkonst. Ingen af husets tjänare var bekajad med allt för stor fond af brådiskande nit.

Jane lyckades också öfver förväntan.

Det var bärarne, som kommo.

Icke ett ljud af husets tjänsteandar kunde höras. Tydligt väntade man på en andra signal.

Det hela liknade nästan en flykt.

Medan fru Jane höll vakt, buro karlarne bort sakerna på tillsägelse att vänta vid Centralen till Jane kom dit.

Så fort detta skett, drog hon fram ett försegladt kuvert, innehållande en pänningssumma jämte förhållningsorder, i hast nedskrifna på ett kort. Det hela adresserades till husan och lades på i ögonen fallande sätt å salsbordet, der man en stund senare skulle duka fram supén.

I detta kortfattade meddelande uppgafs hvarken vistelseort eller tid för återkomst. Härom fick personalen öfverlämna sig åt så fria fantasier som helst. Då det, stort sedt, var hyggligt folk, fru Jane fått tag uti, kunde hon äfven anförtro hemmets vård åt sina tjänare utan allt för många betänkligheter. Hvad som sedan hände, *fick* hända. Kanske skulle styfmodern, när både Allans och Janes bortavaro fordrade det, taga äfven detta hems husbondetömmar i sina händer. Jane kände henne tillräckligt för att anse en dylik förmodan välgrundad.

Ändtligen var då allt i ordning.

En vridning på den elektriska knappen till hufvudledningen, och hela den stora våningen simmade i ett haf af ljus.

Hvarenda liten lampa var tänd och glänste under de granna kuporna mot henne som väldiga diamanter eller stora, lysande blommor ur sagornas fantastiska värld.

Och i detta både bländande och trolska sken skred fru Bratte från rum till rum att taga afsked af en bostad, der lyckan aldrig egt en enda liten vrå, men som dock nu blef henne så kär, därför att hon delat den med *honom*, med Allan, hvilken hon aldrig älskat så innerligt som nu — när det var försent.

Det var därför hon gång på gång tryckte hans fotografi till sina läppar. Det var därför hon slet det ur dess ställ och och gömde det vid sin barm. Och i högsta utbrott af den känsla, som blifvit heligast för oss dödlige, flödade hennes kärlek ändtligen öfver i en ström af tårar, i gråt utan snyftning eller kvidan, men just därför så mycket innerligare såsom uttryck för, hvad hon i detta ögonblick af skilsmässa från sitt hem kände sig besjälad af.

Men liksom dessa tårar med ens tagit slut, rusade hon upp och stirrade på den milieu, i hvilken hon nu befann sig. Krampaktigt förde hon handen mot hjärtat, och endast med möda tycktes hon kunna återhålla ett rop af smärta. Hon var nu i boudoiren.

Framför henne, bakom henne och på sidorna vittnade allt i den skarpa belysningen om den synd, hon begått. Det var i detta rum, just här bland dessa fantastiska möbler, som hon kastat bort sig åt denne ovärdige, denne själstomme man, hvilken hon nu skulle nämna sin svåger. Här var det ju, som hon gifvit efter för den trolöse vännens hala ord, här var det hon lät sig bortföras af hans falska smek och här var det äfven, som hon första gången — morgonen efter slottsbalen — vann sin första syndaseger, då hon så djärft brände upp älskarens bref midt för makens ögon.

Hur mycket hade ej kunnat vara annorlunda, om hon misslyckats den gången?

Då var hennes felsteg ännu icke en dödssynd; då älskade Allan henne ännu, och hans kärlek skulle äfven helt visst då hafva förlåtit henne, med villkor att han för all framtid finge kasta "vännen" på dörren, om denne åter ville smyga sig in i den bedragnes paradiset . . . Ja, kanske då.

Nu var förlåtelse omöjlig. Paradisets portar voro stängda för Allan och Jane, det paradiset, som hon nu längtade efter utan att någonsin satt sin fot deri.

— Han *kysser* hende!!

Detta hem, med all dess prakt och komfort och dess nu så strålande belysning, var icke detta snarare ett helvete, som hon kunde vara glad att få komma ifrån? Voro icke dessa rum endast glittrande skal, som omslutit en anfräkt kärna, hvilken ändtligen gjort sig fri för att gå all världens väg?

Hon tänkte så, fru Jane, när hon nu stod der i tamburen.

En vridning på den elektriska knappen.

Nattens mörker famnade åter ett hem, som synden sudlat.

* * *

Brådszkande ilar hon fram öfver Nybroplanen.

Men så stannar hon helt plötsligt i de många gatornas korsning.

Fötterna vilja bära henne uppåt Hamngatan, men svartsjukan ger adress på ett hus vid Karlavägen.

Det är der, som *hon* bor, denna kvinna, för hvilken Allan glömt, att han redan är gift. Det är derifrån som hon i detta nu ger sig af på lustfärd med en annans make.

Hon vet icke, hur fort hon ilar, den välväxta damen i den mörka resdräkten.

Men nu är hon vid målet; girigt flyga hennes blickar mot entäckvagn, som just håller utanför den vidlyftiga sydländskans port.

— Ah, der kommer hon!

Jane har icke kunnat hindra detta utrop, som för öfrigt dör bort i en förbirullande spårvagns skrammel och pingel.

Men så bryter det fram med skärande våldsamt:

— Min Gud! . . . Äfven *han!* . . . Han *kysser* henne!!

Hon vacklar. Hennes ben mäktade ej längre bära henne. Med en tung suck sjunker hon ned på det säte i planteringen, der hon ansett sig kunna se utan att själf bli sedd.

Det var *Allan*, hennes make, som kommit ut, tätt följande

mrs O'Brin. Det var *han*, som egenhändigt öppnat kupédörren och hjälpt sin älskarinna in i vagnen. SjälF hade han derpå följt efter, sedan han gifvit henne en kyss.

Allt detta hade Jane sett.

För att få bevittna denna scen hade hon sprungit sig nästan vanmäktig, blindt följande en röst, som allt fort bjöd henne att lyda, Hon hade sett dessa två le mot hvarandra som hänryckta älskande, då det sista hindret för en glödande omfamning vänder dem ryggen.

Och detta var *hennes* man, hennes, som stod der så ensam, öfvergifven, hennes man, som nyss krupit bakom en lumpen lögn för att slita sig bort från maka och hem att med afsigt pressa syndadrufvor åt en gift hetär.

En känsla af äckel kom öfver Jane,

Dådlöst stirrade hon ut öfver den ståtliga boulevarden, der lyktorna begynte tändas.

En slöhet, född af förakt för allt hvad män heter, grep henne våldsamt . . . Allan blef i detta ögonblick icke ett milligram tyngre på kärlekens våg än Kurt . . . Der vägde de *alla* lika, der syntes de alla stöpta som i en och samma form . . . Deras många ord om kärlek krympte hop till ett frasgrannt munväder, lagom till brölloptal för hönsen. Om man gaf sig åt den ene eller den andre af desse polygamiens riddare en corps kunde därför komma på ett ut . . .

Så tänkte hon *nu*, der hon slött ritade slapphetens runor i sanden med doppskon på sitt smäckra paraply.

Men endast för en hastigt svinnande minut tänkte hon så.

Kvinnan fick åter lit.

Det lilla, briljanterade gulduret kom fram med en nervös ryckning.

Ännu tio minuter innan tåget skulle gå . . .

En pardroska synes dåsigt glida gatan framåt mot hållplatsen.

En vink, och kusken stannar med en hörbar svordom, när han här icke väntar sig kanske mer än fem öre i drickspängar.

— Hinner ni ned till Malmötåget?

— Ska' hon dit då?

— Ja! . . . Kör som det gällde lifvet!

Och kusken kör med Jane i sin droska.

Just när "stinsen" sätter pipan till munnen för att "blåsa af", störtar fru Jane in i en sofvagn.

* * *

Först nu, der hon satt uppkrupen i ett hörn af de små båsen, började hon närmare reflektera öfver det äfventyr, i hvilket hon nu kastat sig.

Vagnens slringar och skakningar mot skenörna höll henne snarare vaken än verkade söfvande. Likaså de regelbundna stötarna vid hvarje skenskarf, med hvilkas vidgade antal hon fördes allt längre bort från den relativt lugna fristad, som hon hitintills kallat sitt hem.

Alltså bar det nu åter i väg till "världens hjärta", till det ständigt sjudande Paris, der hon icke varit på hela fyra år, och då som en ung, ogift kvinna med alla möjliga yrvakna begrepp om lifvet.

Hon hade lärt sig mycket sedan dess.

Den lilla morgonrodnad af tillvarons rosendrömmar, som hon då fört med sig, hade nu alldeles bleknat bort.

När hon som gift kvinna gjorde om denna färd, tyckte hon sig också vara *enka*, men i ett enkestånd, som var långt förfärligare än om *döden* hade brutit de band, hvilka ännu fängslade henne vid en annan kvinnas dyrkare och slaf, — den herrelösa hustruns kränkande enkestånd.

Nu, om någonsin, kände Jane den bittra försmädelsen af att vara till som öfvergifven maka.

Nu hade hon icke svårt att fatta, hvarför världen just mer pekade finger åt sådana kvinnor -- äfven om de voro notoriska helgon som hustrur och mödrar -- än den gjorde det åt en pliktförgäten make.

Ty hur man vänder det delikata ämnet, kommer man alltid till den slutsatsen, att de äkte männen nog skulle vara trogna, om deras hustrur jämt vore -- behagliga.

Alltså! Att vara *behaglig* eller rättare behagligare -- helst dess superlativ -- se detta var den gifta kvinnans a och o . . . Det var detta, hon skulle sträfva till, för att ej riskera, att hennes make en vacker dag körde kull med den beprisade monogamins heliga skrinda, mellan hvars pinnar hvem som helst anser sig ega rättighet -- många äfven skyldighet -- att kasta en öfvervakande blick. Om det nu också finns en tillfredsställelse i att *lida* detta, något asketiskt tilldragande i detta -- kunde dock den öfvergifna hustrun Jane Bratte icke med vaket samvete taga åt sig sin part af denna negativa tröst.

Om hvad som händt blefve bekant, hur skulle icke koppellet då med raseri störta sig öfver henne, hur skulle man icke, under orgier af skandalnjutning, plocka af henne till och med den minsta lilla slamsa af ren kvinlighet, som ännu kunde finnas kvar, sedan älskaren stulit brorslotten?

Ja, man skulle icke anse sig ha rättighet att söka hvila, förrän hvart enda ben i hennes skelett, hvarenda cell i hennes hjärna vore denaturerad af förtälets och skenhelighetens petroleum. Först då det s. k. dygdiga och laglydiga samhället satt klacken på den äreförgätna hustruns utrifna hjärta, skulle man likt farisen slå sig för sitt bröst och höja ett "Hosianna!" med hvilket *afgrundens* furste -- men ej all världens Gud -- borde känna sig öfver höfvan tillfredsställd.

Det kom för henne allt detta, der hon nu satt i sitt hörn utan att än hafva egnat omgifningen den minsta uppmärksamhet.

Naturligtvis hade hon dock gifvit akt på sina medresande så pass, att hon ej kom i knä på någon af den kvartett, som hon ej än ville träffa.

En fet, äldre dam i sällskap med en yngre — kanske dottern — voro de enda, af hvilka Jane känt sig besvärad. Ty från dem kommo gång på gång ogenerade ögonkast, hvilka allt för gerna tycktes vilja genomtränga den täta slöja, som nu i den dåliga belysningen gjorde Janes drag oigenkänliga . . . Hon log åt deras förtviflan.

Hennes senaste tankar gåfvo klaven till nya.

Hon började allt mer klargöra den prekära ställning, som hon nu kastat sig i.

Om världen skulle en gång sönderslita henne för hvad som redan skett, hur tacksamt skulle icke det pinande hänet skynda moralens frälsningsarmé till hjälp, om man finge veta, att hon äfven förföljde den make, som hon bedragit.

Hvarje litet damkorn af försonande drag skulle dervid putsas bort med skrupulös renlighetsifver. Hånskrattet skulle polera af allt, som någon välvillig själ kunde komma fram med till hennes försvar. Man skulle till och med kunna gå så långt, att detta sista — att förfölja den man, hvars ära man fläckt — vore bevis på den hänsynslösaste fräckhet. Ja, detta förut-satt, att man visste, hvem af de två som felat först.

Jane hade kommit till denna punkt, när hon som slutresultat af det hela fick fram, att hon nu ökat sina felsteg äfven med en dumhet.

Hvarför reste hon med? Hvad ville hon uträtta med denna vidlyftiga expedition, ensam som hon var, och utan en enda redig plan för hur hon skulle handla?

Att helt teatraliskt stiga fram och demaskera Allan, då han

som mest vore fri från skrupler att bli ertappad på bar gärning af sin hustru, detta blefve för mycket i stil med någon klumpig Posse på någon berlinerförstadstribun. Medlet var också för gammalt och utslitet . . . Framför allt skulle hon icke på *det* viset vinna hans kärlek. Och att bara följa efter för att vid alla möjliga tillfällen *spionera*, vore ju endast att samla fler glödande kol på sitt hufvud än hon redan hopat der.

Ett tredje alternativ hade hon ännu icke tänkt sig.

Den energi, som tills nu utgjort grundelementet i hennes natur, hade helt plötsligt förslappats. Hon lät sig föras dit ödet dref henne; om till godt eller ondt var henne i detta nu fullständigt likgiltigt.

Hon kunde ju antaga, att Allan, hennes make, kanske ju i detta ögonblick vid älskarinnans sida prisade sin lycka att ändtligen vara på väg från den stad, der han ju alltid kunde stöta på något hinder å den förbjudna kärlekens vägar. Hon kunde äfven antaga, att hennes egen älskare vore med på detta tåg mot Södern, och nu på bröllopsresa med älskarinnans halfsyster.

Men trots detta, som bort sätta en lavin af stormande känslor i rörelse, kände hon sig gripas af ett dåsig lugn, som nästan plötsligt fallit öfver henne vid tanken på, hur löjligt planlöst hon kastat sig upp i denna waggon, der hon nu började känna de båda damernas nyfikenhet nästan för mycket påträngande.

Den kvafva luften blef också odräglig. Och det flämtande, gulröda skenet från ljusbiten i glaskupan under taket insvepte kupén i en belysning, som var lyckligt vald för att framkalla sömn.

Jane reste sig. Hon gick fram till fönstret, som var stängdt. Att stanna här inne utan att få en fläkt af frisk luft hade varit detsamma som att förvärra de kväljningar, hvilka redan börjat plåga henne.

Men mekanismen till denna dragruta var icke så konstruerad, att den ville fungera för påverkan af ett par veka, små

kvinnohänder. Och hennes ansträngningar kröntes icke med framgång. Rutan satt fast som gamla, blyinfattade glas i någon mossbelupen bondstuga.

Den gamla damen hördes nu säga:

— Det är så kallt i kväll . . . Det är nog bäst att låta fönstret vara igen . . . När tåget går, blir det sånt drag. Men i korridoren står det ju er fritt att öppna hur mycket ni vill . . . Vi ska' förresten lägga oss nu, jag och min dotter.

Jane svarade mer af höflighet än något som helst intresse för de medresande:

— Var så god! Låt icke mig störa. Tack för upplysningen.

Och hon vände de lufträdda ryggen samt öppnade dörren för att lämna det lilla afbalkade bäset.

I korridoren var det verkligen lättare att andas. Ett fönster var der nedskjutet, och en svalkande vind smög sig då och då in mot den framrullande vagnen.

Stödd på ena armbågen lutade Jane sig ut, sedan hon dragit det täta floret åt sidan.

Det var en frisk vörnatt, som nu bet hennes kinder och rufsade om hennes hår, nästan färdig att när som helst slita af henne hatten och slunga ut den bland de ännu kvarliggande snöskorporna, som här och der kantade banvallen. Mellan de ännu icke löfvade trädens kvistar tindrade stjärnorna hvassa, bådande mera kyla, och der, öfver den sankt trädessäker, hängde frostdimmorna som tunga skyar af vattenblandad mjölk. För öfrigt dystra, drönande skogar af fur och gran.

Icke var taflan egnad att lifva, om ock den kalla vinden gjorde hvad den kunde, ja, stundtals till och med aldeles för energiskt i besväret att hålla henne vaken.

Fruktan för att floret till sist skulle blåsa bort, kom henne just att börja lossa detsamma från hatten, då hon åter hastigt

En känsla af kramp kom öfver Jane.

hejdade sig i detta bestyr samt skenbart började visa ännu större intresse än nyss för den dystra taflan af vårvinternatt i Norden.

En herre hade helt plötsligt öppnat dörren till ett närliggande sofbås.

Vänd mot detta hörde Jane honom säga, just som hon på nytt skyndade sig att draga floret för ansiktet:

— Alldeles omöjligt att få en blund, kära Vivi. Jag *måste* ha mig en tidning . . .

Och han stängde dörren till båset samt passerade nu Jane så nära, att han tämligen omildt gaf henne en ofrivillig knuff.

— Förlåt! . . . Här är ju så mörkt, att . . .

Resten af meningen dog bort, då han försvann öfver waggonens brygga.

Det *var* Kurt. Bland tusende skulle hon känt igen hans röst. Blodet började arbeta som vore det nära kokpunkten.

Endast en sekund senare och hon hade utan flor varit upptäckt.

Hvad, som kunde följt af detta, visste hon icke. Men hon kände, att skam och förtviflan skulle beröfvat henne målet för hvarje försök till en förklaring, om hon också haft en sådan i beredskap.

Alltså i samma kupé som de nygifta!

Skulle han, den inbilske narren, icke kunna tro, att detta vore gjordt med vett och vilja? Skulle icke äfven Vivi kunna draga underliga slutsatser?

Det låge ju mycket nära till hands . . .

Först ett genomskinligt urskuldande för sin frånvaro vid vigseln. Så ett öfverraskande möte på tåget. För det tredje ensam . . . Och till sist kanske äfven en upptäckt af att hennes man, Allan, reste i sällskap med en annan kvinna, äfven hon en älskarinna till Kurt . . .

Nu kände fru Jane den bitande vinden såsom en riktig

välsignelse, der hon med nästan halfva sin kropp trängt sig ut genom fönsteröppningen, sväfvande öfver banken som en sorgens ande.

En genomträngande hvissling kom henne att rycka till.

Tågets fart saktades och man såg trakten bli mer bebyggd. Skarpa stodo konturerna af de mörka husen mot de fläckar, der snön ännu låg kvar. Nu såg hon alldeles under sig början till en lång platform skymta fram vid fotsteget. Ännu ett ryck och den långa ormen som ringlade sig mot Södern stannade för en stund att söka hvila.

Sorl af röster nådde henne. Brådszkande steg kommo bullrande på gångbräderna, steg, som knarrade mot det tunna rimfrostlager, hvilket glittrade vid skenet af konduktörernas lyktor.

— Tre minuters uppehåll! hördes en kraftig röst alldeles bakom henne, och med buller och bång passerades sofvagnskorridoren af en bredaxlad figur i uniform.

Denne skulle just försvinna samma väg som Kurt nyss gått för att hämta lektyr, när han i dörren stötte samman med någon som hördes säga:

— Är det kutym att skrika så här vid hvarenda liten station? Vet ni kanske icke af, att det här är en sofwaggon?

Svaret hörde icke Jane, som nu på nytt kände, hur fruktan fick makt öfver henne, när hon på den frågandes röst kunde höra att det var hennes man.

Allt längre sträckte hon ut hufvudet för att undgå att bli igenkänd. All tanke på att hastigt draga sig undan måste hon nu öfvergifva, ty i samma stund hörde hon:

— Ja, nu fattades det bara, att också Jane vore med på det här tåget . . . Tänker du säga något åt Vivi?

Det var åter Allans röst.

— Hvad tycker du själf? svarade en annan, som omisskänneligen var Kurt.

— Gör som du vill, sade Allan . . . Sammanträffandet kan väl ändå knappast undvikas. Fördömd historia det här . . . Ska' ni direkt till Paris?

— Ja, öfver Sassnitz, svarade Kurt tillräckligt tydligt för att Jane, som af nyfikenhet nu knapt vågade andas, kunde höra hvarje ord . . . Om jag vore i ditt ställe, inväntade jag nästa båt.

— Omöjligt! Hon träffar O'Brin vid parisstationen. Och det skulle ju bara ställa mig i en underlig dager hos henne, om jag nu helt à propos ändrade min resplan samt på så vis skilde mig från hennes sällskap.

— Hvilket dock vore det klokaste, föll Kurt in.

— Nej, jag kan icke!

— Men om Vivi får se dig i mrs O'Brins sällskap?

— Så ha vi träffat hvarandra helt oväntadt, förstår du väl. Du presenterar Vivi, och på så vis kan ju det hela bli den enklaste sak i världen.

— Du tror, att Vivi icke kan draga sina slutsatser?

— Mycket möjligt! Men jag känner henne tillräckligt för att veta, att *hon* ej skall springa med skvaller.

En känsla af kramp kom öfver Jane, som lyssnade med återhållen andedräkt.

Gerna hade hon genast stigit fram, dragit af sig slöjan och visat, hur litet Vivis tystlåtenhet i detta fall vore värd.

Men Kurts närvaro hindrade henne.

Hon kände, att jämte denne man skulle hon aldrig kunna framträda för sin make och göra sina fordringar såsom hustru gällande. Hon skulle alltid gent emot sin älskare stå som en bedragerska, en menederska, som ej hade rätt att ens begära nåd af sin make, mycket mindre ställa sig hindrande i vägen för hans vandring på den förbjudna väg, hvilken hon själf beträddt och hvars ändpunkt hon ännu icke kunde skönja. Och

värre än det förakt, som hon dermed kunde utsätta sig för från älskaren, var det hån, hvilket nog också kunde skymta fram ur hans blick, om han nu funne henne i denna kritiska situation, spionerande på Allans snedsprång.

I det dunkla hörn, dit hon nu dragit sig, skulle man tydligen ej gifva akt på henne.

Helt visst voro de båda dessutom så upptagna af det ämne som nu afhandlades, att de ej sågo efter, om genomgången i sofakupén vore tom. Att någon hängde i ett af fönstren hade föröfrigt icke väckt deras förvåning, då den kvafva luften ofta lockade litet hvar att på detta sätt skaffa lungorna bättre atmosfer.

Fru Jane var alltså mer skyddad der hon stod, än hon trodde det själf.

Mer dämpadt än nyss sade nu Kurt:

— Lita icke alldeles obetingadt på Vivis tystlåtenhet. Jag hörde henne säga för en stund sedan, att hon fann det högst besynnerligt, att du ej kom med på vårt bröllop. Min högt värderade svärmor, som ju äfven är din, om också på sätt och vis i mindre grad, då hon ju bara är din hustrus *styf*-mor, var vid tusan så miserabelt humör och frågade gång på gång, om icke *jag* möjligen hade reda på, hvad det var för en viktig affär, som kallade dig bort. Så nog får du svänga dig bra, när du kommer hem.

— Den saken skall jag styra om, svarade Allan med ett kort skratt. Jag blir icke borta mer än på sin höjd en vecka. Tusan vet! Men jag börjar känna mig smått orolig öfver det här. Jane var så besynnerlig, när jag tog afsked af henne.

— Sade du, att du skulle till Paris?

— Nej; tjänsteresa till Karlskrona, du förstår. Möjligen en öfverstickare till London.

— Och detta tror hon, tänker du?

— Hvarför inte!

— Man vet aldrig, hvar man har kvinnan, skall jag säga dig . . . Jag smickrar mig med att vara fackman på det området, svarade Kurt med ett skratt, som kom Jane att rysa . . . När allt kommer kring, är din lilla gemål kanske listigare och mer klarseende än du tror. Ja, ja! Var försiktig bara. En vacker dag är det kanske *du*, som . . . Ja, man vet aldrig, hvar man har dem.

— Hvad menar du? utbrast nu Allan nästan häftigt . . . Tror du, att *Jane* skulle föra mig bakom ljuset? Löjligt! . . .

— Det har jag icke sagt, svarade Kurt med ett tonfall, hvari Jane tyckte sig märka en viss ironi . . . Jag menar bara, att man aldrig bör ge sin hustru alltför stort dansrum om . . . om hon ser så bra ut som . . . fru Bratte.

— Tack för komplimangen! Men *det* skall jag säga dig, att af Jane har jag ingenting att frukta, i hvad du nu antyder. Jag trodde det nog ett tag, men fann, att hela *den* affären inskränkte sig till en fänig synvilla af Lewymeyer, som ogeneradt kastade fram, att han sett henne i cabinet particulier på Lidingöbro.

— Sää? kom Kurts svar nu mycket sväfvande . . . Förlåt mig, jag måste gå in till min väntande brud. Hon tror bestämdt, att jag för tidningarnas skull glömmet bort henne själfva bröllopsnatten . . . Emellertid var det ju eget, att vi så der helt å propos skulle träffa hvarandra, båda två så godt som ute på wedding-trip . . . Alltså! Vi träffas i Trelleborg om inte förr . . . Om du preparerar din . . . hm . . . hvad skall jag säga . . . din hustru numro två . . . så skall jag nog sköta om, att Vivi ej får veta mer än lämpligt . . . God natt med dig!

Endast med ansträngande af hela sitt hörselsystem hade Jane kunnat höra dessa senaste ord, som framsades nästan hviskande.

En dörr öppnades alldeles invid henne och slog till och med emot hennes fötter.

Genom att försiktigt snegla åt sidan kunde hon äfven märka, att Allan åter uppsökte den hytt, han nyss lämnat.

En ny, genomträngande signal bröt samtidigt tystnaden och tåget satte sig i rörelse.

Just som konduktören på nytt passerat genomgången i sofvagnen, stapplade Jane in i sin hytt.

* * *

Den gamla damen och hennes dotter hade lagt sig.

Jämna kommo snarkningarna från båda, icke hårda, men tillräckligt enerverande för Jane i det tillstånd af nervös öfver-spänning, hvori hon nu befann sig.

Snubblande öfver den hoptofvade mattan vacklade hon fram mot kupéns fönstersida, der gardinen nu var omsorgsfullt fördragen. Och mot soffans hörnstoppning sjönk hon ned med ansiktet hårdt tryckt mot sina händer, hvars handskar efter hand dränktes i tårar.

Hade då straffet redan börjat? Hade då en aldrig misskundsam Nemesis redan nu gifvit henne en andra försmak denna dag af hvad hon hade att vänta sig?

Ah! Hur sved det icke i hennes bröst, när hon hörde denna röst, som aldrig förr egt sådan timbre som i dag, hennes mans röst, men talande om henne, hustrun, som om inkarnationen af trofasthet . . .

En fånig synvilla af Lewymeyer, hade han sagt . . .

Hvad kunde hon icke vänta sig af detta, när han en gång kom under fund med, att Lewymeyers ord *icke* voro resultat af en synvilla?

Hvad skulle hon icke få erfara, när *hela* hennes brott kom i dagen?

Eller straffade försynen utan att först ransaka med förhör och vittnen?

Något nytt kom öfver fru Jane vid denna tanke.

Det kändes, som om hon redan gjort upp sin räkning med lifvet, och att den stora domen redan var öfverstånden. Osynliga makter ledde henne mot det grymt luttrande rike, der själarne en gång skola tvättas för att åter bli hvita likt barndomens oskuld, och sedan på nytt börja ett lif i helighet eller synd, men under alla omständigheter under en större utveckling än i en föregående tillvaro.

Hon fick spiritistiska hallucinationer, skapade af réminiscencer från madame Blavatskys själsförvirrande alster, af hvilka Jane med viss nyfikenhet studerat en god del.

Det var icke i drömmen, i det jordiska lifvets halfsofvande tillstånd, som hon nyss hört desse båda män tala om henne, desse båda män, som hennes tillvaro kastats emellan likt en köpvara, hvilken lockar med granna färger — i detta fall kallade kvinnlig fågring — men en vara, som ingen mäktat behålla för sin *egen*, oantastliga del.

Och nu . . . Hvilken tillhörde hon denna stund? Eller var hon redan öfverlämnad? Var hon redan prisgifven åt farsorna i det rike, der hennes besudlade jordelif skulle rentvagas?

Var hon icke! . . . *Var hon icke!* . . .
Hennes själ skrek dessa frågor, som ej funno ljud för hennes tunga.

Hon hörde, att hon skrek och bara förvånades öfver, att icke de sofvande varelserna på bäddarne bredvid henne rusade upp med alla tecken till skrämsel och påkallade hjälp mot den stackars vansinniga kvinnan, som satt der med ansiktet nedborrad i sina händer, marterad af skärseldens gissel.

Det var detta hon skulle lida på sin resa . . . Det var all denna pina, som hon redan var predestinerad för när hon greps af tanken att följa efter och bevaka mannens och älskarinnans steg.

Hvad skulle följa sedan? *Hvad* hade straffaren mera i sin makt att plåga henne med?

Hvarför flydde hon icke? Hvarför lät hon den frustande ånghästen bära henne vidare? Hvarför — ja, hvarför gjorde hon sig icke med ett enda steg fri från allt detta och störtade sig i famnen på döden *själf*, den kalla, lugna döden, den *riktiga* döden, hvars stora hemlighet ingen vis eller dum hjärna kunnat draga fram för jordiska ögon, jordiska öron . . . ?

Vid denna tanke veko de spiritistiska hjärnspökerna undan med förfäran.

Teorien om själarnes reningsstadier bleknade bort och jolmade sig samman till ett kaos af bizarra hugskott. Tankeslutet om döden som räddare släckte alla de irrande ljus, som nyss skimrat till vid de occulta vetenskapernas pro et contra i förhållande till vanligt sundt förnuft.

Hon började åter känna sig säkrare.

Långsamt sjönko händerna ned mot hennes knä, och blicken sökte på nytt samla en redig bild af det rum, hvori hon befann sig.

Åter såg hon de båda sofvande kvinnorna. Men icke som nyss, den sekund, när hennes själ ropade i vanvett, utan med en kall, forskande blick, som på samma gång hade något vaket lurande i sig, något af fiktjufvens blick, då den beräknar rätta ögonblicket för en djärf kupp.

Båda sofvo lugnt.

Snarkningarna hade tilltagit i styrka, synnerligast från den unga kvinnan, som Jane ansåg vara ett par och tjugu år.

Den gamla hade en modern väckelseskraft uppslagen och liggande öfver halfva hennes ansikte, som om hon just somnat när hon fåfängt sökt reda ut någon frimickels funderingar öfver den stora svafvelsjöns verkliga värmegrad.

Att döma af deras yttre syntes det vara burget folk.

Gumman ståtade med ett stort antal ringar på sina väl-födda fingrar, och under det halft uppknäppta sidenlifvet blänkte fram en pråligt grann urkedja, ytterligare prydd med ett rikligt tilltaget guldkors med rubiner. Det hela verkade uppkomling eller pänningeadel, som äfven, ehuru i mer dämpade färger, kom igen hos dottern, hvilken hade rätt intagande och mer regelbundna drag än hennes mor.

Endast långsamt sökande uppfattades allt detta af Janes lurande blickar, som från de sofvande flögo till ljuskällan i taket, nu ytterligare försvagad genom att man under Janes frånvaro dragit för den gröna nattskärmen.

Liksom ytterligare kontrollerande den uppfattning hon fått repeterade hon på nytt flera gånger hvad hon redan sett, för hvarje gång alltmer böjande sig mot den af de sofvande, som var henne närmast. Detta var den gamla damen och för henne tycktes Jane intressera sig mest, så att hon slutligen alldeles upphörde att fixera den unga.

Ändtligen tycktes hon hafva fått sitt lystmäte af denna skärskådning.

Hon drog upp en rymlig silkesbörs ur sin kappficka. Ur denna framtog hon en liten silfvernyckel, som sedan helt nervöst inpassades i låset till en liten plyschklädd annotationsbok. Ett visitkort kom fram och vid skenet af den ytterst svaga belysningen skref hon på detta kort:

Älskade Allan!

Förlåt mig! Orsaken till det steg, jag nu går att taga, är dikterad af en hemlighet, som världen nog en dag skall lägga fram för dig. Jag *kan* icke säga dig något mer. Men jag vet, att med mig dör också frukten af en synd. Gud gifve, att den lycka, som du ej fick med *mig*, blir dig gifven af *någon annan*. Af *mig* har du förlåtelse för *allt*.

Jane.

Visitkortets båda sidor voro fyllda med denna skrift. Ett kuvert omslöt snart det hela och på detta kom adressatens fullständiga adress. Hoprulladt till en cigarettliknande cylinder stoppade hon sedan ned det lilla brefvet i sin börs och derpå både denna och plyschboken i sin kappficka.

För ett ögonblick syntes hon derpå hemfalla åt en tungsint, slö resignation.

Hade någon af de medresande i sofakupén nu sett Jane, skulle man afgjordt tagit henne för inslumrad, der hon satt med hufvudet bakåtlutadt mot vagnsdynorna. Man skulle kanske äfven hafva observerat, att hennes anletsdrag återspeglade tunga, sorgsna drömtankar, och att en nyss fallen tår gjort en glänsande rand på hennes ena kind.

Men i så fall; hvad vore väl detta annat, än hvad man på resor så ofta får bevittna? Hvad vore väl detta annat än en ny illustration till afskedets smärta, en bild af den långa, kanske eviga skilsmässans sorg? . . .

Men Jane sof icke.

Lugnt och kallt gjorde hon nu upp sin räkning med lifvet. Beräknande vände hon hvarje blad i sin tillvaros dagbok, och synade hvarje sida, der hon fann någon anledning att dröja fast vid, och med samma intresse, som rättvisan kan syna en namnteckning, hvilken man kan antaga vara förfalskad.

Men hur hon synade och hur hon vände dessa blad, fann hon intet annat än äkta skrift, som i korta drag visade henne *hur* hon lefvat, men utan kommentarier öfver hur hon i många fall *bort* lefva.

Korrekt och prängtadt stod det för henne allt. Hon hade bara att välja hvilken punkt, som hon nu fann mest bindande.

Och hon fann den. En lång punkt på många sidor, å hvilka hennes och älskarens namn voro sammanflätade likt underliga bokstäfver i ett monogram, i hvilket hvarje typ var så sam-

manlänkad med den andra, att det hela skulle fallit sönder till ett intet om endast en del slitits bort.

Hon skulle för öfrigt icke vågat göra detta.

Den sammanhållande länken eller slingan var i hvarje kopping en otäck, slemmig reptil, som snabbt rörde sig i konstnärliga svängar, men alltjämt så vaksamt höll ett par hvassa, brinnande ögon riktade på betraktarskan, liksom färdig att vid minsta tillbud till anfall gifva henne ett dödande blett.

Vid dessa blad dröjde hon längst.

Det fans sidor, som hon läste om och om igen. Det fans uttryck, som kom hennes hjärta att isas, och åter andra, som dref skammens rodnad öfver hennes kallsvettfuktade, bleka kinder. Det fans också några korta uttryck, som talade till henne om *ånger*. Men hur liten, nästan oläslig var ej den piktur, med hvilken dessa ångerns ord blifvit skrifna . . . Ja, på några ställen syntes det som om hennes själ vid nedskrifvandet af ett dylikt sonande ord hejdat sig redan vid de första bokstäfverna och sedan med afsikt eller af glömska låtit bli att fullända hvad som fattades.

Nu kommo några rader, hvilka hon ej vågade sig in på.

Nästan smygande kringgick hon dessa, som hade hon helst sett att alldeles få förbigå dem.

Hon tog fatt i början till fortsättningen. Men af denna kunde hon ej få någon redig mening, när ej det föregående var läst. Hon fann det därför vara *tvång* att återgå, att fylla den lucka, som hon nyss velat göra, att läsa lifvets dagbok som den var, utan något slag af förkortningar. Den var redan skriven så konsentreradt, att den ej tillät ytterligare sammandragning, den var hållen i ett språk, der det ena ordet icke alltid gaf det andra, och der de viktiga momenten i alla deras abreveringar verkade som nödvändiga rubriker, utan hvilkas läsande man

gjorde våld på författarens själ; ja, dödade den, för att längre fram åter försöka kalla den till lif.

Hon *vingades* att läsa.

Och hon läste med vidöppna ögon bekräftelsen på det brott, för hvilket hon nu måste duka under. Orden kommo icke såsom anklagelser, utan som rent relaterande af fakta, hvilka nära nog öfverlämnade domen åt henne själf. Icke en jämkning eller en ursäkt fans i dessa ord. Men hon såg ej heller en motivering till *hvarför* det onda nåde skett.

Hon saknade äfven kraft att nu, sedan hon kommit öfver denna punkt, fortsätta, för att möjligen med stöd af det följande, der hon nu visste, att hennes lidandes historia tog vid, konstruera upp en förlåtelsens spång, för att på denna med ångerfullt hjärta stappla öfver mot det okända bortom lifvet, det okända, mörka landet, der den eviga glömskan kanske bodde eller ock . . . det eviga minnet.

Men beslutet var fattadt när samvetets dagbok slogs igen.

En ny forskande blick sade henne, att de båda reskamraterna sofvo lugnt och tungt som förut.

Sakta reste hon sig, ljudlöst som en ande.

Gardinen för fönstret drog hon undan och fann en ruta, som imslagen nekade hennes blickar att se ut.

Med handsken gjorde hon en öppning nog stor för att kunna kasta en blick på det landskap, som man nu rullade genom. Men mörkret, som rådde derute, visade henne endast ett svart, ogenomträngligt intet, lika mörkt som hennes vetande om den värld, mot hvilken hon nu af fri vilja ämnade störta sig.

Experimentet med att få ned dragrutan började på nytt, men nu med iakttagande af all den försiktighet, som var af nöden för att ej medpassagerarne skulle vakna.

Gång på gång drog hon undan sina händer från den ena dragremmen, gång på gång satte hon sig ned att hvila

efter alla dessa ansträngningar, som ej syntes vilja krönas med något lyckadt resultat.

Just när hon väl för tredje gången gick att börja om igen och verkligen tyckte att ramen gaf efter, måste hon på nytt upphöra. Den gamla damen såg ut att vakna, och den religiösa skriften i det skinande, röda omslaget med guldtryck föll ned mot golfvet med ett lätt duns.

Men snart fann Jane att hennes fruktan var obefogad. Den sofvande hade endast råkat vända sig på sida och låg nu med ansiktet mot dottern.

Alltså kunde Jane nu betrakta sig säkrare än nyss. Och i denna tanke återtog hon, när gummans snarkningar på nytt läto höra sig, arbetet med den envisa rutan.

Åter ett kraftigt grepp, och med ett ljud, som för en lättsöfd kunde vara störande nog, fick hon nu ned armen så pass, att en öppning på några centimeters höjd visade sig. Resultatet manade till ytterligare ansträngning. Hvad hon nu hade i sinnet fordrade hela fönstervidden fri från hinder.

Hon trädde ut sina armar och tryckte ned ramen med hela sin tyngd.

Men förgäfves. Likt en envis draglåda, som med all makt satt sig i sinnet att hvarken gå ut eller in, hade ramen nu kilat fast sig så väl att den satt der den satt liksom limmad i sina fogar mot dragrännorna, fast besluten att icke gifva efter annat än för ytterligare och kraftigare våld.

I samma stund hörde Jane att någon passerade derutanför i genomgången.

Tanken på att öfvergifva den plan, hon hitintills närt med fönsteröppningen i sofhytten, och att i dess ställe skynda ut till det redan öppna fönstret i gången, måste hon nu öfvergifva. Hon insåg, att hon der var nästan mer utsatt för att bli öfverraskad. Dels kunde konduktören komma — han var

för öfrigt ovanligt nitisk i sina ronder — dels kunde någon i de andra sofhytterna vara vakna och höra henne — ja, det vore ju icke alls omöjligt, att både Kurt och Vivi, som hade plats alldeles i närheten af detta fönster, skulle bli uppmärksammade och titta ut för att se efter hvad som stod på.

Hon rös till vid denna tanke.

Skulle *han*, den samvetslöse kvinnoröfvaren, han, hennes älskare, han, som trots allt var en hufvudorsak till det elände, hvari hon nu råkat, kanske bli den förste att konstatera också hennes feghet, hennes vanmakt i att lefva lifvet ut?

Hon måste därför på nytt gripa tag i den länk, som än band henne vid realiserandet af hennes syfte.

Och än en gång bröt hon upp med samlad kraft, nästan med vrede mötande det lumpa hinder, som ställt sig i hennes väg.

På samma sätt som nyss hängde hon sig mot karmens öfverkant och pressade ned den med hela sin styrka.

Och nu lyckades hon. Ty plötsligt fann hon sig häftigt smekt af en inströmmande kall nattluft, under det att hon halft låg på knä invid dörren, nedsjunken genom hastigheten af ramens fall.

Hon reste sig med en känsla af förskräckelse.

Hvad hon nyss så lifligt eftersträfvadt, syntes henne nu hafva kommit alldeles för tidigt.

Det hål, som gapade mot henne, blef med sitt svarta djup likt en öppnad graf; en graf ur hvilken dödens kalla andedräkt slog henne till mötes.

Tills nu hade energin för att nå målet gifvit henne samma kraft som den utblottade själfmordskandidaten finner för att ernå medel till den revolver, som skall gifva honom den dödande kulan.

Nu stod vägen klar. Intet hindrade henne att beträda den samma.

Hennes stirrande blickar kunde icke se minsta tecken, som angaf att man närmade sig en station.

Mörkt och tyst var det. Endast lokomotivets enformiga stönande och de ljusa fyrkanter, som de upplysta vangsfönstren afbildade mot banvallen, mot förbiskymtande bergsknallar, eller mot en gärdesgård, ett staket eller en blixtsnabbt förbiskymtande telegrafstolpe, visade henne, att det fans lif i denna massa, som ännu allt fort bar henne mot ett mål, till hvilket hon icke längre sträfvade, men från hvilket hon *måste* skilja sig för att ej komma in i något ännu värre än hvad hon redan mött.

Men se der! . . . Hvad är detta?

Långt derborta mot den mörka skogen lyser fram en liten intensivt röd prick. Den är icke större än en blodsdroppe efter ett synålsstyng, men den är klar som denna, som rubinen, då solen bryter sitt ljus i dess röda djup . . . Och den växer sig fort större.

Ah! En station! Endast en minut, kanske icke ens så lång tid, och larmet vid tågets stannande, springet i korridoren, hvisslingar, som skära genom natten, och sorlet af vaknande röster skola kanske alldeles utplåna det milligram af beslutsamhet, som ännu fins kvar hos henne.

Nej, nej! Detta fick *icke* ske. Det vore att börja om igen, och kanske att icke någonsin hinna så pass långt som nu. Det vore att af feghet låta sig bindas vid en tillvaro af elände, som hon redan gjort upp räkningen med, det vore att på nytt bläddra i, rufva och gräma sig öfver de kalla, nakna sanningarna i lifvets dagbok.

Allt fortare växer den lilla röda pricken. Allt större och klarare blir dess glans. Nyss så ofantligt, nästan omärkligt liten, har den redan antagit en storlek, som en ärtä; den skall snart bli som en mindre boll och så likt en . . .

Ämnar ni ta lifvet af er?

Hon har nu lagt upp ena knät mot soffan för att finna ett stadigt motspjärn.

Hennes kropp tvingar sig allt mer genom fönsteröppningen. Då och då famla hennes armar mot den mörka rymd, der döden nu står redo, att hemta en själfmörderskas själ.

Men porten, som leder ut till denna rymd, är låg, trång och obekväm . . . Och den synes få lif . . . Den tränger hop sig allt mer, och den griper om henne, som ville den hålla henne kvar med våld.

Tåget börjar att rista och löpa mer ojämt än nyss. Den röda pricken har blifvit en stor boll och nu har till denna äfven kommit ett hvitt ljus, som rör sig i korta, knappt märkbara svängningar.

En djäfvulshvissling genomskär mörkret i samma stund som Jane med en kraftig ansats är nära att tvinga sina breda höfter genom den trånga ramen.

Men just i detta nu när hufvudet faller ned med öfverkroppen mot vaggonens yttersida, gripes hon af två starka armar, och hon känner sig långsamt men säkert dragas tillbaka in i kupén.

Den gamla damen har vaknat af ånghvisslans skärande ljud.

Yrvaken ser hon sig omkring. Blicken faller på den kropp, som nu är mer än halfvägs genom fönstret . . . Hon är resolut, den gamla, och slösar icke bort tiden med att bara tänka. Och med en kraft, som kunnat hedra en atlet, går hon genast att utföra en plikt i dylika fall.

— Människa! skriker hon till när syftet är vunnet. I Guds namn! Ämnar ni ta' lifvet af er?

Jane har icke ett ord till svar.

Hon låter nu leda sig som ett barn; hon underkastar sig allt, hvad den gamla damen kan vilja. Hennes nyss så brusande tankekraft och till ytterlighet spända observationsförmåga hafva

gifvit efter för en makt, som är starkare, en vilja, som är mer koncentrerad än hennes egen, som nyss var så modig i *onda* syften, själfnordsgriller och outredd längtan efter en hvila, som nog ej heller döden skulle kunnat gifva henne.

Viljelöst hade hon låtit den gamla damen draga in henne. Lika viljelöst lät hon sig nu sättas på den plats, der hon nyss kämpat en hård kamp med sitt samvete.

Utan en tanke på att göra motstånd låter hon den gamla damen taga af henne hatten och floret och ändtligen äfven kappan.

Som i en dröm hör hon hur rädderskan frågar henne:

— Vill ni ha vatten?

Men hon svarade ej. Hon kunde icke svara. Reaktionen efter hvad hon nyss utstått hade varit för stark och hopsnörde nu hennes strupe, som om en järnhand legat kramande kring hennes hals.

Nu kände hon lukten af en stark parfym tränga in i hennes näsborrar, kittlande, lifvande, lifsåterkallande. Ett djupt andetag fyllde hennes hoppresade lungor med luft, och med en blick af skendöd yrvakenhet möter hon sin vårderskas forskande ögon.

— Nå det var då för väl, att ni kom er, utbrast den välvilliga reskamraten . . . Det var för *innerligt* väl . . . Jag stod just i begrepp att tillkalla en läkare, som jag vet vara med här på tåget . . . Men nu kanske det icke behöfs . . . Skulle också varit mycket förargligt . . . Ty det är min dotters fästman; och jag skulle icke för allt i världen velat, att han kom in här när Agnes ligger . . . Hon har klädt af sig alldeles, som ni ser . . . Stackars flicka! . . . Hon är så klen, så klen . . . För ett par veckor sedan trodde jag bestämdt, att hon skulle dö . . . Ack, en sådan vinter! . . . Läkare och medicin utan all ände . . . *Fyra* läkare ha vi haft . . . Men ingen duger något till . . . För några år sedan talade jag vid Wingåkersdoktorn också . . .

Han var nog bra; men Agnes ville inte gå upp till honom mer . . . Han var så brutal, sade hon . . . Men nog tror jag, att han kunnat hjälpa henne . . . Men här sitter jag och pratar . . . Jag heter fru Petterzon; min man var husägare i Stockholm . . . Han är död nu, men husen har jag kvar, förstås . . . Så inte äro vi barskrapade, inte . . . Nej för all del! Gudskelof, nog ha *vi* så *vi* reder oss . . . Hva' heter frun eller fröken om jag får lof att vara nyfiken?

Vid denna direkta fråga, som kom helt å propos och alldeles oförberedt för Jane, kände hon hur rodnaden drog upp öfver hennes kinder. Hastigt förde hon den högra handen öfver den venstra, som för att dölja något, hvilket hon ej ville, att den frågande skulle se. Men då hon vid denna rörelse märkte, att hennes handskar ännu voro på, tyktes hon åter hemta sig från en förlägenhet, hvilken lika väl — hvad rodnaden beträffade — kunde tillskrifvas hennes öfverspända tillstånd efter hvad, som nyss passerat.

Utan en tanke på annat än att ej blifva känd under sitt verkliga namn, svarade Jane med en säkerhet, som ej gerna kunde ingifva några tvifvel:

— Jag heter Ada Lundqvist, min fru.

— Ada Lundqvist? Kanske släkt med grosshandlare Lundqvist på Östermalm? Han rår om huset bredvid vårt. Jag vet, att han har en ung syster, som skall se *mycket* bra ut . . .

— Inte är det *jag*, svarade Jane leende och ej utan att känna sig en del smickrad öfver detta "se *mycket* bra ut" . . . Jag är icke ens bosatt i Stockholm annat än på genomresa någon gång . . . Jag är från Arboga.

— Så'å? *Arboga!* Nå den staden måtte jag väl känna till. Jag är barnfödd der, skall jag säga . . . Då ha vi bestämdt många gemensamma bekanta. Till exempel . . .

— Det skulle jag knappast tro, svarade Jane hastigt af-

brytande för att ej råka ur askan i elden . . . Jag har ej bott der mer än på sin höjd två veckor, då jag flyttade dit i tanke att öppna en pension för småflickor. Annars är jag från Haparanda — hon tog till ett afstånd, som borde förslå, för att ej komma i en obehaglig kollision. — Mina föräldrar drifva der gränshandel.

— I Haparanda! Nå du min skapare! Så märkvärdigt! Det är som jag säger; man kan *aldrig* undgå sitt öde . . . Ja, ja! Förstå mig rätt! . . . Det vill säga, hvarför skulle just *vi* bli bekanta så här besynnerligt? Men redan från första stund jag såg mamsell, *fröken*, skulle jag väl säga, så var det något inom mig som sade: Hon *känner* min *bror*.

— Er bror? utbrast Jane nästan förskräckt vid denna nya anknytningspunkt . . . Nej, jag vet verkligen icke, jag har mig sannerligen icke bekant, det vill säga . . .

— *Visst* känner *fröken* honom. *Rike August Larson*, vet jag! Störste handlanden der i stan. Han var då bosatt der långt innan *fröken* kunde vara född . . . Carl August Larson. alldeles som vår far, som hade gästgifvaregården, vet jag.

— Ah! Är det *han*, måste nu Jane hålla med en sak, som hon verkligen, och på goda grunder icke visste det minsta om, alldenstund Haparanda var henne lika främmande som Nordpolen är det än i dag för hela världen . . . Jo, då tror jag verkligen, det vill säga, icke känner jag honom personligen, men nog kan det hända att . . . ja, nog kan jag hafva sett honom, fast jag vid den tiden, då jag lämnade Haparanda . . . det vill säga . . .

— Alldeles *omöjligt* annat, afbröt den gamla damen med öfvertygelse; fast jag förstår, att en ung *fröken* som ni och i *edra* omständigheter — för jag tar för gifvet att *edra* föräldrar icke voro så barskrapade — alltså på *den* grunden kan det ju vara ganska lätt förklarligt, att inte *fröken* *någon* gång helsat

på i min brors stora affär . . . Men nog har *han* saker, som också kunna smaka små flickmunnar. Jag vill visst icke tala bara om socker, russin och mandel, apelsiner och sånt der . . . Nej, för all del . . . Men om fröken vid *den* tiden hade smak för *konfektyrer*, så fans det med säkerhet *ingen*: ja, jag betonar det med *känsla* af att hvart eviga ord är rena sanningen, det *kunde* icke finnas någon i hela Haparanda, som hade sådana varor i konfektyrväg som *August Larson*, *rike August Larson*; ja, detta säger jag nu utan *skryt*, för *August*, bror min, är verkligen en rik man . . . Utom affären, som är *vidt-om-fattande*, har han ju *sågverk* nere vid Kalix; han har *två* skepp, en, ja kanske två ångbåtar, om jag skall medräkna den kolleribåt (kolibri?), som han beställde vid Bergsund för två år sedan och . . .

— Förlåt! afbröt Jane, som började känna liksom något af kväljningar vid denna forsflod af ord, till hvilka hon endast lyssnade af tvång . . . Fru Petterzon har kanske tillfälligtvis icke någon *eaudecologne* med sig? Jag känner mig så besynnerligt matt. Måste bestämdt lägga mig . . .

— Om jag har? Jo, för all del, kära barn . . . Vänta! Låt mig se . . .

Och hon klättrade upp på bädden och började famla efter en försvarlig kappsäck, som man kastat upp i nätet. Och med en styrka, som visade, att hon var lika stark som hennes figur bar vittne om, svingade hon ned denne kappsäck i bädden tätt invid den sofvande dottern, som dervid vaknade upp med ett lätt rop af förskräckelse.

— Se så der, ja! vaknade du, kära Agnes? Nå det var då visst icke meningen . . . Men efter som det nu skett, så kanske jag kan få presentera . . . Min *dotter*, fröken Agnes Petterzon och fröken . . . Kors i all sin dar! Hur var det fröken hette, nu igen? Jag har alltid så *rysligt* svårt att komma i håg namn.

Jane hade i detta fall icke heller lätt att erinra sig det namn, som hon i hast tagit sig. Men i hopp att den prat-samma fru Petterzon ej kom i håg det bättre än Jane själf, svarade hon på slump.

— Gerda Winkler, heter jag.

— Gerda Winkler? Besynnerligt, hördes nu fru Petterzon falla in . . . Sa' inte fröken nyss, att ni hette Lundqvist, liksom husegarn bredvid oss?

Jane kunde endast med möda behärska den rodnad, som vid dessa ord ville upp på hennes kinder. Men i alla fall fick hon beslutsamhet att svara:

— Sade jag *det*?

— Nog tyckte jag, att ni sa' Lundqvist. Och vi talade ju till och med om, att ni kanske vore släkt med den Lundqvist, grosshandlarn, som rör om huset bredvid vårt . . . Eller hur kunde *han* komma på tal?

— Ah, nu förstår jag! svarade Jane obesväradt . . . Jag nämde visst, att jag *bott* hos en familj Lundqvist och . . .

— Kanske det ja! afbröt fru Petterzon . . . Ja, som sagdt, jag har alltid haft så svårt att komma i häg namn. Agnes! Lämna fröken Sinkler . . .

— Winkler, jag ber.

— Så var det ja! Lämna henne ett visitkort. Tag ett af de der, som *adressen* står tryckt på. Ty jag hoppas, att vi skola träffas i vinter . . . Jag har främmande litet emellan, och fröken Schinkler ser verkligen ut att vara en riktigt *snäll* flicka . . . Ja, lita på det! Jag ser inte alltid bara till *ytan* jag. Ack, ett modersöga, som vill sitt enda barn allt godt, väljer med utskiljning må fröken Svinkler tro.

Jane mottog med en afmätt bugning det skrytsamt utstyrda visitkort, som den unga damen tog upp ur en väska

Och med en ny bugning fattade hon den kvatersbutelj, som fru Petterzon räckte henne sägande:

— Var så god! Den der ådekålängen är fin-fin, må fröken tro . . . Vi tappa den själf, för jag köper *allt i parti*.

Jane, som fört flaskan mot sina näsborrar, märkte emellertid, att fru Petterzons caudecologne-tappning måtte varit af ett besynnerligt förråd. Emellertid lät hon ingenting märka, utan lämnade snart åter buteljen med uttalandet af en tacksägelse.

— Nå, hvad *tyckte* fröken? Var det inte en *fin* sort? För jag kan tro, att fröken, som ser ut att ha god uppfostran, förstår sig på ådekålängen också . . .

— Utmärkt! svarade Jane, nästan färdig att brista i skratt.

— Kunde tro det! Vi ha en *annan* sort också. Men *den* är på långt när icke *så* fin, och brukas mest att tvätta sig med. Och det *gör* vi också, för skinnet blir så . . .

Hastigt förde hon buteljen från sin näsa, mot hvilken hon tryckt densamma. Och med en min så full af komisk öfverraskning, att Jane nu *icke* kunde låta bli att skratta, utbrast fru Petterzon:

— *Konjak!* Ta mig sablarna, är det inte konjaksbuteljen, som jag fick tag i! . . . Men *hvarför* i all verdens namn sa' inte fröken . . . Ta' hit ådekålängen . . . Tag upp silfverbägaren också.

Dessa sista ord riktades till dottern, som nu med en schal öfver axlarne, satt upprätt i bädden, nyfiket mönstrande den reskamrat, för hvilken hon nyss blifvit presenterad.

Men vid moderns tämligen barska: Ta hit etc., doko hennes smala, bleka händer hastigt ned i kappsäcken och drogo ändtligen upp en ny butelj, absolut lik den första; efter ännu något letande kom det äfven fram en respektabel tumlare af gediget, gammalt silfver.

Fru Petterzon räckte Jane den nya buteljen sägande:

— Här är ådekålången! . . . Känn på sorten! . . . Och se'n kanske vi ta oss en tår *invärtes* af den här. Sådan konjak får man leta efter, för den tog min salig man hem direkt från *Paris*. Jag har ännu kvar ett par, tre pipor.

Och medan nu Jane för att icke åter falla i skratt förde luktvattnet mot sitt ansikte, slog fru Petterzou med stor färdighet i en bräddad tumlare af den fina "pariserkonjaken", räckte den derpå mot Jane och sade:

— Var så god! En konjakare kan allt behövas på det här lilla äfventyret.

— Nej, tack, svarade Jane leende. . . . Jag törs aldrig smaka starka saker.

— *Starka?* Den här konjaken är som sockerolja . . . Men hur som helst. Unga flickor göra klokt i att vara goodtemplare. För de ha nog griller i hufvudet ändå. . . . Agnes får aldrig ens så mycket som en liten *pomerans* till maten, om hon så bad mig på sina bara knän. Skål flickor!

Och fru Petterzon tömde bägaren med synligt välbehag samt smackade med läpparna, helt visst med samma njutning, som hon en gång i tiden sett sin salig man göra det. Derpå satte hon i de båda korkarna, stoppade ned det upplockade i kappsäcken och sade:

— Nu koja vi med ens! Annars bli vi alldeles för utsjasade tills vi komma fram. Klockan är förresten ett godt stycke öfver elfva.

Och hon böjde sig ned efter den på golvet liggande andaktsboken, slog upp en sida på måfå samt lade sig att läsa efter *sin* metod, det vill säga med slutna ögon.

Agnes Petterzon hade också lagt sig, trots att hon nu helst sett att få öppna en liten konversation med sin nya bekant, hvars eleganta och tillbakadragna sätt icke undgått den unga flickans uppmärksamhet.

Der hon nu låg, med hufvudet vändt mot Jane, fast bakom moderns rygg, passade hon på att så grundligt som den svaga belysningen medgaf det, ytterligare betrakta Jane, hvilken börjat ordna sin bädd och snart låg, äfven hon.

De intryck, som Agnes Petterzon fick af Jane, kunde anses vara både till fördel och nackdel. Hon såg i Jane en kvinna af ädlare race, än hvad hon själf kunde berömma sig af att tillhöra; hon fann henne äfven vara en verkligt vacker kvinna. Och detta kunde Agnes icke heller prisa som sin lott, fast hon nog visste, att man ansåg henne vara, hvad man kallar näpen, söt, täck, smånätt och annat dylikt.

Men hvad som talade till Janes fördel, det var, att Agnes nu fått en bekant, som var långt "noblare" än alla hon hade förut. Och den bekantskapen beslöt hon att odla likt en prydnadsväxt, som många vänninnor med säkerhet skulle komma att afundas henne. Hon beslöt att gifva Jane — Gerda Winkler — sitt förtroende och sin vänskap, att vinna henne med alla tillbuds stående medel.

Jane sof icke.

Men af tröttheten efter hvad hon utstått denna dag, och med återklangen af den pratsamma damens svada och grofkorriga rättframhet ännu ljudande i sina öron, föll hon som i en dvala.

Hon hade velat gifva sitt lif.

Men ödets illa brutala verklighet hade åter kastat in henne i en tillvaro, af hvilken hon nu endast hade ytterligare marter att vänta sig.

Och gång på gång kom den frågan för henne:

— Hur skall det gå i morgon?

Det kom äfven för henne en tanke på, hvad denna fru Petterzon, som ödet nu skickat henne på halsen, egentligen kunde mena med all sin bullrande vänlighet och enträgna ifver

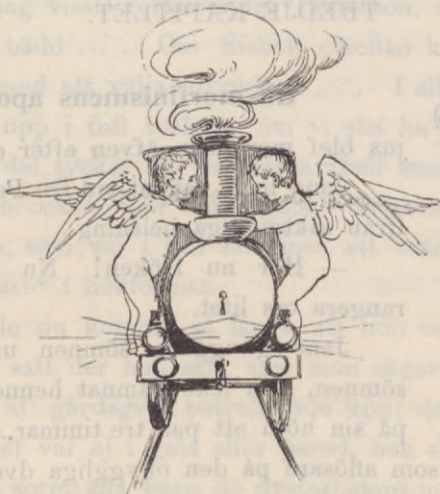
att närma sig en kvinna, som hon nyss dragit undan randen af själfmordets hemska bråddjup.

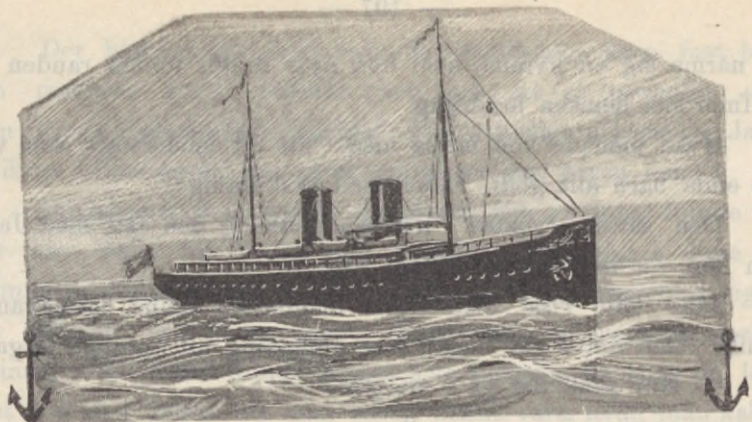
Hvad menade hon också med, "att ett modersöga, som vill sitt enda barn allt godt, väljer med urskillning"?

Den satsen tycktes i det sammanhang den fått med Jane som hon var *nu*, likt ett bittert hän.

Jane ville *visst* icke ett närmande till denna barmoyanta familj. Och detta gaf henne åter anledning att upprepa frågan:

— Hur skall det gå i morgon?

TREDJE KAPITLET.

En morfinismens apostel.

jus blef morgonen äfven efter *den* natten.

Jane hade vaknat vid fru Petterzons långt ifrån saktmodiga helsning:

— Hör nu fröken! Nu få vi lof att rangera oss litet.

Jane gnuggade sömnen ur ögonen, — sömnen, som icke fannat henne stort mer än på sin höjd ett par, tre timmar, men som dock ändtligen följt som aflösare på den ohyggliga dvalan med dess oupphörligt upprepade frågor: "Hur skall det gå i morgon?"

Hon visste ej hvar hon befann sig.

Att bli *väckt*, var redan det något nytt för henne. Ty allt sedan sitt giftermål med Allan, hade hon alltid fått sofva så länge sömnen räckte, och mer till, om hon ville. Dermed säges icke, att Jane Bratte var en tidsdöderska med sömnens och lättjans vapen. Hon var tvärt om i regeln en mycket morgonfrisk natur och var sedan barndomen van att nära nog stiga

upp med solen — och vintertiden långt före ljusets strålände budbärerska.

Hon gnuggade ögonen och stirrade halft frånvarande på den robusta damen, som stod lutad öfver henne och i hvilken hon fåfängt sökte igenkänna sin barska styfmoder.

— Nå, hur går det? Här har man vaknat öfver hela linien, för att tala järnvägsspråk, fortsatte fru Petterzon . . . Pass nu på, att inte kavaljerna få se oss i négliger.

— Men *mamma* då! hördes en annan röst, som Jane icke heller kunde återfinna i sitt minne, men som just därför gaf en ytterligare "spurt" åt hennes domnade energi.

— Vet jag visst! fortsatte fru Petterzon, i det Jane reste sig från sin bädd . . . Oss flickor emellan kan det väl icke vara så noga med att välja uttrycken . . . I alla fall säger jag, att *nu* ska vi upp i full toalette, om vi ska ha något i oss . . . *Jag* för min del tycker att kaffetåren skall smaka skönt. Och det gör nog du också, eller hur Agnes? fortsatte hon, vändande sig till dottern, som var i full fart med att bränna lugg vid en osande "brännare" i fickformat.

Jane hade nu kommit så långt, att hon satt på sin bädd.

Men hon satt der hon satt, som man säger.

Minnena af gårdagen patrullerade upp; det ena efter det andra. Men det var ej i gala eller parad, hon såg dem defilera. Alla voro de i sorg, alla buro de dysterhetens märken, alla hade de klädt sig i de trasor, som krigaren bär efter en hård och blodig strid, från hvilken han väckes till en ny, ödesdiger sådan vid ljudet af larmande revelj.

Så kröp den lille djäfvulen, dvalans mara, åter fram med en fråga, som nu fått formen: — "Hur skall det gå *i dag*?"

Och hennes ögon blefvo vidöppna; och hon kände, hur hon våldsamt kastades på nytt in i den milieu, der hon var så

förfärligt främmande och der hon sökt, men icke fått följa förbarmaren, döden, fast hon gifvit sig honom fullt i våld.

— Fröken reser till Paris? hörde hon en späd, ungdomlig flickröst.

— Jag tänkte det, svarade Jane förströdt.

— *Tänkte?* kom en djupare stämma, en tung alt, fru Peterzons djupa röst . . . Sa' ni inte i går, att ni skulle . . .

— Jo, det var så sant, svarade Jane utan att minnas ett jota om den saken . . . Jag *skall* till Paris . . . till Paris . . . Äro vi inte snart i . . .

— Paris, nej! Vi ska först till hafvet, min lilla vän . . . vi ska ut på *Österhafvet*, som kvartetternas bruka sjunga hos oss om vintrarna. Bara vi väl hinna till Trelleborg . . . Ack, Trelleborg! . . . *Der* har jag också tjocka släkten . . . Från Haparanda till Trelleborg . . . De tycker jag är lika fint, som från Haparanda till Ystad . . . Eller hur, inte sant? För så vidt man skall tala om *längden* så . . . Men se nu kommer differans på åtskillnad . . . Min släkt i Trelleborg är på min mans sida och Pettersönerna voro just icke så driftiga af sig, utom gubben min förstås, för se han, han fick råd af *mig*, och se'n gick det galant.

Jane började allt mer finna denna dam med hennes vidt utgrenade släkt besvärande.

Hade det nu blifvit tal om någon annan stad i landet, skulle Jane aldrig vågat att med ett enda ord beröra, att hon kände till densamma, eller annars på ett eller annat vis haft förbindelser med denna ort. Hon var öfvertygad om, att äfven Kungsör gömde någon Petterzon eller Larson eller annat namn på dem, med hvilka den pratsjuka damen var besläktad.

Visserligen kände Jane Kungsör på sina fem fingrar, som man säger; men då hon nu ansåg sig hafva anledningar att resa incognito, skulle hon fullständigt bli bortblåst ur sin roll,

om, som sagdt, den lilla köpingen komme på tal. Ty fru Petterzon hade nog icke gifvit sig förr än hela Kungsörs invånare-antal passerat revy, och med dem äfven familjen Stjernbanér.

Hon fick som sagdt akta sig både för svensk geografi och generalogi. Ty med dessa ämnen och fru Petterzon som censor skulle hon stå sig slätt.

Frånvarande hade hon börjat kläda sig så godt som på befallning. Så omsorgsfullt som den bleka fröken Agnes gick hon visst icke till väga. Sin lugg — det vill säga, så pass af detta afskyvärda hårmode, som Jane ännu begagnade sig af — lämnade hon nu alldeles åt sig själf. Detta kunde också vara tillräckligt; ty Janes hår var af naturen fullt så lockigt som modet för dagen föreskref, det vill säga mer burrigt än lockigt. En lätt upptufsning med en liten fickkam var därför allt, som nu var nödvändigt.

Men skön Agnes syntes vara af andra tankar.

Hon hade förstulet betraktat sin reskamrat under det hon själf med omsorg svedde och brände af alla krafter på de tunna testar, hvilka en njugg natur tillmätt hennes i öfrigt mycket sparsamt utvecklade person.

Om af välvilja för den medresande unga damen — i hennes olyckliga belägenhet, att *icke* ega luggtång, eller åtminstone en vanlig "krusare" — eller om det var för att dristigt göra ett närmande till den fåordiga, som tydligen syntes vara af "bättre familj" — detta gjorde hon nog icke klart för sig själf när hon vänd till Jane hördes säga:

— God morgon, fröken Winkler! Kanske jag får, lof att stå till tjänst med min tång?

— Nej tack! svarade Jane ganska kort. Jag reder mig så bra utan.

— Ja, ni har då ett hår, som man verkligen kan afundas

eder, fortsatte Agnes uppriktigt, kanske också med en släng af afund . . . Det ser så lent ut också.

— Åja, svarade Jane, utan att egentligen veta hvad hon skulle säga.

— Och ni reser till Paris? fortsatte den lilla pratmakerskan, som tydligen hade många anlag af sin mor.

— Jag tänkte det.

— Ack så *roligt*. Då kunna vi kanske få sällskap hela vägen?

— *Naturligtvis* få vi det, föll nu fru Petterzon sin dotter i talet . . . Det kan ju icke vara något nöje för en ung flicka som fröken Windler — återigen namnet förvrängdt — att resa *ensam*, när man *kan* få sällskap . . . Men hvem skall ni till i Paris?

Denna nya fråga var icke heller så lätt att besvara. Jane hade icke en aning om, hvem hon skulle till i Paris, icke heller *hvar* hon skulle i denna stora stad. Planlöst som hela denna resa var anlagd, hade hon minst af allt tänkt på logie i "Världens hufvudstad". Hon hade aldrig förr rest på egen hand och insåg nu till fullo det ytterligare bryderi, i hvilket hennes tanklöshet skulle kasta henne, när järnvägsvagnarna ej längre gäfvö henne tak öfver hufvudet.

Hon hade ett svagt minne af läget på det stora hotell, der hon bodde förra gången hon var i Paris. Namnet på detta hade dock fallit ur hennes minne.

Men — kom det hastigt och logiskt för henne — det finns väl flera. Och i denna tanke svarade hon med ett lugn, som fullständigt dolde hennes oro:

— Jag ta'r in på hotell förstås. Min vistelse i Paris blir endast några få dagar. Jag far dit för vissa små modeaffärer, och tänker, att allt kan vara undangjordt på en half vecka eller så.

— Modeaffärer! utropade fröken Agnes gladt . . . Ack så roligt! Äfven *jag* skulle vilja ha något riktigt piffigt med mig

hem till våra besök i utställningen. För den är naturligtvis i sitt flor när vi komma hem.

— Jag håller med Agnes, inföll fru Petterzon. Ty om vi kan påräkna fröken Slinkners hjälp i de der uppköpen, så ska' man då inte kunna klå oss in på bara skinnet.

— Mamma då! utbrast Agnes, lätt rodnande åt moderns kraftiga liknelse.

— Jag säger som jag tänker. Och när det inte finns någon herre inne så . . . Men apperapå! Hur är det? Fröken Svinkler kan väl reda sig med fransyskan? Agnes pallerear frangsås mycket bra. Tre kronor timmen för madam . . . Ja, det kan inte sjutton komma i håg, hva' den der franska madammen heter. Hvad hette hon, Agnes?

— Madame Roustane, svarade Agnes med ett nasalljud, som icke gaf Jane hög tanke om fröken Petterzons uppfattning af fransk prononciation . . . Hon är alldeles utmärkt som lärarinna.

— Och tar utmärkt bra betalt också. Tre kronor i timmen, när en fattig arbetare med hustru och många barn får reda sig på hälften för hela da'n . . . Men det är som jag säger. Får dom bara reda på att man *har* något, så ska' dom snart . . .

— *Talar* fröken franska? afbröt Agnes rädd för att hennes mamma skulle komma med något nytt kraftuttryck.

— Något så när, svarade Jane anspråkslöst, ehuru hon behärskade språket flytande i både tal och skrift.

— Nå *då* kunna vi två nog slå oss fram, sade Agnes med ett själfbelåtet leende . . . Utom i skolan har jag haft privatlärarinna hemma.

— En, som inte ens kunde skriva en matsedel på pappas femtioårsmiddag, då vi förstås ville ha den på franska, för vi hade en handelsresande från Paris i maten och ville visa honom, att man äfven i Sverige . . .

— Ack, det der är väl ingenting att tala om. *Han* tyckte nog att det var bra, men det var ju pappa, som . . .

— Blef *arg*, ja! ifyllde fru Petterzon . . . Och jag med förresten. För i matväg vet jag bara att sås heter sås på franska också, och att filé är filé och att socker heter sycker . . . Men till saken! . . . Vi äro således sams om, att det blir sällskap af, eller hur lilla fröken Hinkler?

— *Winkler*, jag ber, svarade Jane nervöst, irriterad af alla dessa omkastningar af de namn, som slumpen gifvit henne i munnen.

— Så var det ja. Men det gör förresten detsamma *hvad* man heter, bara man förstår, att det är en själf man menar. Alldeles som jag sa' åt Petterzon, när han tog det der z:t . . . Vet du Petterzon, sa' jag . . . Med *vår* förmögenhet kan man staiva sitt namn hur som helst, bara man inte skrifver det alldeles likadant som bönderna. För *någon* differangs får det väl ändå lof att vara. Inte sant?

Ett z kan göra mycket min sann. Och *vi* äro de förste, som tog' det der z:t. Fast förstås man apade efter oss sedan, så att min man stod på vippen att ta' *två z*, så att folk skulle se skillnad på folk och få, har jag så när sagt . . . Men innan han kom sig för me't var han död . . . Nå gu' signe karlen. Han var då inte så värst snabb af sig, när inte jag var med förstås. För *då* gick det undan, må fröken tro . . . Appera på om de! Då ni ska' sta' och gifta er, så ta' aldrig en karl som inte ä' rask. För de der dö'dansarne kan reta lifve' ur en stackars kvinna . . . Men hur va' det jag sa' nu? Jo, det var om Peterzons z. *Mej* gör det ingenting. Och icke Agnes heller, att det icke blef *sju z* i kallevalkad, som dom sejer på Opran. Gerna för mej hela tjoget. Men en enka som jag, som hunnit lifvets middagssol, fäster sig icke vid småsaker. Inte Agnes heller. För snart heter hon doktorinnan James och . . .

— *Mamma* då! afbröt den unga en del indignerad öfver moderns allt för sprudlande förtrolighet, speciellt rörande ett ämne, som låg henne — dottern — varmt om hjärtat.

— Hur så, min dufva? *Skäms* du för den hyggliche, unge doktorn, så får han . . .

— Skulle vi inte dricka kaffe, sa' mamma?

— Jo visst ska vi ha kaffe! Det ä' då för innerligt väl med de här tågen, som ha rest'rationsvagn! utbrast fru Petterzon, kastande sig in på en ny och mer materiell fråga. Förr i världen fick man störta i sig kopparna på ett par minuter så det riktigt lågade ur halsen och ta' mig . . .

— Har Edvin sagt till om . . .

— Visst sjutton! de' vet du väl hur påpasslig *han* är . . . Pojken är bra tycker jag. Fast inte *har* han något förstås, som läskarlar i allmänhet. Men i det *här* fallet så . . .

— Då gå vi då, afbröt fröken Agnes Petterzon på nytt och med en blick på modern, som denna kanske uppfattade som ett tecken på, att hon gått för långt.

Och i det fru Petterzon följde dotterns exempel och reste sig för att lämna soffhytten, vände hon sig till Jane — hvilkens hufvud var i våldsammaste kaos af allt detta prat — och sade:

— Kom med nu, kära fröken Dingler, så få vi oss en kopp varmt. Kan just behövas på det här.

— Winkler, heter jag, inföll Jane ytterligare enerverad af af alla dessa namnförvridningar.

— *Menade* Schinkler, förstås . . . Få nu se hur de ha't me' doppat, fortsatte fru Petterzon oförbätterligt i det hon presade ut sin massiva korpulens genom den rätt trånga dörröppningen.

Efter henne följde dottern, som nu i full resstass tog sig ganska fördelaktig ut.

Men Jane var ännu icke i ordning.

Hon famlade fram och åter, fåfängt sökande en fast punkt att gripa tag i, ett råd, som kunde vägleda henne i allt detta virrvarr och leda henne *ur* detsamma, utan att hon åter måste söka den förfärliga utväg, för hvilken hon nu bäfvade.

Ett nytt:

— Kommer ni icke! väckte henne som ur en yrseldröm. Utan att veta, hvad hon gjorde eller hvart hon gick, följde hon den manande rösten. Icke en atom af tanke på hvad hon kunde utsätta sig för genom att besöka restaurationsvagnen talade nu mer i hennes upphetsade hjärna.

Hon följde blindt som den blinde sin ledare.

Det fans icke några derinne då den kvinliga trion visade sig. En sömning serveringsflicka sporde hvad som behagades, och fru Petterzon gaf svar så att till och med en skendöd kunnat vakna till lif vid en sådan befallning.

Det skulle här icke vara lämpligt att in extenso återgifva fru Petterzons omdöme om det kaffe, som serverades. Man skulle råka i ännu större ordförlägenhet inom det passandes område, om man repeterade hennes tankar öfver "doppet". Men under alla dessa klagolåtar i fullaste superlativ lät hon sig dock väl smaka både kaffet och brödet; och hennes dotter följde stillatigande exemplet.

Jane hvarken drack eller doppade.

Som en automat satt hon der med en skorpa i handen utan att få den högre än till kanten af koppen. Men i hennes ögon fans det lif. Oafvändt behärskade dessa vagnens entréer liksom väntade hon hvarje sekund att se någon inträda.

Och nu, — just som hon skulle besvara en alldeles direkt fråga, som för tredje gången upprepades af fru Petterzon — ser hon Allan och mrs O'Brins stiga in.

Hon ser det öfver axeln på den korpulenta damen, som

dess bättre satt så till, att hon åtminstone ännu kunde tjäna som faschin mot det första anfallet.

Hur hennes ögon glödde, Janes ögon, den öfvergifna makans ögon!

Hvarje punkt af rivalen brändes in på hennes näthinnor.

Hon var tigerhonan, som ligger på lur, färdig att störta sig öfver inkräkterskan af hennes bo; hon var en magnetisk tråd, full af strömmar från ett med hat laddadt hjärta; men hvars kraft ännu icke fick fungera.

— Snälla fröken, doppa då! kom nu fru Petterzons välmenande inpass . . . Fröken Dinkler ä' då den minst morgonfriska människa, jag någonsin råkat ut för . . . Doppa för all del! . . . Här kostar det i alla fall lika mycket.

— Förlåt! svarade Jane kort. Herrskapet får ursäktas, men jag mår icke rätt väl . . . Har bestämdt förkylt mig i natt . . . Och

— Undra på det! utropade fru Petterzon så pass högt att både Allan och mrs O'Brin vände sig mot den lilla kaffedrickande gruppen . . . När man som fröken hänger ut halfva kroppen genom ett fönster på tåg i full gång så . . . Men för all del! Ska' ni hvila er är det bäst å passa på. För nu kan det inte dröja länge innan vi få byta tåg . . . Hur va' de'. Vill fröken kanske att jag betalar?

— Ack förlåt! svarade Jane frånvarande. Det var visst icke min mening . . . Jag ber tusen gånger . . . Och i det hon oafvändt höll ögonen på mrs O'Brin — som med ryggen vänd åt Jane hade lagt sin högra hand på Allans skuldra — drog hon upp sin lilla portmonnä, öppnade den och lät en bunt sedlar falla ned på kaffebordet samt hviskade till den just förbigående expediten:

— Hvad är jag skyldig?

Hon hörde icke svaret. Hon såg icke heller att fru Petterzon med känslan af sin skyddande värdighet vecklade upp Janes

sedelbunt och liksom sökte en nog liten sedel för denna likvid. Men hon fann icke någon sådan. Femtio och hundrakronor bländade hennes för det materiella så vakna ögon och — höjd af vårdslöshet! — midt i sedelbunten fann hon icke mindre än sex sedlar på *tusen* kronor; riktiga riksbankens tusenkronesedlar! — Fröken Winkler! utropade fru Petterzon i exstas — för första gången rätt nämnande Janes antagna namn. — Såna här pängar växlar man icke för en slät kopp kaffe . . . Jag har växel . . . Gå in med sig! . . . Det här betalar *jag* . . . Nej, vänta! . . . Det är nog bäst vi följas åt.

Det är knapt troligt, att Jane nu fäste sig vid all denna ursprungliga vänlighet af en främmande; låt vara, att den kanske var dikterad af samma motiv, som ofta reglerar vänskapen i med detta synonyma fall.

Jane var nu mindre sig själf än hon var det, då döden kysste hennes tinningar.

Hon var drömmen af en tanke.

De glasblanka hornhinnorna sögo fast en bild af *honom*, af den *ende* som hon — fast för sent — lärt sig älska, sögo fast denna bild, just då han i något utbrott af morgonfrisk lifsglädje — kanske äfven omättad passion — tryckte sina läppar mot rivalens ena kind.

Hennes själ hörde ljudet af denna kyss, en sekunds tusendels handling, osedd af alla utom af Jane, hustrun.

Och det brast en sträng, en hjärtesträng, der kärleken aldrig förr hos henne lockat fram en så fullödigt varm ton som då han — maken — nyss trädde in och hon *öfvergifven* fann honom med en annan kvinna.

Med ett skri, en döendes ångestkri, föll Jane ned på den stol, der hon nyss setat.

Uppståndelse!

Serveringsflickan, som just håller på att torka imman af fönstren, släpper sin trasa och kastar sig handlöst in meias res.

Allan — den ende maskulinen i detta störande morgon-intermezzo — rusar upp.

Han vill som den fysiska styrkans representant lämna sin kraft i lidandets tjänst . . .

Men han får det ej . . .

Mrs O'Brin lägger med beräknande effekt sin hand på hans arm och hviskar på franska, — det språk hvarmed båda under hela resan underhållit hvarandra ej minst i afsikt att verka utländingar:

— Nej, stanna min vän! Hvarför inblanda oss i andras affärer?

Och han sjunker åter ned, endast stirrande mot det bord, der nu fru Petterzon skyndar att uppsamla den afdånade kvinnans sedlar, under det att dottern med all ifver, och assisterad af serveringsflickan, låter en med vatten indränkt näsduk svalkande smyga sig fast vid James tinningar och panna.

— Kalla hit *doktorn!* kommer det nu befallande från fru Petterzon . . . Doktor James!

Och fröken Agnes skyndar ut, under det att fru Petterzon tar ledningen öfver situationen och rekvirerar en ny dosis vatten och en konjak.

“Doktorn“ visar sig. Det vill säga kandidat Sam James, en ganska till åren kommen man, att ej vara mer än kandidat.

Han skyndar icke. Fröken Agnes har rätt mycket göra att få honom in i situationen.

Allan reser sig trots mrs O'Brins förnyade motstånd och vänder sig mot den flegmatiska “doktorn“ sägande:

— Förlåt min herre! Men jag tror, att . . .

— Genera er inte! afbryter doktorn med en oblyg blick på mrs O'Brin . . . Hör du Agnes, fortsätter han — utan att

vidare egna paret mrs O'Brin-Allan någon uppmärksamhet — känna ni äfven det *der* herrskapet?

— Nej, icke det minsta! Skynda dig då! Kanske hon dör. O, gud, hvad jag är rädd!

— Pjäsk! Dändimpen;

— Ser du då inte? Hon är ju . . .

— Nå än se'n? svarar æsculapen flegmatiskt, i det han tämligen omildt makar undan Allan Bratte, hvilken, följd af "la belle créole", äfven närmat sig den afsvimmade . . . Den här saken tycks endast vara ett vulgärt fall af épiplerose. Hon är ju röd som en kokt kräfta.

— Min herre! Ni är ganska . . .

— Var ni så god och lägg er inte i den *här* saken, afbryter doktor James, i det han på nytt makar undan Allan . . . Jag tror mig vara situationen bättre vuxen än ni.

— Men jag *for*drar, att . . .

— Allan, mon ami, inga scener jag ber! Kom, och låt de der människorna sköta sig själfva.

Mrs O'Brin har på nytt lagt sin arm på Allans axel, när hon — fortfarande på franska — uttalar dessa ord, under det att hennes blickar hastigt uppfånga en skymt af den afsvimmades ansikte och ett minne af älskarens, hustruns, drag arbetar sig upp i hennes hjärna . . . Kom, låt oss gå härifrån . . . Du vet ju . . .

Och hon för den halft döendes make bort från skådeplatsen i det hon fortsätter:

— Du vet ju, att vi lofvat hvarandra *största* inkognito . . . Hvad skulle man till exempel säga, om händelsevis . . .

— Tyst min älskling! . . .

Och han låter sig bortledas, under det att doktorn, understödd af fru Petterzon, tvingar in konjaken mellan Janes läppar.

Allan har icke sett Janes ansikte. Men det växer en underlig oro i hans bröst. Han känner, att det är något, som *tvingar* honom att stanna kvar vid den afsvimmades sida, något oförklarligt, manande, befallande, men öfver hvilket älskarinnan är starkare . . .

Med assistens af konduktören bäres Jane in i sofvagnen.

Fru Petterzon har gifvit James upplysningar, som gör dennes plikt som "läkare" mer effektiv än nyss. Han har till och med kommit under fund med, att hans första diagnos var falsk. Han märker, att det snarare är blodbrist än épiplerose, som vållat detta "fall".

* * *

Nå, af denne "läkare" kunde man för öfrigt vänta sig hvilka misstag som helst. Han var mindre än ett stort antal af de många, som numera kasta sig in på denna bana, passlig för ett så fordrande yrke. Men hur det nu kom sig hade han verkligen krånglat sig igenom ett par examina, samt närde kanske äfven ett svagt hopp om att kröna verket med licenciatbetygen — fast i en obestämd framtid.

Med familjen Petterzon hade han gjort bekantskap vid en vestkustbadort, der han en sommar hade någon slags befattning som massör. Han kom under fund med, att familjen — det vill säga enkan och dottern — hade pengar. Han började lägga ut sina krokar för den bleksiktiga Agnes och förstod skickligt att få fru Petterzon på sin sida.

För öfrigt voro både dotter och moder stolta öfver de framtidsutsikter, som kunde öppna sig med doktorinnatitel för den ena och svärmor till en doktor för den andra. Han blef en daglig gäst i deras lilla sommarresidens, der han lät sig väl smaka all undfågnad, som bjöds honom. Och den var icke af

enklaste slag; ty fru Petterzon var känd att kunna hålla "fint bord". Umgänget fortsattes sedan under vintern i Stockholm. Han fick till och med bostad i fru Petterzons hus — en bostad, som man naturligtvis ej tog något för — och för sitt lifsupphålle hade han endast att snedda förstugan de tider då enkan med dotter intogo sina mål; samt naturligtvis alltid då der var "kalas".

Emellertid dröjde det med själfva frieriet, det vill säga en första afbetalning å den tacksamhetsskuld, hvori han råkat till sitt uppoffrande värdfolk.

Men så en dag nu på våren blef det verkligt af.

Fru Petterzon sam i ett haf af stolthet och gaf de unga sin öfversvallande, moderliga välsignelse i det hon uppmuntrande gjorde ett hastigt öfverslag af den hemgift, som Agnes skulle föra med sig i boet.

Kalkylen syntes emellertid icke på minsta vis öfverstiga den barskrapade titulärdoktors förväntningar.

I ett litet privat samtal med fru Petterzon lagade han emellertid att han fick ett vackert förskott på den nämnda summan; ty, som han sade, när han nu hade äktenskapets hamn i sikte, ville han med all makt drifva sina studier till deras fulländning . . . och dertill fordrades naturligtvis mynt.

Och han fick mynt.

I tacksamheten gick han till och med genast ut att beställa förlofningsringar.

Men — nu kom en annan liten svag sida fram hos fru Petterzon. — Hon hade länge svärmat att få se *Paris*, för att sedan kunna lysa så mycket klarare på sina fester under långa vinterkvällar. Dottern — den blifvande doktorinnan — kunde också behöfva göra en visit i "världens hufvudstad" . . . Äfven fästmannen skulle hafva nytta af en sådan resa.

Allt nog! Det blef bestämdt, att förlofningen skulle ekla-
teras vid Seinens strand.

Det skulle se så förnämt ut i förlofningsannonsern i stock-
holmstidningarna, der man då äfven kunde få ståta under rubri-
ken "anmälda resande" i Paris.

Och det var på *den* färden, som fru och fröken Petterzon
nu närmast voro ute på, för att sedan fortsätta — på doktors
inrådan för Agnes' skull — till Nizza och "evigt blånande me-
delhaf".

Hörsagen om spelbanken i Monte Carlo gjorde visserligen
sitt till att nedstämna glädjen för fru Petterzon. Ty det hade
icke undgått henne, att den höglärde blifvande mågen nästan
allt för gerna sysslade med gudinnan Fortuna . . . Men som
hon dock själf hade kassan om hand, skulle han nog få spel-
pängar efter noter.

Sammanträffandet med den unga fröken Winkler — fru
Jane Bratte — hade kommit som ett öfverskott af intresse för
den betydligt romaneska — ty ytterligheterna kunna beröra
hvarandra — fru Petterzon. Hon fann med denna unga kvinna
ett plus af de behag, som ett eller annat äfventyr kan förläna
en resa.

Jane — eller fröken Winkler — blef allt nog ett ämne
att *tala* om. Redan den omständigheten, att hon dragit henne
"ur dödens käftar" — som fru Petterzon så skönt uttryckte sig
— vore nog att ge stoff till en hel skvallerroman, som kunde
genomlöpa vintersaisonens kaffe-pic-nics.

Fru Petterzon hade redan konstrueradt upp en bas af
olycklig kärlek — och i detta tog hon ju icke heller fel. — På
denna bas kunde hon sedan fantisera hop hvilket luftslott
som helst.

Att den olyckligt kära själfmordsadepten äfven var *rik* —
ty man *måste* vara rik, när man handskades som hon hade gjort

det med tusenlapparna, menade fru Petterzon — blef ytterligare ett intresse, som man måste taga vara på.

Och der hon nu satt lutad öfver den fortfarande afsvimmade unga damen — under det att doktorn letade i sitt ej allt för rika minnesförråd hur man bör förfara vid dylika fall, samt Agnes med minutiös noggrannhet studerade snittet på Janes kläder och undersökte tygens kvalitet — tänkte fru Petterzon, att här var en gåta långt intressantare att lösa, än mången följetång i Fäderneslandet, med bortbytta barn, ziguenerskor, grafhvalf gift och löngångar.

Och hon njöt såsom endast en natur som hennes kan njuta af dylika sammanträffanden, der verkligheten synes mer märkvärdig än det underliga i mången dikt.

— Vi skola försöka med morfin, kom nu doktorn störande emellan, just som fru Petterzon väl för sjunde gången räknade Janes duktiga reskassa och fåfängt sökte öppna den långsträckta börs, i hvilken dessa sedlar för en stund sedan varit bevarade.

— Ja, du säger något! utbrast nu fröken Agnes . . . Hvarför har du icke tänkt på den saken förut? Och du, som alltid har den der lilla söta silfversprutan på dig.

— Utmärkt min gosse! instämde äfven fru Petterzon. Men förr i världen slog man alltid hål på en åder, när det var något på tok med en människa.

— Förr och nu är betydlig skillnad, svarade æsculapen högdraget . . . Vetenskapen fördömer alldeles sådana der gamla våldskurer. Nej, se ni, så här skall det gå till . . . Knäpp upp klädningen tant, så att jag kommer åt!

— Men *Gabriel* då! afbryter unga fröken, i det hon ställer sig hindrande i vägen för "doktorn", som redan har sin morfin-spruta färdig . . . Inte passar *det*, att . . .

— Maka dig, säger jag! Vi läkare få minsann icke hålla så noga på det passande.

— Och han var nu själf fru Petterzon behjälplig med att öppna den afsvimmades klädningslif, under det att Agnes högst besvärad — kanske äfven med en släng af vaknande jalouse — skyndade till som andra assistent — och för att om möjligt afvända, att lifvet ej blef öppnadt mer än som var alldeles af nöden.

Injektionen tycktes göra verkan. Tydligare spår af lif började märkas; hennes läppar rörde sig och nu bröt det fram ett klagande, yrselartadt:

— Allan! Allan! . . . Du vet . . .

— Hon kommer sig, sade doktorn segerstolt.

— Allan sade hon, utbrast fru Petterzon liksom mera för sig själf . . . Nå då fick man då veta, hvad *det* odjuret heter . . . Han har nog *öfvergifvit* henne. Men vänta mig! Får jag tag i gunsti junkern, så . . .

— Knäpp igen, snälla mamma! Hou kan ju förkyla sig, afbröt Agnes ifrigt . . . Annars kan det ju gå för henne som det gick med mig efter balen på "Enighet och Vänskap", då . . .

— Allan, Allan! Du vet, att jag älsk . . . hördes Jane på nytt, men utan att fullborda sin yrseltanke.

— Saken är alldeles tydlig! utbrister fru Petterzon, när hon jämte de öfriga en stund fåfängt väntat på fortsättningen . . . Hör du Gabriel! Kanske det icke vore så dumt att ge henne en dosis till?

— Några droppar kunna icke skada, men . . .

— Behöfs det icke *alldeles absolut*, så låt det vara, invänder Agnes afbrytande . . . Man kan ju så lätt bli morfinist, om man brukar för mycket af det der . . . Det har du ju sagt själf, Gabriel!

— Vi skola låta henne vara i ro en stund, svarar "doktorn" viktigt . . . Under tiden skall jag passa på att få mig en biff.

stek. Jag är tusan så hungrig . . . Skulle det hända något, så tillkalla mig genast.

Och kännande sitt värde lämnade han sofkupén för att uppsöka restauranten, under det att Agnes och hennes mor stannade kvar hos den långsamt till lifvet återvaknande fröken Winkler.

Ändtligen slog hon upp sina ögon . . . Men det var endast för en kort sekund.

Åter kom yrseln med en massa osammanhängande ord, af hvilka fru Petterzon girigt stafvade och lade hop. Och ännu när tåget straxt efter åtta på morgonen rusade in på den goda staden Lunds station var det endast yrsel, som markerade att Jane ännu lefde.

Men just som man skulle stiga af, ändrade sig scenen helt plötsligt.

Som uppvaknad ur en elak dröm reste sig Jane helt brådskande.

Fru Petterzon understödde henne välvilligt, också i själ och hjärta glad öfver den lyckliga utgången. Hade fröken Winkler — "den intressanta människan" — dött helt knall och fall, visste fru Petterzon, som ju nu stod den stackars flickan närmast, verkligen ej hur hon bort handla. Och därför var det ju en riktig välsignelse att det gick som det gick. Stödd af både Agnes och fru Petterzon vacklade Jane ned på platformen. Der mötte dem doktorn, som rådde till att man borde taga in på hotell i afvaktan på tåget till Trelleborgs hamn, hvilket ej skulle gå förr än om närmare två timmar.

Rådet accepterades, och medan doktorn styrde med godsuttagnig och inlämning — tre stora lädor förutom en hel del småkolly — beredde sig fru Petterzon och Agnes att riktigt bjuda till för att få fröken Winkler så kurant som möjligt till fortsättandet af färden.

Ty detta ville Jane. Förslaget att det kanske vore bäst för henne att stanna öfver en dag eller ett par i Lund afvisade hon med bestämdhet.

Den kris, som Jane denna natt genomgått, hade mer stärkt hennes energi än nedsatt densamma. — Hon var nu fast besluten, att ej vika tillbaka. Till hvad pris som helst ville hon *själf* spela med i detta äfventyr, väl vetande, att lidandet på afstånd är värre än att stå midt i faran.

Fru Petterzon strålade.

Hon var en god, gammal kvinna, men äfven bekajad med väl stor dragning åt det skrytsamma, hvilket oftast utmärker underklass med kapital. Agnes Petterzon var icke heller missnöjd med att få en ung dam som reskamrat ända till Paris.

Hvad doktorn beträffar, hade hos honom vaknat en känsla, som ställde den bleksiktiga Agnes i skuggan. Men han var ännu nog försiktig att ej blotta sina kort. Dock kände han redan med visshet, att om man har att välja på två rika flickor — ty äfven han antog att "fröken Winkler" var rik — så tar man den, som ser *bäst* ut — om man kan få henne.

Klockan på slaget tio var man i Trelleborg, alla i synbarligen bästa kondition, ehuru fröken Winkler nu envisades med sitt täta flor — som hon sade, emedan hon såg så blek ut.

Man gick ombord. Färden öfver Österhafvet började.

* * *

I en bekväm hvilstol sitter fru Jane Bratte på ångarens rymliga däck.

Man har lämnat den långa inloppsrännan till Trelleborg ett godt stycke bakom sig, och svenska kusten börjar mer och mer förtona akteröfver under det den nya och eleganta ångaren allt fort stäfvar ostvart mot "das grosse Vaterlands" stränder.

— Ah! Sitter min lilla patient tout solo?

Hon ser ut att drömma den ensamma damen der på akterdäck. Hennes ögon blicka frånvarande ut öfver den vida, glänsande vattenspegeln, som ligger likt ett ofantligt glas, i hvilket här och der genom regndigra moln solen sticker hvassa strålar af glänsande guld.

Men Jane har nu mindre det vackra och imposanta natursceneriet för ögonen än man skulle kunna förmoda af hennes stilla, oafvända betraktande. Hennes tankar hafva långt annat att syssla med, långt annat att ordna, än intrycken af denna fängslande hafsbild i dåsande, vindlöst lugn öfver ett vatten, der nu färgernas glada spel ensamt ger lif, om man ej skall medräkna några mot horisonten aftecknade segel, som icke synas komma ur fläcken.

Jane har dragit floret för ansiktet, så att hennes drag endast med svårighet och på nära håll kunde skönjas. Hon har iakttagit denna försiktighet med ängslig omsorg allt sedan hon lämnade Lund.

Fru Petterzon och äfven fröken Agnes hafva naturligtvis sport henne hvarför men alltid fått det något otillfredsställande svaret, att hon kände sig lugnare till mods när ingen kunde se hennes blekhet.

“Hjärtesorg“ hade modern hviskat till sin dotter.

“Hjärtesorg“ hade dottern hviskat till sin utkorade.

Och deraf tydde man också den ensamma flickans djupa tystnad, ofta oroligt sökande blickar och vid ett par tillfällen äfven tydliga ängslan när andra passagerare på båten — speciellt det par, som åsett Janes svimning i restaurationsvagnen — korsade hennes väg.

Detta hade inträffat redan ett par gånger.

Dels vid ombordstigningen — då hon af den påträngande hopen fördes nästan i armarna på Allan, men genom en hastig vridning fick sin ställning ändrad så, att fru Petterzon och Jane

kommo att byta plats — dels hade hon kort förut sett Allan och mrs O'Brin passera den hvilstol, i hvilken Jane tagit plats.

De hade då gått längre akter ut, gladt skämtande öfver något intermezzo, som egt rum på den lilla skånska bibanan. Hon hade dervid äfven hört Allan säga:

— Sådant måste vi akta oss för. Vi äro icke i Paris ännu. *Hvad* var det, som de måste akta sig för?

Den frågan kom åter och åter för Janes tankar.

Hade någon annan än hon känt igen dem? Hade kanske ett sammanträffande med Kurt och Vivi varit nära att ega rum? Och hvarför hade detta icke redan skett? Var verkligen sluppen dessa äktenskapsbrytare så innerligt bevågen? Skulle de alltså ostörda få nå den stora staden och försvinna bland massorna?

Hon frågade sig detta med en känsla af harm, hvilken hotade att bli henne öfvermäktig. Hon kände sig åter redo att stiga fram och med uppfäldt visir visa hvem hon var och kräfva räkenskap af dem båda. För hon kunde ju ännu göra detta — frestaren hviskade så i hennes öra — hon *kunde* ju göra det; ty ännu visste ju Allan ingenting, som . . .

— Ah! Sitter min lilla patient tout solo? hörde hon en röst falla störande in i hennes tysta frågor och tysta svar . . . Tante och Agnes vänta er nere i salongen, fortsatte "doktorn" med en artig komplimang . . . Skall ni icke gå ned till dem?

— Nej tack, svarade Jane frånvarande . . . Jag trifs bättre med luften här uppe. Det är för kvaft i salongen och jag behöfver verkligen all luft, jag kan få . . . Men — hon vände hastigt sina blickar med ett skarpt frågande uttryck på den unge mannen — vill ni kanske icke *nu* säga mig, hvad som hände i restaurationsvagnen, när ni kom till min hjälp? Var det icke också en annan herre, som . . . Jag menar, det föreföll mig, som om jag äfven hört en annan röst än er, innan yrseln gjorde mig maktlös. Hur fick ni in mig i sofakupén?

Det var en viss nervositet i dessa frågor, som icke undgick läkarens uppmärksamhet. Redan förut hade den besynnerliga kvinnan riktat dessa till honom. Ordbytet mellan den påträngande gentlemannen tycktes intressera henne i ovanligt hög grad.

Och han gjorde sina slutsatser.

Skulle det möjligen vara *den* mannen, för hvilken hon svärmade? Var det åsynen af honom och den fransktalande sydländska skönheten, som bragt hennes hjärna ur jämvikt? . . . Och var det icke möjligen därför som hon visade sig så intresserad öfver att få veta, hvilken roll denne man kunnat spela i hvad som följde hennes derpå inträffade ganska allvarsamma affektion.

Han hade själf märkt, att det fransktalande paret äfven var med på ångbåten. Han hade äfven observerat, att denne man ännu icke tycktes hafva sagt allt hvad han ville, beträffande händelsen i restaurationsvagnen. Och "doktor", som genom fru Petterzons meddelanden kommit på andra tankar, än de han först fick, när Agnes tillkallat honom att bistå den afsvimmade — hade gerna velat villfara den förvånansvärdt intresserade mannens önskan — denna endast uttalad genom ögonspråk — när på nytt den yppiga sydländskan kommit emellan — liksom hade äfven hon skäl att på sitt sätt lägga sig i saken — och helt enkelt dragit älskaren med sig från hr James grannskap.

Janes förnyade vidrörande af detta ämne lät honom — utan allt för stor förmåga i kombinationen — förstå, att det *måste* vara något mellan den unga damen och denne man. Det kunde ju under sådana omständigheter icke heller vara så underligt, att sydländskan-meträssen icke ville se ett närmande mellan sin älskare och den, som han tidigare tycktes hafva förskjutit. Ty att det måste vara en älskarinna och ej sin hustru, som han nu uppträdde med, syntes lätt på hennes mer försiktiga än poc-

kande sätt att få honom med sig och undan fröken Winklers trollkrets.

Att Jane var "förtrollande" det erfor doktor James allt mer för hvarje timme, och han kände det så, att fröken Agnes, tomt-jobbarenkans bleka dotter, hastigt började mista den lilla fond af kärlek, som hon till äfventyrs och för hemgiftens skull kunde hafva att påräkna från denne icke allt för samvetspjunkige doktorsaspirant.

Det var därför ej utan viss försiktighet och med tanke på att spela sina kort väl, som han svarade på Janes frågor:

— Fröken Winklers hastigt inträffade opasslighet väckte naturligtvis uppmärksamt deltagande. Det var verkligen äfven en annan röst än min, som ni förnam. En herre kom nämligen fram och frågade, om han kunde stå till tjänst på något sätt, men som . . .

— Ser ni det! afbröt Jane ifrigt, i det att hennes drag trots det skyddande floret återspeglade högsta intresse, men äfven en skymt af oro när hon fortsatte . . . Och ni lät honom hjälpa er med att få in mig i sofhytten?

— Visst icke! Det var konduktören, som . . .

— Och han har icke sedan, medan jag var afsvimmad, hört efter mig? kom det med ett tonfall af tydlig misräkning.

— Nej, ingen annan än *jag* har nu haft den stora lyckan att kunna bidra till frökens återställande, svarade doktorn ej utan viss själf tillit . . . Det vill säga fru Petterzon och fröken Petterzon hafva naturligtvis också . . .

— Ja, jag vet . . . Men hur skall jag väl kunna tacka er för all denna välvilja? afbröt Jane . . . Var det mycket svårt att få mig till lif igen?

— Helt visst hade det kunnat bli omöjligt för er, min fröken, att fortsätta denna resa, om jag ej haft morfin till hands,

svarade doktorn utan att märka den underliga blick, som åtföljde Janes ord när hon utbrast:

— *Morfin?* Ni hör således till de läkare, som icke tveka att betjäna sig af detta märkvärdiga läkemedel, som . . . ja, som är det enda, hvilket *verkligen* utöfvar någon makt öfver min fysik?

Hennes tonfall var så lifligt, när hon uttalade dessa ord, att doktorn genast fann sig föranlåten fråga:

— Ni har således redan förut? . . .

— Många gånger, afbröt Jane, läsande hans tankar . . . När jag till exempel nu i vinter fick ett svårt anfall af — ja, hvarför dölja det — hysteri, så var morfin det enda, som åter kunde få mina angripna nerver att fungera mera normalt. Jag blef allt nog till sist riktigt bra, och har icke förr än nu under denna resa, hvilken kanske är för ansträngande, känt något af dessa åkommor, som . . . möjligen kunna vara föranledda af en förkylning, hvilken jag ådrog mig på . . . på en bal under saisonens början.

Doktorn hade betraktat henne med skarp uppmärksamhet under det hon brådskande slungade ut dessa ord. Som han själf var en djupt sjunken morfinist, fann han i denna Janes plötsliga liflighet liksom en reflex af sin egen lidelse, såsom han känt den de stunder, då omständigheter gjort, att han ej kunnat få egga upp sina domnande lifsandar med en ny injektion.

Han visste visserligen icke huru långt den unga kvinnan hunnit öfverlämna sig åt detta smygande och själamördande gifts lockelser. Men han såg i hennes liflighet, när morfinet kom på tal, en kamrat i lasten, en beredvillig natur, som för att komma åt morfin ej skulle tveka att till sist gå med på hvad han än ville föreslå.

I detta fall kände han henne nu genom sig själf.

Men det återstod i alla fall att taga reda på, om hon ej

möjligen redan hade en furnissör af giftet, eller om hon endast med vanliga stora svårigheter kunde komma öfver detsamma.

I egoistisk förhoppning att så icke var händelsen, hvad beträffar det första alternativet, svarade han långsamt och sökande: — Ni vet således ej, att morfin är snarare något som förvärrar än . . .

— Jo, jag vet! Allt det der har redan den läkare sagt, som skötte mig och som nu, när jag på nytt känner mig behöfva detta stärkande och lifvande medel, låter mig ligga der — hjälplös . . . O! Om ni kunde ana, hvad det då kommer öfver mig för känsla . . . nej, *ångest*, menar jag . . . Det är som om han med vett och vilja låte mig förgås, det är som ville han med flit neka mig att lefva lifvet ut; ja, som om han med all makt arbetade på att undandra mig detta enda medel, hvilket, när det onda kommer med verkligt raseri, skulle lindra, ja, *bota*. Då är det som han skulle svara mig: — Nej, icke detta, icke detta! Hellre får du *dö* . . . Ack, säg! Ni, som ju också är läkare: icke kan väl detta vara rätt, icke kan väl den, som *har* fått makten att hjälpa, utan vidare få till den grad glömma sin uppgift och rent ut stöta bort den som lider, lider gränslösa kval? . . . Säg! Har äfven *ni* insupit dessa vansinniga idéer om morfinets faror? Har äfven *ni* satt er före som mål, att *först* bjuda handen till hjälp och sedan, när nöden blir *ännu* större än den var, stöta bort den lidande med ett: "Nej! icke detta! Hellre må du *dö*".

Det var en brinnande själ, som talade i dessa ord, en domnad själ, som hastigt vaknat till strid i samma ögonblick signalen bröt fram med ett väckande bud.

Hennes nyss så bleka kinder hade fått färg, och den nyss så orörliga figuren kastades med sprittande lif mot den framför henne stående mannen, som i Jane nu såg en förkroppsligad

passion, långt kraftigare, eldigare och mer lidelsefull än han kort förut trott henne sitta inne med.

Han hade redan det ord på tungan, som i ett enda slag, ett första anfall skulle göra henne till hans underdåniga, lydiga, allt vågande slaf . . .

Men så kom det för honom, att ännu vore icke det allra lämpligaste ögonblicket inne.

Hennes vänlighet mot honom, för händelse af ett medhåll och ett löfte om hjälp, skulle otvifvelaktigt väcka uppmärksamhet hos både den tilltänkta bruden och svärmodern, af hvilkas välvilja och hjälpsamhet han ännu var helt och hållet beroende. Och nu, när det var honom fullt tydligt, att det *ej* var Agnes han älskade utan att just denna kvinna, denna medslaf i hans egen passion, var *det* ideal, som skulle kunna fångsla *hans* hjärta, då insåg han äfven, att han tills vidare *ej* kunde vara nog försiktig, om han ville vinna det dubbelspel, som plötsligt öppnat sig för honom.

Derför svarade han också med försiktighet:

— Min fröken! *Den* frågan är det ännu för tidigt att besvara . . . Man måste först noga studera . . . det vill säga, man måste känna sin patients krafter, lynne, ja, lefnadsförhållanden, för att sedan kunna bestämma om svaret skall bli ja eller nej beträffande *min* ståndpunkt i *detta* fall.

Jane lät sitt hufvud sjunka.

Elden i hennes ögon slocknade. Hon blef som förut, i det närmaste orörlig, sittande i hvilstolen, och blickarna flögo åter stirrande ut öfver hafvet, som nu låg der likt en allt mer mörkande glasskifva under himmelens stora kupa, å hvilken moln efter moln drogo upp öfver den allt otydligare gränsen mellan luft och vatten.

Hon stirrade på dessa flockar med en abstraktion, som tydligt nog visade doktorn, att han nu kunde anse sig så godt som

öfverflödig för denna underliga kvinna, med hvilken han dock redan delade en hemsk hemlighet.

Han visste annars icke hvem hon var, hvarifrån hon kom, knapt hvart hon ämnade sig i den stora, vida världen. Men det kom för honom, att hon ej var den, som hon utgaf sig vara, att hon så att säga reste maskerad, liksom äfven det lugn hon visade var en mask för att dölja det sjudande lif, som bodde under hennes bildsköna, stela yta.

Och han betraktade henne som en bild, der han nu fortfarande dröjde vid hennes sida, glömsk af både fästmän och svärmodern; han fotograferade hvarje linie af henne på kärlekens hjärteplåtar och växte sig fast i den tanken, att här, hos henne, med henne skulle han finna den verkliga lycka, som han tills nu endast kautit samman med snöda mammonsbegrepp och snikna tankar på guld. Han tyckte sig nästan adlas vid denna tanke och glömde för ett ögonblick alldeles bort *det* pris, för hvilket *detta* hans ideal kunde vara falt. Han kände något sällsamt varmt lägga sig öfver hans för känslor af sådan natur tills nu oemottagliga sinne.

Han tyckte sig äntligen hafva känt den sporre, som kunde egga honom att verkligon slå ett slag för fortkomsten på den bana, å hvilken nära nog slumpen — kanske äfven ett uns af ungdomligt högmod — kastat in honom, men der han tills nu stått och stampat likt den i spiltan instängde fålen, som anar men ej vet, att lifvet kan bjuda härligare bete, än hvad man strött ut åt honom i den trånga krubban.

Allt detta kom för doktorn, den karaktärslöse, vankelmordige framtidsdoktorn, matfriaren i tomtjobbarenkan Petterzons skrytsamma salonger, mannen utan själ och med hjärtat i magen. Det kom för honom plötsligt som då blixten utan förbud slår ned en klar dag, att han ändå hade en uppgift att

lefva för, och till hvilken verklig doktorsgrad kunde bli en passande ram.

Kort och godt; titulärdoktorn hade försjunkit i drömerier.

— Min herre! . . . Förlåt; ett par ord!

Såväl doktorn som Jane rycktes våldsamt ur drömmarna af en röst, hvilken plötsligt uttalade dessa ord, bakom dem, der de ljudlösa och äfven orörliga hängåfvo sig hvar och en åt sina meditationer.

Jane fick brådt att närma sig relingen, under det att hon med kikaren framför floret liksom sökte utforska en för oöväpnadt öga knapt skönjbar punkt ute på hafvet.

Doktorn vände sig med en min af illa doldt misshumör mot den störande och svarade:

— Gerna! Hvarmed kan jag stå till tjänst?

— Mitt namn är kapten Bratte, fortsatte den ovälkomne interlokutören . . . Och ni, min herre är ju läkare?

— Mitt namn är kandidat Ragnar James.

“Doktorn“ hade nu inför Allan Brattes blickar icke mod att gifva sig ut för mer än han verkligen var. Hans skrytsamma, afvisande sätt i restaurationsvagnen hade försvunnit, och han stod der nästan i ett tillstånd af examensfeber utan att själf kunna klargöra sig hvarför han kände det så.

Kaptен Bratte sänkte rösten när han nu frågade doktorn, på samma gång han skarpt observerade damen, som lutade sig mot relingen:

— Förlåt mig! Vet kandidaten, hvad det der fruntimret heter? . . . Hon är ju er patient?

— Åja, på sätt och vis, svarade “doktorn“, åter vinnande en stor del af sin vanliga tvärsäkerhet . . . Man kan ju kalla det så. Annars var det bara ett helt vanligt anfall af yrsel, svimning eller hvad man vill ge för namn åt dylika åkommor.

Ty jag kan förstå, att kapten menar händelsen i restaurationsvagnen?

— Alldeles, min herre. Men ni svarade mig ej på frågan, hvad hon heter.

— Hvarför skulle jag egentligen göra det? svarade "doktorn" men en blick af jalousie . . . Ert deltagande för hennes välbefinnande kan ju vara förklarligt. Men hvad detta kan stå i för samband med om hon heter Andersson, Petterson eller Lundström kan jag *icke* begripa.

— *Mig* är det äfven egalt, svarade Allan Bratte något bragt ur fattningen . . . Men det är på fråga från . . . från min *hustru*, som . . . tror sig hafva sammanträffat med denna dam vid något tillfälle i Stockholm, på en bal hos minister . . . Det vill säga, skulle det ej *möjligen* vara en fröken Stjernbanér?

— Stjernbanér? upprepade doktorn . . . Nej! *Så* heter hon icke . . . Men om det särskildt intresserar er *fru*, kan jag icke inse något hinder i att jag talar om, att det är en fröken Winkler från Arboga, eller rättare sagdt född i Haparanda.

— Märkvärdigt, mumlade Allan Bratte liksom mer för sig själf . . . Och ändå är hon så ofantligt lik . . .

— Sää? Äfven ni tycks känna henne? afbröt doktorn något hetsigt . . . Kanske jag i annat fall får lof att *presentera* . . . Ni skall själf få höra . . .

Och utan att afvakta Brattes svar — hvilket denne föröfrigt ej tycktes hafva så lätt att komma fram med — tog doktorn de få steg, som skilde de båda herrarne från Jane och hördes nu yttra, tydligt nog äfven för en drömmerska:

— Fröken Winkler! Det är en herre, som ber att . . .

Fortsättningen af denna mening blef icke fullbordad. Utan att svara ett ord, utan att ens vända sig mot den tilltalande, satte sig Jane i snabb rörelse mot den strax bredvid liggande trappan, som förde ned till damsalongen.

Nästa ögonblick var hon försvunnen.

Doktorn såg detta med förvåning och vände sig derpå med en blick af förargelse mot den enträgne kaptenen, eller rättare sagdt mot det håll, der han nyss samtalat med denne. Men till sin ytterligare öfverraskning fick han se, att äfven Bratte försvunnit.

Hvad var meningen? Bestämdt låg det något under detta egendomliga sammanträffande; men hvad? Tydligen hade föremålet uppsnappat deras samtal och ansåg sig *ej* böra bevilja den presentation, som han — "doktorn" — i tanklös ifver hade föreslagit.

Men hvarför hade den så påflugne kaptenen försvunnit? Hvarför ville han icke af hennes egna läppar höra, att hon hette Winkler och var en landsortsflicka, men *ej* en adelsfröken med connoissancer från sociétésbaler hos ministrar? Eller kunde det möjligen ligga någon grund för hvad den blifvande svärmodern hviskat om den der "olyckliga kärleken"; kunde det vara denne man som . . .

— Bah! utropade han för sig själf . . . En karl, som är ute på resor med sin hustru, är minnsann icke angelägen om att återknyta gamla inklinationer under den äkta makans ögon. Och den der mörka damen ser verkligen ut att hålla honom inom tillräckligt snäfvå gränser . . . Fan så behaglig kvinna, förresten! Kunde *jag* bli presenterad för *hennes* så . . .

Tankarna på Jane tycktes hastigt vika undan för det intryck, som creolskan äfven gjort på denne man, ehuru han icke sett henne annat än några flyktiga ögonblick, då hon passerat förbi honom vid kaptenens sida.

En sådan fägring, som denna mörkhyade kvinna egde, kunde "fröken Winkler" visst icke erbjuda — det vore föröfrigt alldeles omöjligt, att draga upp någon parallel mellan två så

skilda arter af kvinliga behag. Men om han nu fått välja mellan dem, hade creolskan säkert vunnit företräde.

Starkare var icke hållbarheten af den kärlek, som han nyss känt så bindande, att den skulle kunna bli rättesnöre för hela hans kommande lif.

Under alla omständigheter voro nu båda — creolskan så väl som Jane — farliga rivaler för den bleka Agnes, hvilken — obekant om den fara — eller lycka — som nu spelade rouge et noir med hennes drömmar om att bli doktorinna — för andra gången denna morgon höll på med sin hårfrisyr, emedan de tunna lockarna icke alls ville hålla sig i den fuktiga luften ute på hafvet. Hon brände och svedde med all makt, under det att hennes mor flitigt snörpte på en röd sammetsrosett af skrikande nyans och väldiga dimensioner, som skulle bli hennes hårprydnad under middagen på någon elegantare restaurant i det tyska kejsardömets hufvudstad, dit man räknade på att hinna fram till nio på kvällen.

Förslaget hade naturligtvis utgått från doktorn, och hade ändtligen blifvit antaget af fru Petterzon, när äfven dottern framhållit, att det var "comme il faut" att dinera sent.

Tanken på den middagen hade nu icke rum i aesculapens hjärna, sedan han känt sig gripas af de båda andra kvinnornas behag. Vi kunna med skäl säga de båda *andra*; ty äfven Agnes hade väckt hans intresse den tid, då han icke haft tillfälle att göra några jämförelser, och då hennes mammas goda bord verkade med *den* gastronomiska förtrollning, som han visst icke var okänslig för.

Han hade råkat i en förarglig dilemma.

Janes hållning mot honom hade helt plötsligt efter upptäckten, eller rättare det öppna erkännandet af den dystra hemligheten, hennes morfinbegär — blifvit skarpt afvisande. Eller hvarför svarade hon honom icke, då han nyss tilltalat henne?

Hvarför drog hon sig undan, utan att ens gifva honom en enda liten blick till afsked, en blick, som skulle kunnat uppmuntra honom att möjligen villfara hennes begäran, hvilken i all dess negativa form dock var pockande nog . . . Ja, hvarför? . . . Hängde detta verkligen tillsammans med mötet af denne kapten Bratte? . . .

Hade icke hennes reträtt skett så plötsligt, hade hon icke så påtagligt ignorerat hans förfrågan — hvilken hon ju icke ens hörde till punkt — så hade han naturligtvis kunnat bli bekant med kaptensens bedårande fru — om det nu verkligen var denna, som ville återknyta en tämligen obestämd bekantskap med den besynnerliga arbogaffiekan . . . Och på så vis hade han haft alla trådar i sin hand till ett reseäfventyr, som kunde föra till många intressanta kombinationer. Ty doktor James var verkligen en äfventyrsälskande natur, likt morfinister i allmänhet, och som vanligtvis återfinnes hos alla dylika karaktärer som hans.

Skulle han kanske nu i sin tur närma sig den der påflugna kaptenen? Eller vore det icke bättre att åter söka upp fröken Winkler?

Vid denna fråga rann honom i minnet det namn, som Bratte råkat nämna, när han kallade eller trodde henne vara en fröken Stjernbanér.

Hans blickar föllo på den stol, som Jane nyss hade lämnat. På dynan såg han ett föremål, som hon bestämdt hade glömdt. Han böjde sig ned och upptog detsamma. Det var en liten spetsnäsduk.

Med tanke på att det kunde bli en god förevändning att åter närma sig henne, för att återlämna näsduken, ämnade han genast sätta denna idé i verket, när han hejdade sig och lyfte den eleganta artikeln mot dagern så att dess monogram i hålsöm blef fullt tydligt.

Hvad nu? brast han ut . . . Här finns ju hvarken något W. för Winkler eller S. för Stjernbanér. Men nog är det krönt. Till och med friherrlig krona . . . J. B. . . Hvad tusan kan det betyda? . . . J. B. . .?

Och han vände den lilla tingesten på alla sidor, som om han genom detta skulle kunna finna lösningen på en gåta, hvilken blef honom allt mer invecklad.

Han kom äntligen till den slutsatsen, att denna näsduk *ej* kunde vara hennes, som kort förut haft sin plats i denna stol.

Men som den i alla fall vore ett slags anledning, ville han dock själf fråga henne. Att han *måste* närma sig denna underliga kvinna, detta kände han på nytt. *Hon* vore medlet för alla hans nya syften, hon vore också genast bunden, endast att han beslutsamt tillbakavisade de skrupler, som ännu höllo honom fast vid Agnes. Genom denna kvinna och morfinens makt skulle han kanske äfven lyckas att närma sig sydländskan, som ystert skämtande på fransmännens jollrande idiom just nu passerade honom på nytt, hvilande på Brattes arm.

Stödd mot ett skylight och i det närmaste skyld af rökhyttens dörr, som stod öppen, kunde doktor James nu bättre observera mrs O'Brin än han förut haft tillfälle dertill. Det rådande lugnet tillät honom äfven att mycket tydligt höra de talandes röster.

Han såg creolskan lifligt, nästan inställsamt — och på långt när icke med en hustrus reserverade lugn i samtal med sin man — lika mycket med gester som med ord försöka öfvertyga Bratte om något, hvilket ännu icke kunde uppfattas af den lyssnande, som låtsande läsa dock hade blickarna öfver tidningskanten oafbrutet fästade på paret.

Nu hörde han Brattes djupa röst falla in, men förargligt nog äfven på franska, hvilket språk den "lärde doktorn" missaktat alldeles för mycket under sin studietid. Genom att pläg-

samt plocka upp vissa gloser ur detta svar, kunde han dock märka, att Bratte icke var öfverens med den bedårande brunetten. Hans minspel förrådde också ett ogillande; och en viss nervositet i de blickar, han då och då riktade mot trappan till damsalongen, lät James förmoda, att tankarna på den nyss försvunne fröken Winkler ännu icke lämnat den besynnerlige, deltagande mannen. Creolskan föll nu in med ytterligt stegrad liflighet och talande så fort, att det hela endast blef ett sammelsurium för den lyssnande. Hon hade ändrat sätt, och de mörka ögonen sköto blixtar; de små behandskade händerna gestikulerade blixtnabbt och just nu hördes hon säga ett namn, som James redan förut hört en gång denna dag. Detta var Stjernbanér, uttaladt med ett föregående madame och att lieutenant-colonel såsom prefix. Ögonblicket derpå kommo orden madame Bratte och som genast afbröts af att kavaljeren föll in:

— Pas un mot de Jane, je vous prie!

Nå så mycket franska kunde då "doktor" att han fattade, att det var någon eller något, som brunetten ej skulle få säga något om. Det der ordet "Jane" grubblade han förgäfves på betydelsen af. Och han fick grubbla ostörd, ty i samma ögonblick togo de båda samtalande vägen mot fören och tycktes nu icke alls vara vänliga mot hvarandra.

James kastade en längtansfull blick efter den yppiga skönheten, hvars önsknigar der den framfusige kaptenen verkligen tycktes hafva hjärta att icke villfara.

Och James beslut mognade, beslutet att försöka genom den besynnerliga fröken Winklers hjälp, komma i åtnjutande af sydlandskans bekantskap — om det nu vore så att de kände hvarandra.

Han steg raskt ned för trappan till salongen.

Den hytt, som "fröken Winkler" tillförsäkrat sig, var ho-

— *Hvad ni är god!* Sid. 145.

nöm välbekant till läget. Fästnön och svärmodern hade deremot nöjt sig med den gemensamma aktersalongen.

Han gynnades af tur. Dörren till Janes hytt stod öppen. Han såg henne sitta fördjupad i läsningen af en tidtabell. Obe-sväradt steg han in — kanske med känsla af en läkares prero-gativ i detta fall —. Utan ett ord till ursäkt började han helt rakt på sak — ty hans plan var redan fattad —:

— Jag har tänkt på, hvad vi talade om deruppe på däckets. Kanske jag kunde hjälpa er, min fröken?

Den min af oro, som hans inträde väckt, vek bort för ett drag af förolämpad värdighet, som åter hastigt lämnade plats för ängslan, då han fortsatte, räckande henne den kvarglömda näsduken:

— Men mitt egentliga ärende var att lämna er den här. För det är väl ändå er, fast den är märkt med J. B. Således icke edra initialer. Eller kanske . . .

Bleknande och utan att svara grep hon näsduken. Inveck-lad i den samma kände hon ett hårdt föremål.

Nästa ögonblick höll hon ett morfinetui för sina ögon.

“Doktor“ James hade gjort detta lilla arrangement med full beräkning. Den motsedda effekten öfverträffade hans liffiga-ste önskan.

Glädjen öfver att äntligen ega det vapen i handen, som hon så länge fåfängt önskat sig, kom henne alldeles att glömma den fara, som kunde ligga i att hennes “hjälpare“ syntes betvifla att hon var den hon utgaf sig för. Och hon stammade:

— Hvad ni är god!

— Säg icke god, svarade doktorn, i det han med nyvak-nad lidelse betraktade den unga kvinnan, som med blickar af öfversvallande glädje betraktade det lilla, ödesdigra etuiet från alla sidor, synade det likt en dyrbar klenod, en skatt, som blif-vit lämnad i hennes händer till uppehållare just då, när hon mer

än någonsin kände det förtviflade i sin nuvarande ställning, då, när hon under intrycket af en kvinnosjäls svåraste plågor stod i begrepp att hasta fram till den man, hvars ära hon fläckt och som hon så länge bedragit, samt på sina knän tigga om dom. För henne hade *Allans* brott icke mer det minsta af jämförelsegrad med hennes eget.

Det förlåtande och öfverseende i hennes kvinnonatur kom åter fram och starkare än någonsin, nu när hon ansåg sig hafva medel att uppehålla sin egen energi. Endast med detta lilla instrument i handen kände hon, att ingenting skulle kunna hindra henne från att hädanefter följa den älskade, den "vilseförde" maken och som skuggan stå vid hans sida för att, när fara hotade honom, stiga fram och bli till oberäknad hjälp.

Då, när detta skett, då, när hon åtminstone på något sätt fått afbördas sin svåra syndaskuld, skulle hon med jubel mottaga den dom, han ville fälla öfver henne, sedan hon ändtligen fått visa honom en första — och kanske på samma gång en sista — handling af den kärlek, han aldrig förr funnit hos henne.

Detta var Janes tankar, der hon fortfarande med gån i handen synade densamma med något af barnets glädje öfver den efterlängtnade och ändtligen fädda dockan som kan blunda.

Men doktor James tolkade denna talande tystnad — endast afbruten af ett gång på gång frammumladt: — Hvad ni är god! — såsom den brist på uttryck, hvilken ofta karakteriserar den öfversvallande tacksamheten. Han ansåg sig också för ögonblicket mer än väl belönad för sin lilla uppoffring — ty för honom var den verkligen obetydlig nog, all den stund han såsom inbiten morfinist var försedd icke med en morfinspruta utan med två för händelse att den ena på ett eller annat sätt skulle komma bort eller bli obrukbar. Hvad själfva morfinet beträffar, hade han alltid till hands en riklig kvantitet och kunde därför, när han nu

lämnade henne en flaska deraf med lugn bifoga gåfvan ett uppriktigt menadt:

— Var så god! Innehållet i denna flaska bör vara nog för hela resan, synnerligast som jag tillråder er största försiktighet och att ej använda medlet annat än i yttersta nödfall, då ni känner er så godt som absolut maktlös.

— Jag lofvar er det, svarade Jane med tro på sin viljekraft och äfven med kännedom om de faror, som öfverdrifter i detta fall kunde medföra.

Men på samma gång som dessa ord sades med öfvertygande lugn — för så vidt doktor James i detta fall behöfde tröst för sitt slumrande samvete — kunde han icke gå miste om, att Janes blickar snarare blefvo oroligare än lugnare ju längre hon fägnade sina ögon med betraktandet af detta etui.

Han fattade orsaken till detta. Det var ensamhet hon nu åstundade för att ostörd få sarga sitt fina hull med det första själfgifna stynget af sprutnålens gaddfina spets.

Han kände med sig själf styrkan af denna längtan och visste, att han ofta varit försatt i liknande, kanske ännu större anfäktelser, när hindrande omständigheter kommit emellan för fyllandet af hans begär.

Men på samma gång insåg kan, att det nu vore lämpligaste tillfället för honom att försöka lyfta en flik af den hemlighetsfulla slöja, med hvilken hon omgaf sin person.

Utän att därför akta på den stumma bön, han nu mötte ur hennes bländande ögon, slog han sig ned på soffan midt emot henne och utbrast med ett tonfall, som skulle hedrat en försiktig diplomat under en kritisk interview:

— Som sagdt, den der näsduken fann jag deruppe i stolen på däck, just som ni lämnat densamma. Och jag antar, att den är er tillhörighet, efter som ni stoppade den på er.

— Naturligtvis! svarade Jane nervöst. Och jag tackar er,

min herre, äfven för detta, hvilket jag visst var oartig nog att glömma nyss.

— För all del! Det var bara initialerna på denna näsduk, som gjorde mig en smula tveksam, då ju ni, min fröken, sagt er heta Gerda Winkler.

— Än sedan? svarade Jane, i det hon vände sig bort för att dölja en förlägen rodnad.

— Jo, på näsduken fanns det hvarken G. eller W., som ni kanske vill observera . . . Jag minns tydligt, att jag såg ett J. och ett B., till och med såsom *krönt* monogram.

— Jaså . . . Skulle ni icke möjligen kunna tänka er, att jag fått den der stackars näsduken bortbytt i en tvätt? Jag anser saken för öfrigt som en ren bagatell, fortsatte hon med afsikt att blanda bort korten.

Och hon gjorde en rörelse som för att draga undan den gardin, hvilken täckte öppningen till hytten, sedan doktor James låtit den falla ned bakom sig, när han steg in.

Men i samma stund kom hon åter att draga sin hand tillbaka, när hon hörde doktorn brista ut:

— Kapten Bratte trodde att ni hette Stjernbanér.

— Store Gud, hvad säger ni? utropade Jane och fäste på James en blick, hvilken ej behöft detta utrop och denna fråga för att tolka den rent af förlamande känsla, som hon nu kände sig gripas af . . .

— Hvarför så orolig öfver detta? Han kan ju, liksom tvättsortererskan med er näsduk, hafva gjort ett misstag . . . Eller kanske . . .

— Och detta sade Allan . . . kapten . . .

— Allan? Förlåt, jag visste icke, att ni äfven kände kapten Brattes dopnamn. Jag visste icke ens, att ni på något sätt kände denne man. Också lät jag honom förstå, att ni möjligen kunde vara den fröken Stjernbanér, som han . . .

— *Fröken?* Sade han fröken? Och . . .
Jane hejdade sig på nytt, för sent inseende, att hon för-
rådt sig alldeles ohjälpligt under intrycket af den smärta, som
doktors ord framkallat.

Denne, som märkte, att han fått ett alldeles ypperligt öf-
vertag, släppte ej sin fördel, utan fortsatte lugnt, beräknande
en ny effekt:

— Ni gör dumt uti, att ej hysa förtroende för er läkare,
synnerligast efter det bevis på tillgifvenhet, som jag visat eder
nyss . . . Allt nog! Jag inser, eller har, rättare sagdt, redan
från första stund insett, att ni ej är den, som ni utger er vara.
Till och med tant Petterzon . . .

— Har äfven hon? afbröt Jane, lätt bleknande . . . Har
äfven fru Petterzon, kanske äfven fröken Petterzon . . .

— Lugna er! Endast i mycket sväfvande ordalag ha de
— Agnes icke alls, förresten — låtit mig förstå, att en ung
dam med ert sätt att vara och, hvarför dölja det, med en sådan
reskassa som er, ej gärna kan vara en liten skollärlarinna från
en småstad som Arboga. Ty . . .

— Men så säg mig då; hvarför kan jag ej få vara hvem
jag vill? afbröt Jane häftigt och i förargelsen öfver att ej bättre
hafva spelat sin roll . . . Jag *vill* vara fröken Winkler och jag
är från Arboga; se der allt, hvarmed jag kan stilla er mycket
malplacerade nyfikenhet. För öfrigt bör ni icke genera er att
tro hvad ni vill om mig och min person.

— Men så lugna er då, bästa fröken . . . Stjern . . .

— *Winkler* heter jag.

— Nå, gerna! Ni gör som sagdt dumt uti att föra er lä-
kare bakom ljuset. Kanske kan det komma en stund, då ni *ång-
rar* detta ert sätt emot mig . . . Allt nog! Efter hvad som nu
passerat vet jag verkligen icke, af hvad anledning jag behöfver
villfara er bön om att bistå er med morfin. Jag anser det till

och med vara en bjudande plikt att återfordra både etuiet och flaskan. Var så god gif mig åter dessa saker.

— *Nej!* svarade Jane kort, både häpen och uppbragt, på samma gång hennes ögon målade en värld af ängslan öfver att redan förlora dessa klenoder utan att ens en enda gång fått pröfva deras värde.

— *Såå?* Ni anser det således vara på sin plats att behålla min gåfva, fast ni på det mest fränstötande vis behandlar en läkare, hvilken af medlidande uppfyllde en begäran om hjälp från en patient, hvars verkliga namn han icke ens känner?

— Ack, jag ber er! Tro och tänk hvad ni vill om mig. Men det ni nyss så godhetsfullt gifvit mig, *kan* ni väl ej vara nog grym att genast fordra åter. O, jag ber er! Jag skall i högsta måtto ersätta er hvad . . .

— Plikten förbjuder mig att till en okänd . . .

— Nåväl! utbrast Jane i högsta mått af vaknande oro för hvad hon skulle få lida, om hon lämnade från sig ett medel, med hvilket hon hoppades att ännu en tid kunna hålla sig uppe, och som nära nog en slump äntligen fört i hennes händer . . . Ni skall få veta hvem jag är; men . . .

I detta ögonblick drogs hyttgardinen åt sidan och i dörröppningen visade sig — *Vivi*.

Ett rop bröt fram öfver Janes läppar och handen fördes famlande upp som för att draga för det skyddande floret.

Nästa ögonblick låg hon vid systemns bröst.

Förvånad betraktade läkaren denna grupp, en förvåning, som äfven blandades med harm öfver att just blifva störd, när han hade gåtans knut så godt som löst.

Den dam, mot hvilken den hemlighetsfulla morfinisten lutade sig under en ström af tårar, var honom icke obekant. Han hade sammanträffat med henne under spelpartier i Stockholms

lawn-tennis-paviljong och af en bekant militär äfven blifvit presenterad för henne såsom en fröken Stjernbanér.

Nu stod det lifligt för honom, hvar detta namn fått sin upprinnelse i hans hjärna . . .

Och i det han artigt lyfte på hatten för den inträdande — mot hvilken Jane fortfarande lutade sig som ett barn, hvilket söker skydd vid sin moders barm — sade han:

— Ni här, min fröken? Det får jag då verkligen . . .

— Icke fröken längre, min herre. Jag är nu *fru* och på wedding-trip med min man, löjtnant Silfversporre.

— Silfversporre! Nå, det må jag då verkligen säga, fortsatte doktorn med uttryck af förvåning . . . Löjtnant Silfversporre känner jag mycket väl, det vill säga såsom studiekamrat . . . Högst eget, att jag ej sammanträffat med honom under hela resan. Skall bli ytterst angenämt att få förnya denna gamla bekantskap.

Han pladdrade på i denna stil utan att längre hafva någon åhörare.

Ty Vivi hade nu fullständigt gått upp i att trösta Jane, hvilken fortfarande snyftade, mindre häftigt än i början, men kanske mer nervöst. Några ord, som Jane hviskade i Vivis öra, gaf Vivi slutligen anledning att vända sig mot doktorn sågande:

— Skulle ni vilja vara god och lämna mig en stund ensam med . . .

— Fröken Winkler, bästa fru Silfversporre! afbröt Jane med ett misslyckadt försök att verka lugn . . . Ja, bara en stund, så är doktorn snäll, ty det är . . .

— För all del! Det skall jag visst, svarade James, på nytt förargad öfver att han icke heller nu kunnat få veta patientens namn, fast det varit så nära att undslippa den uppdykande väninnan.

Artigheten fordrade, att han rättade sig efter den uttalade

uppmeningen. Och han kunde ju äfven göra det utan allt för stor missräkning i hvad han åsyftade — här närmast att bli bekant med kreolskan — medan sammanträffandet med den nyblifna officersfrun helt visst och med hennes mans hjälp — den för detta studentkamraten — skulle föra honom ännu säkrare till den efterlängtade presentationen än den besynnerliga patienten kunde göra det.

Det fanns något i denne läkareaspirants natur, som riktigt piskade honom att tränga sig på folk, synnerligast sådana människor, af hvilka kan trodde sig kunna påräkna en eller annan fördel. Och här hade han ju funnit ett sådant tillfälle af ovanligt lockande natur. Blefve han nu äfven bekant med den trolska sydländskan, sknlle han icke kunna skatta sig lyckligare.

Allt nog! Han kände, att han slagit in på rätt väg.

Och han gjorde i denna förhoppning sin mest chevalereska bugning för de båda damerna, som dock icke längre tycktes egna honom en tanke.

Knapt hade James lämnat hytten, förr än Vivi brast ut:

— Men, kära Jane! Förklara dock, hvarför och hur jag kan träffa dig *här*? Vet du icke af, att Allan

— Jo, jag vet, svarade Jane doft . . . Det var min mening, att . . . att osedd följa efter dem. Men

— Således anar han icke . . . Kan det verkligen vara möjligt, att han ej sett dig på resan? Eller har han kanske icke *velat* se dig?

— Jag vet icke . . . Det sista antagandet *kan* ju vara möjligt . . . Men jag tror ändå icke, att han i grund och botten kan vara *så* grym . . .

— Grym? Du säger detta i så underlig ton, som om det vore *han*, hvilken hade något att förebrå *dig* . . . Om du lydde mitt råd, skulle du helt öppet gå fram till honom och den der mrs O'Brin medan vi ännu äro på båten . . . Jag tror, att hans

reslust skulle svalna betydligt, och att han skulle finna det mer fördelaktigt att resa i sällskap med *dig* . . . När Kurt talade om för mig, att han helt å propos stött samman med Allan och hört, att han reste som mrs O'Brins "beskyddare" eller hvad jag nu skall kalla det, så var det mig omöjligt att tro detta, förr än jag fick öfvertyga mig derom med egna ögon . . . Kurt kastade fram, att vi skulle slå oss tillsammans med det värda paret. Men du kan lätt fatta, hvad *jag* skulle svara på den saken . . . Får nu mamma reda på, hur lumpet, uselt och grymt han bär sig åt mot dig och hur han generar hela familjen, så skall han snart bli dig kvitt på helt annat sätt än . . . — Jag ber dig, Vivi. Icke ett ord till mamma! utropade Jane med en ifver, som i högsta grad väckte den unga fruns förvåning när hon svarade:

— Men hvarför? Du vill väl aldrig, att han skall få behandla dig som . . . som en docka, hvilken man tar till nåder och kastar bort efter behag? Icke en minut skulle jag kunna fördraga, att Kurt behandlade mig på detta sätt . . . Nej, Jane! Då vore det allt slut mellan honom och mig med detsamma . . . Vi gifta kvinnor hafva rättigheter lika väl som skyldigheter och . . .

— Kära barn! afbröt Jane . . . Du kan hafva rätt i teorien. Men praktiken har dock visat, att det är vida bättre, om vi foga oss efter nödvändigheten . . .

— Nödvändigheten? utropade Vivi än mer förvånad än nyss . . . Och det är *du*, som talar på det viset, du, som kunnat få till man en grefve, ja, en prins? Och då kommer den der spelevinkern, som — ja, jag har sett det länge, skall jag säga dig — då kommer han och generar sig icke ens för att helt öppet visa, att han är otrogen mot sin lilla rara, vackra, ståtliga, hederliga . . .

— Nej, håll! afbröt Jane, som trots allvaret ej längre kunde

låta bli att draga på mun åt alla de berömmande epitet, hvilka Vivi slösade på henne.

— Nej, icke ett ord tar jag tillbaka, fortsatte Vivi. Om det varit så, att *du* på minsta sätt förgått dig mot honom, om det otroliga hade inträffat, att du mottagit hyllning i någon form af någon annan man än han, än af den make, du . . .

— Vivi, jag ber dig, icke ett ord mer om den här saken. Jag förlåter honom allt, jag skall aldrig . . .

— Ah, jag förstår! Hvad som händt, har inverkat menligt på ditt annars så vakna och rediga förstånd. Men ser du Jane, nu *måste* du, om inte för din egen skull så för *vår*, för familjens skull . . . Du måste visa, att du är kaptenskan Bratte, en född Stjernbanér. Du måste stiga fram till den ovärdige och draga masken från hans ansikte, väcka honom ur hans förblindning och öppet säga honom, att antingen skall han vid *din* sida fortsätta denna resa eller ock vända hem. I annat fall har han förverkat sina rättigheter som din make och du gör dig *fri*.

— Nej, nej, Vivi, jag kan det ej!

— Hvarför? Hvad är det som hindrar? Både jag och Kurt stå på din sida. *Vårt* bistånd kan du lita på när helst du anser stunden vara inne.

— Tack, Vivi, svarade Jane dröjande och vid dessa ord behärskad af en annan idé . . . Jag skall i så fall taga dig på orden, när jag behöfver det. Men jag älskar Allan alldeles för högt att . . .

— Älskar? Älskar, säger du? Jag har då aldrig hört på maken! *Kan* du verkligen hysa en sådan känsla för en man, som på dylikt oförsynt sätt bedrager dig med en annans hustru? Kan du verkligen . . .

— Ja, jag kan, svarade Jane kort . . . Du skall nog längre fram förstå mig bättre. Emellertid kunde det ju inträffa, att jag behöfver din hjälp. Dock endast din. Försök, jag ber

dig, ber dig af hela mitt hjärta, att du ej för Kurt förräder min närvaro. Jag kan ej, vill ej . . . Ack, du förstår. Som det nu gestaltat sig för mig, vill jag ej träffa honom. Men i Paris, kanske.

— Du ämnar således fortsätta resan?

— Jag känner, att jag måste. Dessutom är jag ej alldeles så ensam som du tror. En viss fru Petterzon, en mycket hygglig människa förresten, har med sin dotter, fästmö till den unge läkare, som . . .

— Fästmö? Den der spelevinkern har en fästmö i hvarje vrå. Vid Lysekil till exempel . . .

— Jag intresserar mig icke alls för hans förbindelser i den vägen, afbröt Jane bestämdt . . . Mot mig har han varit mycket hjälpsam, tack vare den der fru Petterzon. Och i deras sällskap kommer jag allt nog att fortsätta resan. Jag måste hafva full visshet om Allan ej . . .

— Vissheten är redan till fyllest, tycker jag. Man kan väl icke tydligare än han nu . . .

— Jag har min plan fixerad . . . Alltså icke ett ord till Kurt. I Paris träffas vi och . . .

— Är detta så alldeles säkert? Paris är ingen småstad. Och vi komma ej att vara der mer än på sin höjd tre, fyra dar. Ty sedan fara vi till Nizza, må du tro.

— Alldeles som jag ämnar göra. Jag följer Allan och . . .

— Men du store! Vet du således, att . . .

— Jag vet allt svarade Jane med en suck, just som gardinen drogs undan och fru Petterzon visade sig sägande:

— Nu, bästa fröken Winkler, blir det bäst att skynda på. Kapten sade nyss, att om tio minuter hafva vi tullbetjäningen öfver oss . . . Ack, förlåt! Jag störde visst, fortsatte hon, när hon nu fick se, att Jane ej var ensam.

Och hon betraktade den eleganta damen, som just reste sig från soffan samt fortsatte obesväradt:

— Mitt namn är Petterzon.

— Har den äran, svarade Vivi generad. Mitt namn . . .

— Förlåt. Kanske jag får lof presentera, afbröt Jane ifrigt.

Fru Petterzon från Stockholm och fru Vivi Stigler, en skolkamrat, som . . .

— Ah, förstår! Bröllopsresa. Har redan haft nöjet att se lilla fruns man, svarade fru Petterzon . . . Men jag tyckte, att doktor James sa', att han . . .

Till all lycka för Jane räddades nu situationen af tulltjänstemännens uppträdande.

Man hade nu landat vid tysk mark.

FJÄRDE KAPITLET.

Äfventyr.

nkomsten till Berlin skedde sent på aftonen efter svenska förhållanden.

Jane hade åter sällat sig till den beskyddande fru Petterzon med dotter, hvilka nu båda med förvåning funnit, hur den hitintills så fåordiga och tystlåtna fröken Winkler fullständigt ändrat sitt sätt och

blifvit både språksam och munter.

Orsaken till denna förändring kunde de ej förklara, men glädde sig båda hjärtligt åt resultatet.

I synnerhet blef Agnes Petterzon riktigt "stormförtjust" i Jane — eller rättare sagdt i Gerda Winkler, under hvilket namn hon ännu gick för de båda damerna —.

Agnes hade nämligen kommit under fund med, att Janes kännedom af franska språket var vida större än den hon själf kunde berömma sig af, trots alla lektioner för den "skickliga fransyskan, som tog två kronor i timman". Agnes hade sin

lilla beräkning med den vänskap, hon nu så varmt visade "flickan från landet". Hon hade hört, att man i vårbrytningen kunde roa sig alldeles besatt i Paris, och med den fond af äfventyrs-lust, som hon ärft efter sin salig far, tomtjobbaren, var det ej underligt, att hon i det "schantila" Paris ville söka alla tillfäl-len att slå sig lös, så mycket som möjligt.

Nu skulle denna lust lättare kunna resultera i handling, sedan hon fått tag i en väninna, som, jämte förmågan att kor-rekt kunna behandla det främmande språket, äfven egde en annan fördel, nämligen den, att hafva godt om pengar. Ty Ag-nes hade äfven ett annat släktdrag. Och detta var, att hon kunde spara på slanten och att hon aldrig lyste med att säga nej, om hon blef bjuden.

Jane hade mycket snart genomskådat rätta värdet af denna vänskap, som rent utaf blef henne påtvingad. Det fanns dock omständigheter som gjorde, att hon ej ville afvisa densamma. Som det nu gestaltat sig för henne, kunde det vara godt att hafva en om också ytlig väninna, hvilken verkligen längtade efter en rad äfventyr, i hvilka hon själf — Jane — anade, att hon måste kasta sig.

Ty nu mer än någonsin — till och med mer än när hon så hufvudlöst störtade sig in i dessa händelser — längtade hon att så långt omständigheterna medgäfvö det följa Allan i spåren.

Hvart detta skulle leda och hur långt det skulle kunna föra henne brydde hon sig nu icke alls om att öfverväga. Denna förföljelust hade blifvit en mani, som hon fullt gaf efter för, och som på samma gång gaf henne styrka.

Det var också något annat, som gaf henne krafter, något annat, som kom hennes lifsmod att tidvis pulsera med ungdomens hela energi.

Hvad hon hoppats att vinna genom morfinet, öfverträffade hennes förväntningar.

Men som hon ännu hade sinnesstyrka nog att beräkna vä-

dorna af att missbruka detta lifvande gift, aktade hon sig väl för hvarje öfverdrift och nöjde sig med det minsta möjliga antal injektioner, hon ansåg sig behöfva för att erfara dess stimulerande verkningar.

Det var dessa verkningar, som fru Petterzon med dotter hade märkt, ehuru de ej kunde förklara deras orsak.

Men detta kunde doktor James. Han var också en allt för erfaren morfinist att ej redan inse, att denna hans fagra patient vore såld, om hon ej med allra första slutade upp med de farliga insprutningarna samt för framtiden afsvor allt vidare bruk af det ödeläggande giftet. Dock betvivlade han, att hennes moral satt inne med en sådan undergörande kraft; och på det hela taget bekymrade detta honom icke heller, emedan hans syften helt visst skulle bli lidande af en dylik för "patienten" lycklig eventualitet. Han hade också åter, sedan den mörkhyade syd-ländskan jämte hennes besynnerlige kavaljer försvunnit ur hans synhåll — detta skedde redan innan man kom fram till kejsardömets hufvudstad — intresserat sig för den blonda skönhet, som på ångarens däck för en stund kommit honom på andra kärlekstankar, än som vanligen upptogo hans hjärta och hvilka voro endast af mer erotisk natur. Käslorna för Agnes voro uteslutande dikterade af affärsintressen, fast hitintills för modern och föremålet framträdande i mer romantiska färger.

Att Jane sällat sig till de båda damerna ansåg denne friluftskaraktär med läkareskylt vara till stor fördel. Han behöfde nämligen icke nu hänga så tätt i hälarna på de två, af hvilkas offervillighet han var i hög grad beroende. Och redan de dygn, som man beslutat att "hvila sig" i Berlin visste den unge æsculapen att på sitt sätt studera tyskt hufvudstadslif.

Uppehållet hade blifvit gjort på Janes inrådan, sedan hon själf under resan från Sassnitz fått reda på af Vivi, att Allan och creolskan under två dygn ämnade stanna i Berlin, innan

de fortsatte till Paris. Detta hade Vivi i sin tur fått veta af Kurt, som hört Allan förklara ett sådant dröjsmål vara af nöden på grund af ett visst telegram, hvilket hade kommit honom till handa i Sassnitz.

Vivi hade slutat detta meddelande med att äfven säga Jane namnet på det hotell i Berlin, der Allan och mrs O'Brin tänkte taga in under väntetiden: men på hennes oroliga frågor om ej Vivi äfven kunde säga innehållet af telegrammet eller från hvem det förskref sig, sade hon som sanningen var, att hon ej visste det minsta.

Med löfte om att träffas i Paris hade de båda halvesystrarna skillts; Vivi för att följa sin man, som icke visste det minsta om, att äfven svägerskan varit med på resan från Stockholm. Ty Vivi hade verkligen icke haft hjärta att bryta sitt löfte och yppa denna hemlighet, af hvilken hon ej kunde fatta mer än att Jane visade sig alldeles för lam gent emot sin brottslige make, hvilken hon ansåg genast borde afslöjas. I öfrigt kände Vivi sig alldeles för lycklig såsom ung brud på wedding-trip att hon på något vis ville grumla lyckan med en störande scen. Tids nog finge detta uppskjutas till hemkomsten, för den händelse att Jane då ändrat tankar. Gjorde hon det själf under resan längre söder ut, så mycket bättre. Vivi hörde nämligen till de naturer, som hysa en afgjord fasa för alla "stora scener", fast hon i första utbrottet af systerlig harm ej velat draga sig för att stå Jane bi, om denna och Kurt så velat. Utan att nämna Janes närvaro hade hon äfven för sin man framhållit, att Allans oförsynta beteende genast borde näpsas af svågern. Men dertill hade denne icke alls visat någon benägenhet, utan snarare hållit före, att man för Janes och svärmoderns skull borde blunda så mycket som möjligt. Han sade till och med, att han lofvat Allan att tåga och därför mottagit de förtroenden, af hvilka Jane sedan fått del af Vivi.

De två dyggen i Berlin hade förflutit på ett par timmar när. Skickligt hade Jane arrangerat det så, att hon jämte sitt resällskap kommit att taga in i samma eleganta hotell vid Unter den Linden, der Allan och Mrs O'Brin skaffat sig logi. På balkongen utåt den i jungfrulig vårgrönska klädda boulevarden hade hon setat som en vakande Argus, kontrollerande de båda äktenskapsbrytarnes steg när de gingo och kommo. Hon hade äfven observerat, att läkaren — James, som nu åter fått korn på sitt för en tid borttappade ideal — hade kontroll på det värda paret, hvilket i hotellboken låtit anteckna sig som mr och Mrs Longstraw, således ogeneradt utgifvande sig för ett gift par. Hon hade vid ett par tre tillfällen sett doktor James följa dem som skuggan från träd till träd, från soffa till soffa och slutligen försvinna i det myllraande gatulifvet. Och hon anade orsaken. Kvinlig instinkt sade henne, att den hatade sydländskan fått en ny beundrare i denne pojke, trots att han ju reste så godt som fästman åt hennes "vännina" Agnes.

Denna omständighet glädde Jane. Hon fann i denna hemlighet, som hon visste, att hvarken Agnes eller hennes mor ännu kommit på spåren, ett medel, hvilket, användt i rätt tid, kunde bli henne till stor nytta, dels för att afpressa honom mera morfin när förrådet hotade att tryta, dels äfven för att få honom till hjälpspion under omständigheter, då hon ej själf såsom kvinna kunde uppträda ensam vid sina forskningar.

Hon handlade numera med kall beräkning i allt hvad hon företog sig, om det ock glödde under den lugna ytan. Hon hämtade dock med hvarje dag större kraft ur den farliga giftkällan, redan med minskad tanke på, hvart detta slutligen kunde leda för henne själf.

Likgiltig för framtiden beslöt hon redan att offra allt för hämden. Ty den passion, af hvilken hennes make nu syntes behärskad, skulle ej slockna så snart. Hon hade allt för väl

märkt det af den lycka, hvilken återspeglade sig i hans drag, då hon från balkongens spjälgardin såg honom komma och gå med älskarinnan vid sin sida.

Hon kände, att hon aldrig mer skulle få höra kärlekens ord från hans läppar, hvilket förr, när det någon gång hände, nära nog väckt äckel hos henne, men för hvilket hon nu gerna offrat den salighet, hvilken hennes luttrade själ kanske någon gång kunde hafva att påräkna när hon hunnit tömma hela sin lidandeskalk till botten.

Och vid denna tanke på hämd — hämd öfver denna kvinna som *utan* kärlek stal hennes lycka — vid denna tanke brann det till en blick af så gränslöst hat i den blonda svenskans anmars så milda ögon, att creolskan helt visst dervid skulle känt, att hennes lek med den svage sjöofficerens hjärta kunde bli farlig nog för den händelse att hon kommit i tillfälle att se denna blick.

Jane hade också genom inflytande af morfinets stimulerande inverkan ryckt upp sig, åtminstone de stunder, då giftet sporrade henne. Den uppfattningens däsighet, som hon hitintills känt, eller rättare till den stund, då det så efterlängtade etuiet kommit i hennes händer, hade vikit för en mer beräknande uppfattning af hvad som vore att göra. Visserligen hade hon icke ännu fixerat en plan. Men hon kände, hur en sådan snart skulle mogna, och kände det synnerligast nu, när hon sett, hur hon i den narraktige æsculapen med visshet kunde påräkna en ganska värdefull assistent vid hvad som vore att göra.

En sak förvånade henne emellertid, och detta var det ändrade beteende, som denne doktor James visat henne allt ifrån den stund, då han var vittne till hennes sammanträffande med Vivi. Han hade visat en artighet, som hon icke förut märkt hos honom och den i viss mån grofkorniga förtrolighet, med hvilken han förut bemött henne, hade försvunnit för ett mera poleradt sätt att vara.

Men hvarför? Det fanns icke något hos henne, som gaf anledning till denna förändring hos doktor James, en förändring, som på samma gång den behagade den eleganta världsdamen och hennes kraf på gentlemen, likväl gjorde henne orolig. Ty anade han eller kanske redan visste, att hon ej var den, hon utgaf sig för att vara, så blefve hennes ställning såväl mot honom som i ännu högre grad gent emot fru Petterzon och hennes dotter allt annat än angenäm. Hon betviflade nämligen icke alls, att denna sladdernatur skulles kvallra ur skolan för att göra sig intressant. Och man skulle bli nyfiken på henne, kanske äfven öppna ett spioneri, som kunde inverka störande på alla hennes rörelser mot det mål, till hvilket hon nu föresatt sig att hinna.

Detta vore riskabelt. Ty nu behöfde hon dessa människor mer än förut. I deras skyddande sällskap skulle hon bäst kunna operera. Såsom ensam kringresande dam blefve detta så godt som ogörligt, alldenstund en sådan lätt ådrager sig uppmärksamhet äfven i den stora kontinentens städer, ja, till och med i själfva Paris, der emancipationen ännu icke öfverskridit rätt gamla rämärken, såvida det ej gäller amerikanskor och delvis äfven Albions döttrar, hvars extravaganser naturligtvis tolereras af gammal vana nära nog jorden rundt.

Detta lilla bekymmer skulle dock bli kväft så godt som i dess linda.

Jane spratt nämligen till vid att dörren till hennes rum rycktes upp, och fru Petterzon själf i "stor elegans" visade sig, obesvärad af att ens låta anmäla sig med en liten knackning.

— Nej, hvad ser jag? utropade hon med sin bullrande rättframhet . . . Fröken sitter här helt lugnt, fast vi snart måste ge oss af . . . Tåget till Köln går ju om ett par timmar och . . .

— Nå, då måtte vi ha god tid. Min packning är gjord i en handvändning, afbröt Jane med ett tonfall af retlighet, fram-

kallad af att hafva blifvit störd i helt andra tankar än dem på resan.

— Det tror jag nog, svarade fru Petterzon bullrande som nyss . . . Men nog vill *jag* vara en timma tidigare vid stationen . . . För se det har händt något, som . . . Ja, du store, så'na karlar! Så'na karlar!

Fru Petterzon viftade vid detta utrop riktigt hotande med sina kraftfulla armar.

— Ty kan fröken tänka sig . . . ja, man kan spricka af raseri! Agnes kommer nyss in och tjuter, grinar och bär sig åt som en besatt för att hon tydligen sett, hur Edvin . . . Kan man tänka sig en så'n sakramenskad lymmel; ja, jag säger hvad jag menar . . . ja, kan man tänka sig, har man nå'sin sett på maken? . . .

Fru Petterzon gjorde en paus liksom för att kontrollera hvad verkan dessa afbrutna kraftmeningar såsom förord kunde hafva på Jane. Men åhörarinnan satt fortfarande lugn och synbart intresselös. Icke ett enda litet minspel förrådde heller större intresse när hon mer af artighet än nyfikenhet passade in ett:

— Hur menar fru Petterzon? Är det doktor James, som . . .

— *Doktor?* Fy sjutton så'na doktorer! Aldrig lär *han* ta' sin examen, om han håller på på det här sättet! utropade fru Petterzon med allt lifvigare harm . . . Kan man tänka sig något! Bakom *min* rygg och bakom Agnes' rygg med förresten. Stackars barn! Det här öfverlefver hon aldrig!

Åter en paus, som Jane fann sig föranlåten att afbryta med:

— Hvad är det då, som händt? Fröken Petterzon och doktor James voro ju tillsammans ute i morgse och sågo på den der lilla revyn vid . . .

— *Revyn?* Nej pass! Han hade nog ögonen på något annat än gardistupptåg han . . . Jo, *det* vill jag aflägga min salighetsed på! . . . Säg inte fröken Dinkler . . .

— Winkler, jag ber . . .

— Ja, det gör väl detsamma. Nog vet fröken, att jag menar Winkler, fast jag säger Dinkler . . . Men det är inte fråga om det nu. Utan jag tänkte be fröken om ett råd. Det vill säga, nog vet jag, hur jag gjorde i det här fallet . . . Men Agnes stackare är ju så galen i det arma kräket . . .

— Menar fru Petterzon doktorn?

— Visst tusan menar jag Edvin! . . . Så hon kan icke slita sig från honom . . . Allt nog! Uslingen har gått och kärat ned sig i en annan . . .

Härvid kastade fru Petterzon en blick så full af vildhet på Jane, att hon — ehuru utan samvetsförebäelse — kände, hur rodnaden steg upp på hennes kinder, såsom ofta, då man tror sig vara föremål för en anklagelse, hvars berättigande visst icke därför behöfver ega grund.

Men fru Petterzon hade icke sinne för att nu göra studier i denna väg. Utan hon fortsatte med stämman uppe i trätoklaven:

— Jo, han har fått tag i en svarting, som ser ut som en ziguenerska, och den der ränner han efter i hälarna så att både jag och Agnes få sitta der och ta' oss fram bäst vi kunna i det här förbaskade tyskhålet, der man icke förstår ett enda ord . . . Att Agnes fått vara med ett par gånger är bara en knipslughet af honom för att blanda bort korten . . . Å, jag begriper nog! . . . Men nu skall han ta' mig tusan få se på annat . . . Eller hur, fröken Skinkler? Vi ska då hålla tillsammans . . . Och just när vi ha honom som i en liten ask, då stiga vi fram och ta' honom i hampan och låta honom veta, att *nu* kan det vara *nog*. Har fröken förstått?

— Icke fullt, svarade Jane, ehuru saken var henne tydlig, men hvilket hon ej ville förråda på grund af egna intressen, som just kunde vinna på en låtsad passivitet . . . Men jag an-

tager, att fröken Petterzon icke längre *själf* vill ingripa i denna tråkiga händelse, som . . .
— Nog sjutton *vill* hon! Men det är just detta, som *vi* tillsammans skola sätta p för . . . Gud ske lof, man är i sådana omständigheter, att man kan ta' sig fram *utan* den der herrn. Men nog skall han få veta, att *jag* finns till . . . Allt nog! Han ska' få hålla på att leka kurra gömma med oss så länge. Naturligtvis kommer han att locka oss med öfverallt dit den der ziguenerskan reser. Ty utan *min* kassa lär han icke komma längre än hans näsa är lång. Vi följa! Och fröken med oss. Resan bjuder *jag* på, om intë fröken har något deremot. Det är min plikt. Ty jag behöfver fröken för *språkets* skull. Agnes kommer i sin förtviflan icke ihåg ett enda ord af hvad jag kostat på henne . . . Ja, det skall riktigt gaska upp mig att få lätta mitt hjärta för den der gunsti junkern när stunden är inne . . . Nå är fröken med på saken?

— Jag kan icke än svara bestämdt, men nog följer jag med till Paris, ty dit skall jag ju i alla fall, replikerade Jane efter någon tvekan, under hvilken dock brann en varm tacksamhet mot slumpen, som genom denna händelse spelade henne en så kärkommen hjälp i händerna . . . Till Paris ha vi alltså sällskap.

— Skönt! Kanske vi redan der ä' på det klara med spelevinkern . . . Men var för all del försiktig. Icke ett dyft får han märka, att vi genomskådat hans usla beteende. Han är minnsann icke så dum, när det gäller rackartyg och att lefva på *andra*. Jag börjar begripa schäsen nu . . . Vi ge oss af genast, få vi se, hvad han tar sig till. För närvarande är han ute och löper efter henne igen. Och det löjlga i saken är, att människan redan är *gift*. Agnes har sett efter i boken och der står hon som en . . . ja, namnet mins jag naturligtvis icke . . . Det skall vara engelska, sa' Agnes . . . Och hennes man är också med henne, så nog skall det här bli treffigt!

Jane hade vid dessa ord Allans själftagna nom de guerre på läpparna för att hjälpa fru Petterzon ur hennes nya namnförlägenhet. Men förståndigt nog teg hon, hastigt inseende, att det här vore bäst att låtsas vara fullkomligt utomstående.

Själff gripen af lifligaste intresse, var hon dock färdig att genast följa sin bundsförvandt, af hvilken hon själf hade långt större fördelar i denna affär, än hvad hon trodde sig om att kunna gifva som gengäfv.

Hon reste sig och började genast göra toilett, under det att den uppretade fru Petterzon stormade ut för att med sin förbisedda dotter ordna allt till ett hastigt uppbrott. I dörren vände hon sig dock om och sade med betydligt dämpad stämma:

— Icke heller ett ord till Agnes; fröken förstår? Nu är det bara *vi*, som sköta trådarna. Och jag kan icke neka till, att det här skall pigga upp mig af bara sablarna! För si *rättvisa*, det är mitt lif det . . . Hade jag blifvit karl, skulle jag bestämdt gifvit mig till polis. Ja, det *känner* jag på mig.

Och hon rusade ut, just som Jane framför spegeln profvade en ny, bredskyggig sommarhatt, mera skylande än modern och hvilken hon samma dag skaffat sig hos en berlinermodist, liksom hon äfven lagt sig till med en charmant, vid sidenkappa med lugna, mörka färger och till snittet egnad att göra hennes figur så litet i ögonen fallande som möjligt.

Hon hade gjort dessa förändringar redan nu i sin toilett mera af försiktighet än af brådskande behof. Ty fast våren nog var varmare denna tid i Berlin än i fosterlandet, var hennes hittillsvarande reshabit för temperaturens skull på intet sätt besvärande. Men som hon tänkte att komma Allan ännu mer in på lifvet, vore det bäst att hon bytte "skal" så ofta som möjligt för att ej väcka hans förtidiga uppmärksamhet på hennes person.

— Förtidiga! munlade hon för sig själf, i det hon ordnade

floret framför sina blixtrande ögon . . . Ack nej, i detta fall skulle jag numera aldrig kunna komma tidigt nog. Men om han ännu skulle kunna fatta meningen med *hvarför* jag kommer, det blir en annan sak, som jag ej dristar mig att afgöra. Helt visst är han ännu eld och lågor för denna djäfvul. Men det *kan* komma en stund då han behöfver mig, och då . . .

Hon spratt till vid en knackning på hennes dörr. Nästan rädd svarade hon med ett knapt hörbart: — Stig in!

Agnes Petterzon visade sig på tröskeln. Äfven hon tycktes vara mindre säker på sig själf, när hon frågade den beslöjade dam, som vände sig mot henne utan en enda välkomnande åtbörd:

— Ursäkta! Jag har visst gått fel!

Och hon stod redan i begrepp att draga sig tillbaka, när Jane med en glädje, som ej var spelad, brast ut:

— Nej, visst icke! Känner icke fröken igen mig?

— Ack, nu *hör* jag ju, att det är ni, svarade Agnes lugnad . . . Det var då för märkvärdigt! Jag var nyss alldeles säker på, att jag gått in i ett annat rum än ert, ty så olik er har ni blifvit i den der kappan och hatten . . . Är ni redan klädd för att resa? Förlåt jag frågar, men . . . men det skulle göra mig så lycklig om jag visste, att . . . att ni ej ämnade öfverge oss redan nu, ty mamma . . . och inte jag heller vill dröja en dag längre i detta tråkiga Berlin.

— Nå, icke jag heller, det kan jag uppriktigt säga er, svarade Jane sanningsenligt . . . Jag har verkligen fått nog af Berlin och styr med gladt mod min färd längre mot Södern . . . Men hvad ni ser beklämd ut, stackars vän. Har det då händt er något särskildt obehagligt här i Berlin? . . . Ja, jag ber visst icke om ert förtroende i en sådan kanske delikat sak, utan endast för den händelse att jag kan vara er till någon hjälp.

Jane talade lugnt och afvägande på samma gång hon genom

floret studerade denna unga kvinna, hvilken ju på sätt och vis råkat i samma fördömelse som hon själf, dock med den skillnad, att hon här såg ett oskyldigt offer, men också en, som ännu icke satt inne med en makas rättigheter eller lärt sig känna en öfvergifven *makas* smärta.

— O, visst kan ni vara mig till hjälp. Bed, ack bed mamma, att hon ej brusar upp allt för häftigt mot min Edvin. Jag kan icke lefva utan honom. Och *jag* förlåter allt, bara han åter kommer till sitt förnuft, bara han åter blir min som han var förr.

— Nu förstår jag, svarade Jane tröstande. Den unge mannen, doktorn, har, hur skall jag säga, kommit ut på snedsprång. Är det icke så? . . . Han har lefvat om litet för gladt här i Berlin och . . .

— Ack nej, det är icke det! Det får han så gärna, för han är ju ännu så ung och har aldrig varit ute i världen. Det är icke alls detta. Ack nej! Men jag är nästan säker på, att han glömt mig — här brast den stackars flickan i en ström af tårar, som nästan kväfde fortsättningen af hvad hon ville säga. — Ty hvad skall jag väl annars tro? Mina ögon hafva ej bedragit mig . . . O, om ni visste! Det är icke mig, han följer på denna resa. Nej, nej! . . . Det är en helt *annan*, en kvinna, som han icke ens känner, en *gift* kvinna! . . .

Här brast hon i starka snyftningar och föll ned på en soffa samt tryckte ansiktet mot sina händer, under det att hela hennes kropp genomskakades af spasmodiska ryckningar.

Jane hade icke ord för denna sorg. Hon kände med sig själf, att en dylik smärta bäst mötes med tystnad från alla utomstående. Ty hon var ju detta i själfva verket, äfven om här funnos anknytningspunkter, hvars styrka den gråtande ej kunde och ej *finge* ana. Eäsam måste Jane lida *sin* smärta, ensam fick *hon* söka reda ut *den* kärlekens härfva, som hon själf i så mycket trasslat till.

Och hon medgaf nu inför denna oskyldigas sorg, att hon helt visst själf skulle låtit sitt lidande komma till synes på ett mer bullrande sätt än hon nu vågade göra det, om ej detta andra, detta kränkande och förfärliga stått mellan henne och hennes make, hvars brott världen ju alltid skulle döma mildare än hennes eget.

Här fanns icke någon frälsare; för henne fanns icke hans sonande: — Res dig! Dina synder varda dig förlättna! Men skam, vanära och förtviflan fanns det och fruktan, som bjöd henne att icke ens gråta, att icke på något sätt gifva luft åt en smärta, som hvarje ögonblick hotade att kväfva henne . . .

I tanke på detta *måste* hon trösta.

Långsamt reste hon sig och gick fram till sin unga väninna. Sakta lade hon sin hand på hennes axel och i det hon böjde sig ned mot henne hördes hon hviska, smekande nog att knapt höra det själf:

— Var modig! *Ni* har ingenting förbrutit. Och då är ni ju redan viss på att segra.

— Ack nej! Jag kan icke hoppas mera, jag vågar ej tro på en kärlek, som han ock delar med sig af åt *andra*.

— Vet ni detta med visshet?

— Nej, men jag anar, hur det skall sluta. Redan på öfverresan från Trelleborg började han visa sig så kall mot mig. Jag kände icke då orsaken. Jag kom den ej håller riktigt på spåren förrän i går. Obemärkt hade jag följt efter honom, när han rent utaf smög sig ut på kvällen . . . Det var redan mörkt. Lyktorna voro tända och jag följde honom som skuggan. Straxt här utanför porten stannade han i ett hörn och syntes speja. Jag höll mig helt nära i en portgång. Då hördes plötsligt fräsande som af en sidenklädning. En dam, som jag tyckt mig se flera gånger under resan, skymtade förbi. Jag sticker fram hufvudet just som jag tycker mig märka, att hon stannade aldeles

invid den fläck, der Edvin tagit plats. Mycket riktigt! Det gjorde hon också . . . Jag ser Edvin helsa henne och nästa ögonblick öfverlämna något, hvilket blänkte till likt en hvit biljett. Knappt hade han dragit sig tillbaka förrän en annan person dök upp, en herre med mörkt, spetsigt skägg. Han stannade bredvid den dam, som Edvin lämnat biljetten, och jag hörde honom yttra några ord på franska och med ett tonfall, som ej var vänligt. Hvad han sade, kunde jag dock icke förstå, men han slutade med en riktig *svensk* ed samt lade sin arm under hennes och förde henne så med sig längre ned åt Unter den Linden . . .

— Tror ni då, att han såg, när eder fästman lämnade henne den der biljetten? frågade Jane med ifver.

— Troligtvis . . . Han var så godt som inpå dem, när detta hände . . . Och nu förstår jag, att det var hennes man. Jag har sett efter i hotellboken. Der står det mr och mrs Longstraw. Fast nog tycker jag, att det är underligt, att de ha engelskt namn men tala franska och än mer att han svär på svenska.

Jane hade hört denna bikt med uppmärksamhet. Hon fann också af densamma en ny hållhake för sina intressen och var snabb att begagna sig af äfven detta tillfälle, liksom kort förut under samtalet med Agnes' mor. I det hon åter klappade den unga flickan på axeln sade hon:

— Detta synes äfven mig misstänkt. När allt kommer omkring, är felet mindre på er fästmans sida än på den der kvinnans. Hvem vet, kanske är det en äfventyrerska, som med ett lockande yttre söker att draga honom till sig i tanke att han har pengar . . . Ser hon bra ut?

— Mycket, svarade Agnes med en tung suck, som tydligt lät höra, att hon subordinerade värdet af sitt eget yttre till favör för den kvinna, hvilken Jane nu sökte framställa som en äfventyrerska.

— Nå, detta är ju alltid en farlig rivalitet. — Nu var det Janes tur att sucka, ehuru hon måste medgifva, att hvad henne själf beträffade, kunde hon godt mäta sig med creolskan, om det blefve fråga om en skönhetstäfian. — Men, fortsatte hon . . . Saken är visserligen därför icke så förlorad, som ni kan tycka. Sådana der känslor falna likt kol, då brasan brunnit ut. Ännu tycks de ju inte heller känna hvarandra. Och — här kom en ny suck — den herre, som hon har med sig, tycks vara svart-sjuk. Alltså ett svårt hinder för eder fästman.

— Men som han nog skall öfvervinna. Edvin är förslagen och . . . ja, jag vet det af hans sätt, när han fångade *mig* . . . Mamma ville till en början icke alls veta af honom . . . Och envis är han som synden . . .

— Så mycket bättre! Ju förr kommer han att inse, hur galet det kan gå honom i denna nya affär.

— *Affär?* Min gud, hvad ni talar lättsinnigt! Mellan *os* har det aldrig varit någon affär; Edvin har alltid . . .

— Ni missförstår mig, afbröt Jane, inseende, att hon vidrört en för den unga flickan ömtålig punkt . . . Jag menar af-fär i kärlek, kan ni väl förstå. Men icke beträffande gods och guld, såvida det ej rör sig om henne, den der andra, fresterskan, djäfvulen . . .

Jane hejdade sig vid en blick af undran, som träffade henne från flickans ögon, under det att hon själf märkte, att hat och vrede dragit slöjan af försiktigheten. Hastigt blifvande sig själf igen — eller rättare *icke* sig själf — fortsatte hon:

— Ja, jag blir alltid uppretad, nästan ifrån mig, när jag tänker på dylika kvinnor . . . Min ende bror (?) råkade ut för en sådan och blef förlorad . . . Han hade . . .

— Förlorad! afbröt Agnes . . . Ni tror således, att Edvin . . .

— Nej, visst icke! Detta fall är ju något helt annat . . .

Var lugn och behärska er . . . Vore *jag* i ert ställe, skulle han aldrig mer få bli *min* vän.

— Men jag *älskar* ju honom, älskar honom till vansinne, svarade Agnes ifrigt . . . Tror ni, att man kastar ifrån sig en dylik känsla lika lätt, som man byter ett plagg, då har ni aldrig vetat, hvad *kärlek* vill säga, sann, *djup* kärlek.

— Kanske, sade Jane med en suck, i det känslorna för Allan åter stormade mot henne . . . Men, fortsatte hon efter en stunds betänkande, ni måste medgifva, att med lugn och beräkning kommer man längre än med oklok och onyttig jämmer och med en själfplåga, som bara bryter just den kraft, man behöfver.

Hon talade med lugn, ehuru hon kände, hur hennes själ skrottade åt dessa doktriner, som hon själf hade så svårt att följa. Jämmer, om också icke högljudd klagan, själfplågande natt och dag, ett oändligt idisslande af kärlekens martyrskap, detta var ju hennes eget sätt att med *lugn* bära allt hvad som hänt henne från den dag, då hon tog det första svekfulla steget från sin plikt som hustru och sedan hon af Allans brott träffades af en oberäknad Nemesis innan detta brott af honom blifvit känt. Men som vanligt när det rör andras sorger ser man lidandet icke så svårt; man ställer sig själf på den punkt der *allt* hopp är ute, men vill generöst se alla möjliga ljuspunkter för andra.

Och hon kunde därför tala med detta lugn, som slutligen började suggera åhörarinnan och öppna hennes öron för att väninnan kanske ändå hade rätt och att lugn verkligen vore något som man kunde befalla sig till.

När därför Jane fått in Agnes på det stadium, som hon nu fann lämpligt, drog hon fram med sina egna intressen — fast i maskerad form. — Med öfvertygelse kom hon in på ämnet när hon sade:

— Låt ingen märka, hvad ni lider. Allra minst han och er mor. Henne har jag lofvat att åtminstone följa med till Paris, dit jag ju i alla fall ämnar mig. Kanske blir det der äfven tillfälle att följa er längre. Slå bort tankarna på att genast fara hem. Låt honom följa den där damen som skuggan eller ännu bättre *öppet*. Med er mor skall jag tala. Vi skola förstå hvarandra. Kanske inträffar det mycket snart något, som öppnar hans ögon. Jag skall bli er förtrogna. Fyra ögon se bättre än två. Ja, vi skola riktigt spionera på dem, om ni så vill. Vi kvinnor sakna icke list, som ni vet. Och när en man blir kär, stapplar han ju föröfrigt kring likt en blindbock i förhållande till allt, som icke rör det tändande föremålet.

— Tror ni då, att Edvin älskar henne? utropade Agnes med samma ångest, som då hon först började meddela sig med med Jane om denna affär, i hvilken hon ej kunde ana, att denna "fröken Winkler" var så djupt intresserad.

— Både ja och nej! svarade Jane lugnt. Det finns många slag af manlig kärlek. Men den, som han hyser för creol . . .

— Hon ryste till vid denna farliga blunder. — Denna mörkhyade kvinna, menar jag, är . . .

— Ni har således sett henne? afbröt Agnes med ifver.

— Jag *antar*, att det är den mörkhyade kvinna, som ådrog sig alla herrars uppmärksamhet på ångbåten, och som var i sällskap med . . . med en man, . . . en man, som tycks likna den beskrifning . . . hvilken . . . ja, som . . . Allt nog! Icke vet jag med bestämdhet, men . . .

— Ni har observerat mer än jag trodde, afbröt Agnes på nytt, utan att fästa sig vid den rätt märkbara förvirring, som Janes senaste ord tolkade . . . Nåväl! Säg ni icke, om Edvin redan *då* hörde till hennes beundrare? Säg ni det, så dölj det icke för mig. Jag vill hellre veta allt, för att deraf kunna be-

räkna, när hans trolöshet började och hur länge han icke varit vår kärlek värdig.

Det låg något löjligt patetiskt, något af misslyckad tragedienne öfver hennes ord och manér, när hon med uppskrufvad patos nästan slungade fram dem mot Jane, hvars egen oro dervid fick ett godt tillfälle att dölja sig bakom ett skyddande leende, när hon svarade:

— Nej, det såg jag verkligen icke. Snarare tyckte jag då, att han försummade er väl mycket för *min* skull.

— Detta såg jag. Men det oroade mig ej, svarade Agnes trovärdigt . . . Ni var ju hans patient och en patient, som han intresserade sig för för *vår* skull, som han sade både mamma och mig. Dessutom var det icke svårt för mig att inse, att ni icke var en kvinna, som köper kärlek på förbjuden mark . . . Ja, jag tror till och med, att ni själf är *olyckligt* kär och detta tror äfven mamma . . .

— Jag ber er, afbröt Jane häftigt. Icke ett ord om mig.

— Förlåt! Men om nu så vore . . .

— Önskar ni min vänskap, gör ni mig den *största* tjänsten genom att *icke* leta i mina känslor efter *mer* förtroende, än jag kan gifva.

Det inträdde en tystnad, som under andra förhållanden än nu skulle varit ganska besvärande för Agnes, ty i Janes afbrytande replik låg mycket af ett sårande "noli mi tangere", ett fränstötande "kom mig icke för nära".

Sådan var också Janes natur. Hon behöll sina kval för sig själf och det hade aldrig fallit inom hennes känslöfver att söka en förtrogen. Hvad som nu närmat henne till denna flicka, hvilken för bästa första bar hjärtat på tungan, var dikteradt af intressen, hvilka, då de som här länkade sig vid en medolycklig, väl kunde taga den djupa vänskapens *form*, men aldrig medgifva ett inträngande i hvad hon ej ville hafva utropat på torgen.

Lugnt som nyss och med återvändande vänlighet återtog hon efter en stund:

— Jag har nyss lofvat er mor att hålla mig redo till resans fortsättande när som hälst. Och jag väntar henne också hvarje ögonblick. Som ni ser, är jag redan klädd och . . .

— Nej, men vi kunna väl icke fara innan Edvin kommer åter. Han har nyss . . .

— Jag tror, att denna fruktan är alldeles onödig, afbröt Jane. Utan er hjälp lär han ju icke komma någon hvart.

— Ni vet det således?

— Detta har jag under resan lärt mig förstå. Var nu förständig. Finner han er utflugen ur detta tillfälliga bo, skall han skynda efter som en trogen . . .

Hon uttalade ej detta epitet "hund", som liknelsen gaf henne i munnen. Men hon reste sig och fortsatte:

— I alla fall ger jag mig nu af till Cölnerbangården. Hopas att der snart få förena mig med er såsom ett resällskap, hvilket jag är skyldig all tacksamhet. Jag skall nu bara göra upp min räkning. Au revoir! Om en knapp timme går tåget.

* * *

I den väldiga väntsalen på den kontinentala stationen rådde ett brusande lif. Kolossala massor af gods släpades fram och åter på rasslande dragkärror, och vid biljettluckorna kämpade man redan om att få leverera järnvägstjänstemännen sin tribut i klingande markstycken och frasande sedlar för hjälpen att bli fraktad ännu några mil mot Södern, till eau-de-cognens världs-bekanta stad.

Jane hade kommit i god tid i sällskap med fru Petterzon och Agnes, hvilken ändtligen gifvit efter för Janes upprepade försäkringar att fästmannen nog skulle komma, om också icke förrän i sista ögonblicket.

Nu hade man poletterat det rikligt tilltagna Petterzonska "Gepäcket" och satt i stilla meditationer uppkrupna på en soffa i en just ej vidare bekväm väntsal.

Fyra kvinnoögon behärskade energiskt entrén: Janes och Agnes' ögon. Den ena hade endast sinne för en väntad medelålders man med mörkt, spetsigt helskäg; den andra väntade med otålighet att få se en smärt yngling med prydliga mustascher. Den förra väntade Allan Bratte, den senare sin Edvin, läkaren utan diplom.

För öfrigt bryddes dessa kvinnor ej det minsta af larmet kring dem eller de tyska tidningsförsäljarnes påträngande envishet.

Agnes föreföll att ha blifvit aldeles stum. Jane svarade endast på fru Petterzons direkta frågor, men svaren kommo fåordiga och frånvarande och verkade störande mot det lifliga spelet i hennes ögon, hvars glänsande blickar det lätta, men dock täta floret ej kunde dämpa så tillräckligt, att de undgingo den gamla damens uppmärksamhet.

Också utbrast hon, just som hon fick ett aldeles för befängdt svar på någon fråga:

— Fröken söker visst någon i den här röran? Är det Edvin, så tag saken med lugn. Att han kommer, det kan jag då våga en hel årsränta på.

Och hon behöjde ej riskera något. Ty orden voro knapt uttalade, innan Agnes reste sig med ett rop och ville skynda fram mot den unge man, som just nu tog väntsalen i oroligt betraktande från den entré, i hvilken nu äfven creolskans ombonade figur stack upp.

Med ett raskt grepp fick fru Petterzon åter ned sin dotter på bänken, och några kraftigare ord på renaste stockholmsdialekt blandade sig med den babyloniska språkförbistringen i väntsalen.

— Sitt stilla, säger jag! Vill han inte se oss, får han min

själ låta bli. Och *går* du mot honom få ni allt skaffa er res-pängar själfva, det skall *jag* bli man för.

Fröken Agnes hade endast en suck till invändning mot detta diktatoriska argument. Hon kände mycket väl att modern icke brukade stanna vid bara hotelser, när hon råkat i vredes-mod öfver något. Men hennes ögon följde den trolöse, som ännu stod der och bara fänstirrade sedan han låtit både "rivalen" och den dyrkade — d. v. s. Bratte och creolskan — passera.

Han var tydligen tvehågsen om hvad han borde göra. Och Jane, som nu icke längre hade sinne att sitta kvar, utan på närmare håll ville kontrollera i hvilken kupé Allan och mrs O'Brin ämnade stiga upp, hviskade hastigt till fru Petterzon i det hon reste sig:

— Skall han med eller ej?

— Visst skall han med. Annars tar väl Agnes lifvet af sig. Vänta . . .

Och hon skyndade fram till "doktor" med hvilken man kunde se, att hon hade ett mycket lifligt samtal, som slutade så, att hon ur sin rymliga "pirat" tog upp en sedel med hvilken doktor hastigt försvann.

Nu kunde den stackars Agnes icke längre lägga band på sin oro. Hon rusade fram mot modern, som stod der helt blos-sande efter senaste kontrovers med den "pliktförgätne". Och med ögonen fulla af tårar hörde man flickan brista ut:

— Mamma, o, mamma! Kommer inte *Edvin* med, *då* re-ser icke heller jag.

— Var du lugn. Han fick just nu pengar att köpa sig biljett . . . Hvad var det jag sa'? Icke ett öre hade han kvar på den der hundramarken, som han kramade ut af mig i går. Jo, han *är* skön den der.

— Nå, men så ge honom inga pengar då, replikerade Agnes åter strålände vid tanken på att hon åtminstone ännu icke

behöfde förlora sin älskling . . . Har han inga pengar så kan han heller icke . . .

— Göra några snedsprång . . . Nå, det har du då rätt i, min pulla! afbröt fru Petterzon djupsinnigt . . . Men se der kommer han flängande.

— Och nu få vi allt skynda oss, om vi ska hinna med . . . Man ringer! utropade Jane och satte sig i rörelse med en fart i hvilken både Agnes och gumman blefvo efter.

Allt gick dock bra. Och nästa minut ångade man af mot Cöln. Agnes, fru Petterzon och Jane sutto åter som reskamrater inklämda i en trång kupé midt i gapet på tvänne välfödda, lifligt pladdrande tyskor, som redan voro i färd med att i hvar sin handkorg sortera de korfvaror, som skulle utgöra hufvudingressen till ett snart förestående mål.

Någon hvila denna natt tycktes det ej kunna bli något af med, så vida ej utrymmet vid någon bistation blefve rymligare genom en eventuell decimering af passagerarnes antal.

I annat fall en helvetespina ända till klockan närmare åtta följande morgon.

Denna utsikt skulle under andra omständigheter bringat Jane till förtviflan. Det var ingenting, som hon så afskydde som dylika inpackningar bland främmande människor, af hvilka nu många i brist på annat lät henne undergå en ofta rent utaf oförsynt granskning. Det var nu visserligen en damkupé, men hon fick ändå rika tillfällen att konstatera, huru de tyska damernas nyfikenhet står fullt på samma höjd som svenskornas.

Dock lät hon sig icke störas . . . En nyss tagen kraftig morfininjektion hade satt hennes nerver i tålig kondition och tankarna på hur detta vågade äfventyr ändtligen skulle utveckla sig upptog henne dessutom mer än nog de stunder, då hon ej hade fullt upp att göra med att passa in några lämpliga svarsord på en utförlig beskrifning af fru Petterzon om ett äfventyr

på en resa till Köpenhamn, under hvilken hennes man blef bestulen på sin plånbok vid ett smygbesök på "Kisten"! Det blef en mycket lång beskrifning, till och med intressant nog i brist på bättre reseunderhållande ämne. Det kunde ju också betraktas såsom aktuellt då man nu själf befann sig på färd mot en metropol, der skälmarna så att säga slagit ned bopälarne till oärligheternas högkvarter, jämfördt med hvilket Köpenhamn bara blir en liten utpostering.

Åtminstone kände Jane det så, när hon betänkte att hon här ilade fram mot denna stad i sällskap med tvänne kvinnor, som till och med genom obekantskap med ett kulturspråk voro mer utsatta för faror än hon själf.

Och midt under sina tankar på Allan kunde hon därför ej undertrycka en känsla af ansvar, som — dikterad af tacksamhet för den hjälp hon själf fått röna af dessa damer — manade henne att så långt hon kunde det utan att låta sina egna intressen spåra ur, lämna all den hjälp hon var mäktig af.

Det var också något annat, som stärkte denna hennes afstigt, nämligen en lätt förklarig medkänsla för den unga flickans öde. Kanske skulle det kunna lyckas för henne att jämna ut vägen för hennes lycka, hennes, som utan denna mörkhyade kvinnas mellankomst helt visst skulle rullat fram mot det hägrande målet Paris med helt andra känslor än hon gjorde det nu. Ty dyster var hon der hon nu satt. Blicken syntes stirra mot ett mål, som en bedröfvad själ nog tecknade för henne i färger, hvilkas nedpressande valörer Jane själf så ofta, sedan den stora synden skedde, haft för sina ögon.

Men med denna flickas lidande var det dock något annat, hvilket Jane på samma gång kunde afundas. Och detta var den personliga renhet, som hon ej egde själf. Doktors kärleksaffär — såsom den åtminstone ännu tedde sig vis å vis den mannelidelse väckande kreolskan — kunde ju knapt betraktas annat

än som en på afstånd verkande pojkaktig "firt" i och Agnes' lidande öfver detta såsom flickans i dansskolan lilla smärta när hon helt oförmodat öfverges af den yngling, hvilken hon hop-pats på att hela kursen ut få behålla för sig själf.

Allt detta af romantisk disharmoni saknade Jane. Hon egde intet kvar af den oskuldens styrka, som Agnes kunde sätta upp som bästa kort i kärlekens pokerspel. Hon egde intet annat än småkort, hvilkas värden fingo gälla uteslutande i färg då de så godt som saknade valör.

Och liksom sjömannen i katolska farkoster vid tillbud af fara lofvar offer åt sin skyddspatron om denne står honom bi, så lofvade nu Jane, att efter sin förmåga bli denna Agnes ett stöd under de ytterligare förvecklingar, hvilka helt säkert ej skulle utebli.

Det fanns äfven något inom henne som sade, att hon hade en skuld i detta afseende mot den pojkaktige läkaren. Dels hade hon ju genom honom fått morfinet — utan hvilket hon ej skulle kunnat hålla sig uppe så som hon gjorde det nu — dels var han ju äfven kommen som en afledare för den vidare utvecklingen af den stulna idyll af erotik, som creolskan satt i scen med den alltid förr i kärleksaffärer så reserverade Allan. Och Jane trodde sig märka creolskans sinnelag. Det var mindre individen än maskulinen denna kvinna åträdde. Och den unge doktor James kunde därför bli henne lika så välkommen som Allan blifvit det.

Då hon hunnit till denna punkt, blef det henne en lätt sak att tänka sig den utvecklingen, att den unge mannen för en tid *måste* offras på creolskans altare och Allan slitas bort derifrån. Den *unge* skulle nog knapt bli mer än vingsvedd och komma undan med en erfarenhet mer; under det att Allan, den till mogen ålder hunne mannen, kunde — till följd af en sådans mer intensiva allvar — duka fullständigt under i den

lidelsernas skola, hvars förberedande klasser han aldrig gått igenom.

Det var nog mycken egoism, som dikterade denna filosofi, hvars logik hon icke bemödade sig om att undersöka.

Men hon fann tröst deri. Och framåt midnatt fann hon äfven hvila.

Tyskorna hade nu stigit af som man hoppats. Fru Petterzon hade redan somnat mot vagnshörnet. Äfven hos Agnes hade naturen äntligen tagit ut sin rätt. Och slutligen finna vi också Jane, halft utsträckt på den soffa, der tyskorna haft plats öfverlämna sig åt en sömn, hvars behaglighet hon — trots det nuvarande mindre bekväma läget — ej på länge fått njuta.

* * *

Utän äfventyr uppnådde man Cöln, visserligen något ledbrutna men i alla fall uthvilade nog att så godt som omedelbart fortsätta in på franskt område.

Doktor James uppvaktade nu artigare än i Berlin. Han gjorde sig till och med en smula angenäm för sin tillämnade brud, med hvilken han hade ett privat samtal, från hvilket Agnes återkom med en hel värld af lycka i sina ännu något rökantade ögon.

Jane var för själfvisk att i denna omständighet se ett gynnsamt förebud till egna syftens realiserande. Det rann redan upp för henne, att den lilla skismen måste underhållas med konstlade medel, på det att "pojken" låga till creolskan ej skulle slockna i samma stund som han fördes undan hennes tändande trollkrets. Men hvad som nog icke läte sig göra nu, skulle möjligen bli tillfälle att utföra i Paris. Och för den skull ställde hon sig som om hon med varmt hjärta delade den unga flickans glädje när hon under frukosten hördes yttra till fru Petterzon:

— Jag tror, att vi sett fel alla tre. Doktorn synes mig nu mer betagen än någonsin under hela resan i sin utkorade. Helt visst var det bara nyfikenhet att studera Berlin, som ställde honom i så besynnerlig och skef dager för våra ögon. Han är ju artigheten själf.

Fru Petterzon tycktes vara af en annan mening, som hon äfven tänkte gifva luft, när föremålen för deras resonnemang just visade sig i sällskap med Agnes för att slå sig ned vid bordet.

Svärsonen in spe mottogs påtagligt tämligen kyligt af den vaksamma modern, som helt visst såg längre än till ytan. Äfven på Jane verkade doktors inställsamma sätt mot den unga flickan väl mycket konstladt. Och hon märkte detta ej utan till fredsställelsen hos en kvinna, som fortfarande tror sig kunna räkna på ett bistånd, hvilket hon kort förut tyckt sig märka vara opålitligt nog.

Kanske var det denna upptäckt, som nu gjorde henne vida språksammare än hon hitintills varit mot sitt resällskap. Hon utbredde sig med en mängd detaljer rörande det "moderna Babylon", som man redan på aftonen skulle ånga in uti. Hon berättade af erfarenhet och efter hörsägen en mängd pikanta smådrag från den stora staden, inramade med bilder från Paris' gamla, rika historia, med revolutioner och statskupper, med be-lägringsminnen och stolta drag af galliskt nationalkynne, berättade om dagar af hårda pröfningar och stunder af gloire, som aldrig bleknar. Och hon gjorde detta med ett medryckande lif, som lät personliga små misshälligheter alldeles dunsta bort, innan man åter reste sig från en frukost, hvilken tack vare Janes vaknande liflighet blifvit så animerad, att själfva fru Petterzon fann sig medryckt och för en stund alldeles glömde den förargelse, som den utsedde svärsonen vållat henne.

Denne å sin sida hade med stigande förvåning lagt märke

till den unga fröken Winklers föredrag, som man väl kunde kalla detsamma. Och han fick derigenom endast en ny bekräftelse på, att denna dam visst icke vore den hon utgaf sig för. Nå, beträffande detta var han ju redan mer än öfvertygad. Det var endast kännedom om hennes verkliga namn, som han ej kunnat vinna. Den vaknande lidelsen för Brattes älskarinna hade dock för en tid skjutit hans mer platoniska känsla för Jane åt sidan. Men nu när hon åter framstod för honom så mycket intressantare i hennes sprudlande liflighet, som under parisbeskrifningen färgat hennes kinder med rosor, hvilka han ej förr sett, men väl sorgmodets bleka liljor; nu när dessa drömmande ögon kunde återspegla äfven den medryckande intelligensens lif, då återvände hans hjärta med minnen från scenen på ångbåtsdäcket, och han beslöt att närmare odla en bekantskap, som helt visst kunde vara mindre farlig än den att slå sig ut för en annans hustru — ty som sådan betraktade han ännu den "tropiska ros", af hvilken Allan enligt James mening skulle vara rätte innehafvaren.

Han hade äfven lärt sig misströsta om att någonsin vinna sydländskans bevägenhet. På de rader, som han vid Unter den Linden stöckit i hennes händer, just som hennes "man" var nära att öfverraska dem, hade han ej bekommit något svar. I annat fall borde han redan hafva fått det, ty biljetten upplyste både om hans namn och om att han medföljde samma tåg som hon till Paris. Och på franska var det äfven skrifvet — det vill säga, så pass god franska som han kunnat svarfva hop efter en medförd parlör och med återuppväckande af svaga minnen från skolbänken. Och så dum kunde han ej tänka sig henne, att hon ej mäktat finna en lämplig öfverbringare.

Som sagdt! Intresset för creolskan hade märkbart svalnat af. Det blef Jane, som nu skulle hugnas med hans uppmärksamhet, när han ej för ekonomiens skull måste uppvakta äfven

tomtjobbaredottern, hvilken han karakteriserade mycket träffande, när han betecknade henne som en "kärlekskrank gås".

Vistelsen i Cöln blef mycket kort. Man var snart åter installerad i en rullande kupé, der nu "doktor" för ovanlighetens skull tagit plats bredvid sina damer. Han bjöd äfven till att visa sig intressant och lyckades i Agnes' ögon alldeles förträffligt. Hon kände sig stundtals riktigt stolt öfver den unge mannens tvärsäkerhet, när han med fröken Winkler afhandlade en hel del frågor, af hvilka båda förstodo många lika litet. Jane var dock försiktig nog att endast bli åhörarinna när hon ej förmodade replikera, ehuru hon annars väl märkte, att den unge medicinarens visdom ej spirat upp ur vidare fet jordmån. När han slutligen äfven kastade sig in på ämnet om morfinmissbruk, tydligen med afsikt att bli ytterst intressant — kunde hon dock icke utan en rysning konstatera hur litet denne studerande egentligen kände till af detta förfärliga gifts verkningar.

Han var i detta fall rent utaf hemskt okunnig, ehuru han kommit till en punkt, der det var honom möjliggjordt att *anskaffa* giftet. Och hon såg med bäfvan hvart det skulle leda om dylika läkekonstens novicer skulle få större makt än man redan gifvit dem.

Rörande detta ämne var Jane teoretiskt långt mer bevandrad än doktor James. Ett helt litet fackbibliotek hade hon uttömt af intresse för morfinfrågan. Och beträffande praktiken — utom den lilla del, som hon nu själf hade deraf — hade hon haft för ögonen mer än en stockholmsk societetsdam såsom exempel värda att taga varning af.

Men detta hade hon icke gjort. Och det stod i vida fältet om hon någonsin skulle komma att göra det. Finge hon åter en gång och för all framtid rå om sin make, och blefve frukten af den synd, som med ånger och pina dag och natt marterade henne, ett liföst bevis på hvad som varit, då trodde hon och

hoppades, att äfven de nya, frätande begären skulle försvinna. Men vissheten om detta var ännu lika långt borta som hon hade klart för sig hur slutet på denna resa skulle gestalta sig.

Nå, för tillfället reflekterade hon helt ytligt öfver framtiden. Hon hade mer än nog af det närvarande och behöfde all samlad kraft — äfven om den skulle åstadkommas på artificiell väg — för att kunna hålla nuets tömmar i sina händer.

Apropos hennes händer, så hade med dessa den förändringen bibehållits, att hon ända sedan äfventyret å det svenska tåget rest utan förlofnings- och vigselring. När hon därför nu såsom ofta flera gånger förut lät sina blickar halka öfver eller dröja kvar vid den tomma plats der ringarna haft plats kom det för henne som vore hon icke gift, som vore hon fri och utan band och hela denna färd efter Allan ett upptåg utan mening, ett narrspel, kanske maran i en elak dröm.

Hon märkte ej i sådana stunder, att morfinet redan fått en farlig makt med hennes tankelif, och att början till kommande serier af vansinniga hallucinationer närmast sig fortare än hon mäktat beräkna.

Hade någon kunnat upplysa henne derom, skulle hon icke längre trott derpå. I raskt löpande grader hade hon glidit ned mot sitt fall. Hvad hon nu tillskref en växande helsa och återvunnet lifsmod, var dock i själfva verket endast en chimär, ett lyckospel af samma bedrägliga natur som det, hvilket ofta kommer den af stark tuberculus angripne patienten att hoppas återvinna helsan ända in till den stund då dödsarbetet tager vid.

Dagen förflöt emellertid rätt angenämt. Först när man hunnit öfver franska gränsen började doktor James åter visa tecken till nervös oro. Han sprang ut och in liksom vore han ej längre ense med sig själf om han skulle fortsätta att spela intressant eller ej. Agnes tillskref detta trötthet efter det myckna pratandet, i hvilket hon slutade vara med, då det mer direkt

kom in på saker, som hon nog intresserade sig för, men ej kände till. Fru Petterzon hade tagit sitt parti och satt halfsofvande, lutad mot vagnshörnet, och Jane studerade uppmärksamt en "guide" öfver Paris, hvilken hon skaffat sig under uppehållet i Berlin.

Plötsligt syntes doktor James åter komma in till damerna och nu med ansiktet så glädjestrålände, att Agnes fann sig föranlåten fråga, hvad som kunde vara anledningen till detta.

Han svarade undvikande; åtminstone skulle det ej varit svårt att se, att han uppgaf en annan orsak än den rätta. Men under det han talade om en helt vanlig händelse eller föregaf en sådan — nämligen att han helt oförhappandes sammanträffat med en gammal studentkamrat, som var ute och rörde på ett stipendium — glödde hans ögon med en eld, hvilken ej undgick Jane, och som af henne leddes till helt annat upphof än från studentkamrater. Hon misstänkte, att något nytt sammanträffande med creolskan möjligen kunnat ega rum på tåget, och denna tanke vann i styrka när han helt plötsligt brast ut:

— Ja, nu få vi väl lof att börja tänka på bostad tills vi komma fram. Klockan sex ä' vi i Paris om allt går väl, sade min vän, som . . .

— Bostad, afbröt Agnes . . . Om den saken behöfver du nu icke bekymra dig. Fröken Winkler har lofvat . . .

— Tackar på edra vägnar, afbröt nu James i sin tur. Annars trodde jag det vara min *plikt*, att som kavaljer se till att ni finge ett passande logis. Paris är minsann icke någon småstadshåla, som vissa bondorter i Sverige . . .

— Till exempel Arboga, menar kanske doktorn? ifyllde Jane i det hon kände den pik, som med afsikt riktades mot hennes tjänstaktighet . . . Nej, ni har rätt. Paris är icke Arboga. *Hvem som helst*, som ej varit der förut, kan lätt tappa bort sig i världens hufvudstad, synnerligast om man är oförmögen i språket.

Doktern bet sig i läppen och såg generad ut. Han uppfattade mycket väl, att denne *hvem som helst* var han själf.

Men som fru Petterzon just i detta ögonblick slog upp sina sömniga blickar passade han på att undvika både Agnes och Jane när han vände sig till lagets äldste sägande:

— Vet tante hvad? Just nyss har en god vän gifvit mig charmant adress på elegant bostad i Paris.

— Hvad pratar du för något? Elegant? Nej, pass! Spar-samhet måste iakttagas. Vi ha redan slösat alldeles tillräckligt, tycker jag. I Berlin fick jag . . .

— Det behöfver icke alls bli tal om något dyrt logis. Men nog ska vi försöka att få rum i närheten af Place d'Opra.

— Place de l'Opra, rättade Jane . . . Det vill säga i så godt som själfva hjärtat af staden. Inte illa.

— Alldeles! utropade läkaren förtjust öfver det opåräknade medhålet, ehuru förargad öfver tillrättavisningen beträffande platsens verkliga namn.

— Men blir det icke dyrt så der midt inne i staden? inföll fru Petterzon nu fullt vaken när det blef tal om affärer . . . Jag skall säga, att enligt mitt tycke kan man gerna bö litet enk-lare, när man är på resande fot. När jag och gubben min var i Köpenhamn, så bodde vi bra för en riksdaler om dan, ja, nat-ten med, förstås, och bara en säng, men . . .

— Kära mamma, inte kan du väl . . .

— Nej, det förstås. Nog vet jag, att nu måste man ha minst två rum och tre sängplatser, men . . .

— Prisskillnaden blir inte stor, afbröt Jane, lätt rodnande åt den frispråkiga gamla damens antydningar i en herres när-varo . . . Jag tror, att vi mycket väl, åtminstone i närheten af Place de l'Opra, till exempel vid någon af smågatorna derom-kring eller på Boulevard Haussmann, der jag . . .

Hon hejdades af läkaren, som på nytt föll in:

— Jag har skrivit upp adressen. Kanske fröken Winkler känner till denna trakt? Var så god se.

Och han räckte Jane ett papper, hvarå adressen fanns antecknad, samt gaf henne samtidigt en blick, så full af bedjande innebörd, att Jane ej ett ögonblick kunde missförstå afsikten. Som det ju äfven låg henne varmt om hjärtat, att komma så nära hon kunde den hatade creolskan och Allan, hvilka hon annars lätt kunde förlora ur sikte i världsstadens larm och vimmel, var hon naturligtvis ej sen att med en knapt märklig nick gifva honom ett stunt samtycke. Högt svarade hon:

— Jaså, nu vet jag. Hôtel du Petersbourg vill jag minnas ligger just i korsningen af Boulevard des Italiens och Boulevard Montmartre?

— Men det står ju rue de Richelieu, invände James ängsligt, i tanke att patienten missförstått honom och ville föra honom på afvägar.

— Jag ser det, svarade Jane lugnande ... Men den gatan går just fram till kröken af boulevarden, jag nyss nämnde. Jag känner mycket väl till den gatan också, hvilken för direkt ned till Pont de Carrousel och Triumfbågen. Allt nog, det är i Paris' elegantaste stadsdel; så vi kunna för den del icke önska oss bättre.

James kastade vid dessa ord en tacksam blick på den unga kvinnan när han sade:

— Ni tycker således, att jag bör råda tante och Agnes att taga in på Hôtel du Petersbourg?

— Hvarför inte? Och jag har inte heller något emot ...

— Men blir det icke bra dyrt? afbröt fru Petterzon, med tanke på att hon nu ville lefva sparsamt.

— Tror jag visst icke. Man kan ju godt taga ett billigare rum inåt gården.

— Inåt gården? utropade Agnes. Hu då! I så fall kan

man ju inte få kasta en enda blick på boulevardlivet. Och jag som tänkte . . .

— Bry dig inte om att tänka; det gör jag själf. Och blir du inte nöjd, får du fara hem.

Mot detta diktatoriska beslut var det ej värdt att göra några invändningar. James fick allt nog order att låta korgar, kappsäckar och lådor bli forslade till Hôtel du Petersbourg och anskaffa droska för sig och damerna. Och dermed var den saken på det klara.

Med större beredvillighet än någonsin under hela resan åtog sig doktorn detta bestyr. Men helt visst var det ingen mer än Jane, som anade rätta orsaken dertill.

Hon kunde ej heller själf annat än känna sig tillfreds med den utgång saken nu tagit. Ty såsom hon själf måste medgifva, hade "kärleken" äfven nu haft ett ledande finger i spelet.

Doktor James flamma för creolskan var visst icke släckt, såsom hon nästan fruktat. Och af de glöd, som ännu funnos kvar, skulle helt visst kunna uppflamma en eld, af hvilken hon själf skulle få stor nytta för sina egna intressen.

Hvad som för öfrigt kunde hända, lade hon i ödets sköt.

Det blef icke "doktor" James, som "tog ledningen" vid ankomsten till världsstadens bullrande lif inom järnvägsstationen, der det gällde att med snabbhet försäkra sig om både bärare och "fiacre".

Hans noga efter parlör instuderade fraser till vederbörande tjänsteandar runno ur minnet samma stund han hörde de första ljuden af pariserfranskans pladdrande, surrande, skorrande och halft uppättna uttryck.

Men lyckligtvis var "flickan från Arboga", som han kallade

henne i samtal med fru Petterzon och Agnes, lyckligtvis för "doktorn" var Jane tillstädes och på så vis blef allt arrangerat på bästa sätt.

En timme senare fann man sig installerad på det af *creol-skan* — hvarom mera sedan — anvisade hotellet, och äntligen kunde man ha utsikt att åtminstone för någon tid få hvila ut från den besvärliga resans många vedermödor.

Fru Petterzon och Agnes voro som bäst i farten med att breda ut allt möjligt krimskrams i toilettväg för den första promenaden på boulevarden nästa dag. Jane satt deremot i sitt rum helt lugnt lutad öfver en tidning liksom för att ur denna distrahera en mängd skiftande tankar, som nu stormade om i hennes hufvud.

Plötsligt knackar någon på dörren.

Jane lyfter sitt hufvud och svarar med ett på franska uttaladt "stig in!". Men dörren öppnas icke och hon går då att själf se efter, hvem som knackar. Till sin förvåning finner hon det vara doktor James. Han kommer in och utbrister utan vidare inledning.

— Ni måste hjälpa mig, min fröken.

— Gerna, om jag kan. Men så orolig ni ser ut! Har det händt något?

— Ja, åtminstone något, som intresserar mig ofantligt. Förlåt jag frågar rakt på sak. Ni skulle väl ej våga följa mig till Moulin Rouge?

— Hur står det till? utbrister nu Jane med osminkad öfver raskning. Moulin Rouge? Det hörs då, att ni inte känner Paris. Detta ställe är då allt utom passande för unga damer, som . . .

— Ja, jag vet det. Men det kan ju gifvas omständigheter, som . . . Allt nog, ni gör mig en *ovärderlig* tjänst om ni följer mig dit.

— Hvarför? svarade Jane kort, dock med en uppstigande aning om grundskälet till hans enträgna begäran.

— Jag har, som ni vet, så svårt att reda mig med språket Lätt skulle jag därför kunna råka vilse. Ack, om ni bara följde mig dit. Bara en stund. Ni kunde ju genast och före mig vända om i samma droska . . . Jag *måste* dit i kväll. Hjälp mig, och jag skall . . .

— Nä, icke vill *jag* vara ogin. Men hvad skall väl fröken Petterzon tänka, om denna färd kom till hennes vetskap? Eller hvad tror ni själf?

— För den saken behöfver ni ej frukta. Tante vet redan, att jag i kväll skall ut med den landsman, som jag träffade på tåget. Hon och Agnes skola föröfrigt snart gå till kojs.

— Ni har således narrats? svarade Jane med en skålmaktig blinkning.

— Ja, hvad i all världen skall man väl göra, när . . .

— Nä, detta blir i alla händelser er sak. Hur dags skall det bära af?

— Klockan elfva.

— Så sent?

— Före tio är det ingen idé. Och vid den tiden sofva de andra som stockar. Ack hjälp mig! Ni behöfver ej frukta det minsta. Ni vet, att jag är en gentleman och med mig till kavaljer skall icke ett hår krökas på ert hufvud.

— Herr James, herr doktor, menar jag, svarade Jane med anstrykning af ironi, hvilket lyste fram både i hennes minspel och i tonfallet . . . Detta vill nästan säga, att ni önskar göra mig till medbrottsling i något, som är mig fullkomligt obekant till syftet?

Hon fäste en frågande blick, full af gäckeri på den unge mannen, hvilken ej utan förlägenhet hördes svara:

— Nej, nej! Så är visst icke min mening. Men jag står alldeles rådvill inför något, som jag måste bli på det klara med. Ni skall, som rätt är i detta fall, då jag nödgas anlita er hjälp, få veta allt . . . Men, endast med det förbehåll, att hemligheten stannar oss emellan.

— Hu då! Ni ser riktigt tragisk ut, när ni säger detta. Vet ni då inte, att vi kvinnor ha namn om oss, att . . .

— Jo, jag vet, afbröt doktorn med viss retlighet, då det ej undgick honom, att den unga damen tog hela denna scen från den komiska sidan . . . Jag vet, att man ej bör förtro hemligheter åt damer. Men det ges emellertid omständigheter, då man *måste* det.

— Å, för all del! Icke beträffande mig. Eller har jag kanske på något vis varit nyfiken?

Hon skrattade sorglöst när hon sade detta. Men inom sig medgaf hon, att händelserna just genom den vändning, som de nu kunde taga, skulle utveckla sig med förfärande hastighet.

Dock hellre detta, än med den krypande gång, som varit dominerande allt sedan hon drefs att taga första steget i denna förföljelse utan plan; ja, utan tillräckligt lugn besinning.

Denne medicine studerande kunde nu mer effektivt bli det medel, som tillät henne att komma till något resultat. Det syntes slumpa sig så, utan hennes eget förvållande; och det vore därför dåraktigt att stöta en sådan hjälp ifrån sig.

James blef henne icke svaret skyldig. Nästan ödmjukt undfallande fortsatte han:

— Jag har aldrig sagt, att ni, min fröken, varit nyfiken. Det är rätt grymt af er, att ens låta påskina något sådant. Men det fins en orsak, som närmat mig till er, en orsak, som har den ömsesidiga vänskapen till grund och . . .

— Mycket vackert sagdt, men oförtjänt från *min* sida, hvad

jag tror, svarade Jane kyligt, obehagligt berörd af de blickar, som illustrerade hans påflugenhets.

— Återigen synes ni missförstå mig. Men om jag då säger ömsesidigt *förtroende*, så förstår ni mig kanske bättre. Inte sant?

— Ännu osannare, svarade Jane otåligt.

— Sää? Hvad skola vi då kalla den makt, som manade mig att mot bättre vetande skaffa er — morfin?

Jane rodnade lätt och lät sina blickar glida ut öfver boulevarden, som strålade i lockande pariserbelysning från kandelaberlyktor och bländande butikfönster.

James fortsatte:

— Ja, det *var* vänskap eller förtroende till er, som dikterade denna min handling. Och den var *ömsesidig* i samma stund som jag gaf efter, ty jag är själf — morfinist . . . Nej, nej! Afbryt mig icke. Jag vet, att ni vill säga, att detta mitt tankeslut ej är logiskt. Men vi morfinister ha i så mycket icke behof af logik; vi ha deremot en gemensam åtrå, den, att få njuta, att få lefva lifvet under intryck af sådana stämningar, som fröjda hjärta och själ, och som vi alla så innerligt dela med hvarandra utan afund, kanske just därför, att vi alla tyst erkänna, att denna njutning betalas med insatsen af vårt *förnuft*.

Jane ryste till helt lätt. Rösten var icke längre gäckande när hon svarade:

— Ni kommer bestämdt alldeles för långt från ämnet, min herre?

— I så fall är det ni själf, som fört det derhän. Men af det sagda i denna utvikning skall ni kanske förstå mig bättre, när jag nu går att berätta vissa detaljer, som haft inflytande på min nuvarande ganska prekära ställning.

Jane betraktade honom förvånad. Var det verkligen meningen, att den unge mannen tänkte komma med en lifsskildring. Hon hörde ej till sådana naturer, som med intresse sluka

andras privataffärer. Hon ansåg sig hafva alldeles nog af sina egna, och kunde icke fatta, hur sorglöst lätt många haspla ur sig minutiösa beskrifningar på händelser och förhållanden, hvilka en utomstående ingenting kunde göra åt eller bruka till annat än skvallersurrogat för någon tanklös eller illasinnad lyssnare. Hon lät honom också förstå detta, när hon svarade:

— Ni gör mig en tjänst med att ej bli mångordig. Jag är trött efter resan och gjorde bäst i att gå till hvila så fort som möjligt.

— Ni vill således ej hjälpa mig i afton?

Frågan kom åter bedjande, nästan ångestfull.

— Om jag kan, skall jag göra det, svarade Jane med ett tonfall af intresselös eftergifvenhet, ehuru hon nu icke önskade något högre än att själf få komma ut "på studier". Ty att det gällde creolskan och Allan, derom kunde hon icke längre sväfva i okunnighet, när James fortsatte:

— Kanske ni lade märke till en viss mörk dam, som varit med oss så godt som hela resan? . . . Inte? . . . Men jag har gjort det så mycket mer . . .

— Icke alls rätt af er, min herre . . . Hvad skulle väl fröken Petterzon säga, om . . .?

— Hvad hon vill? Jag kan allt nog icke slita bilden af denna härliga kvinna ur mitt bröst.

— Sää! Jag beklagar er. Ty dubbelspel kommer förr eller senare i dagen, svarade Jane allvarligt.

— Må ske då! Men jag har redan gått för långt för att kunna draga mig ur leken utan vidare. Jag har skrivit till henne.

— Mycket oförsiktigt, min herre. Jag skall emellertid be att få slippa onödiga detaljer . . . Är det nu för att träffa denna skönhet, som ni vill ha *mig* till förkläde? . . . Ha, ha, ha? . . . Ni är allt bra lustig, ni! . . .

— Håna mig ej! Jag älskar henne till vansinne.

— Och hon er kanske?

— Hon har åtminstone besvarat mitt bref.

— Men när saken är så ömsesidig, hvarför går ni ej att möta henne utan sällskap? Eller är det nu också modernt, att herrar . . .

— Ni gycklar med mig, men ni gör nu orätt i detta. Och jag vill icke dölja för er, att jag naturligtvis helst skulle gått ensam, om hon ej särskildt bedt mig om att jag skulle — förlåt min uppriktighet — vara klädd i fruntimmer.

Jane gjorde en min, som visade, att hon kände sig stött öfver detta motiv till att hon skulle vara med. Men minen var bara ett spel. För sig själf kunde hon icke önska bättre vändning af saken.

— Förlåt mig! Vi läkare äro vana att gå rakt på sak, fortsatte James . . . Jag känner ingen annan än er, min fröken, som jag här kan anförtro mig åt i denna affär. Helt visst är den mörka skönheten själf bevakad.

— Kanske af sin man? inföll Jane med ett skratt, som verkade föga naturligt.

James såg generad ut, när han svarade:

— Jag vet icke. Men jag måste antaga, att det åtminstone kan vara hennes fästman. Jag har allt nog flera gånger under resan sett en herre uppvakta henne, och helt visst kommer han nog med till Moulin Rouge i kväll . . . Jo, det är sannt. Ni måste hafva lagt märke till denne man. Han har till och med frågat efter ert namn. Har jag icke berättat, kanske, att det just var han, som prompt ville ha er till en fröken Stjernbanér?

— Jo, jag tror jag minns, svarade Jane, lätt darrande . . . Det kan ju bli rätt intressant att se denne herre på närmare håll. Jag är visserligen allt utom intresserad af sådana äfvertyr, som det här kan arta sig till. Men vi äro ju i Paris . . .

— Och en gång är ingen gång, ifyllde den unge äfventyraren med strålande glädje . . . Var för öfrigt fullt obekymrad Som jag sagdt, vid min sida har ni intet att frukta.

— Och själf är jag af naturen icke det minsta rädd af mig. När jag tänker närmare på saken, så kan ju det här bli rätt lustigt. Det är bara en viss samvetsförebärrelse, som ännu håller mig en smula retirée, svarade Jane med en skalk i ögat.

— Och det skulle vara?

— Tanken på lilla fröken Agnes.

— Bah! Henne skall jag nog . . . det vill säga. Ni har ju lofvat, att icke skvallra ur skolan?

— Absolut diskretion, min herre.

— Godt! Klockan elfva skall droskan stå utanför porten. Till dess farväl. Er tjänst skall icke bli obelönad, svarade doktor James, i det han bugande aflägsnade sig från sin "medbrottsling".

Jane kände i detta nu ej det minsta samvetsagg för sina båda välvilliga väninnors skull. Tankarna på att i manligt sällskap kunna komma i själfva bränningarna af händelsernas flod upptog henne helt och hållet, tills James åter visade sig sägande:

— Nu, min fröken. Vagnen är framme.

En stund senare höll vagnen på planen framför Moulin Rouge. Man hade knapt stigit ur förr än James hördes hviska:

— Se der! Hon vänder sig just hit. Vi ha kommit precis.

Jane följde den anvisade riktningen. Hennes blickar hade träffat mrs O'Brins, som stödd mot kapten Brattes arm närmade sig det i strålande belysning liggande nöjestemplet, af folkhormorn äfven döpt till "Helveteskvarnen", dit nu äfven hon vid doktor James sida ställde sina steg.

— Se der! Hon vänder sig just hit. Sid. 197.

Kapten Bratte hade under hela denna resa från Stockholm — en resa, som i mycket nästan bar prägel af en hastig flykt — långt ifrån erfarit den sällhet, som han drömt sig finna under en friare omgifning än lifvet i den svenska hufvudstaden hittills erbjudit honom, sedan han, drifven af en plötsligt uppflammande passion, börjat slå in på förbjudna vägar.

Sedan det ödesdigra sammanträffandet med mrs O'Brin under spelaftonen på officersklubben hade han ej längre varit sig själf. Han hade så absolut uppgått i sin passion, att han ej längre var herre öfver sina handlingar. Detta viljelösa tillstånd beträffande allt, som rörde hans plikter — synnerligast i hans ställning som gift man — hade den förföriska och beräknande sydländskan förstått att underhålla med alla de verkningsfulla medel, som stodo hennes uppfinningsrika hjärna till buds. Om någonsin kunde här tillämpas ett visst talesätt, som säger, att hon "lindade honom kring sina fingrar". Och det var äfven på hennes intriger, som amiralitetet en vacker dag uppvaktades af kapten Bratte med en ansökan om en månads tjänstledighet med orsak, att han behöfde sköta sin helse.

Nu var visserligen kapten Bratte känd att vara en björn i styrka, och aldrig förr hade någon af hans kamrater hört honom klaga öfver ens den minsta opasslighet. Men inför det bifogade läkarebetyget måste naturligtvis vederbörandes undran beträffande denna begäran om sjukpermission lägga sig, och han beviljades äfven sådan.

För öfverstinnan Stjernbanér fick saken emellertid ett annat utseende. Hon, liksom hustrun, Jane, blefvo af Allan under rättade om, att han måste göra en viktig tjänsteresa. Och i den tanken lefde öfverstinnan fortfarande, på samma gång som hon tog för gifvet, att den halstarriga fosterdottern, Jane, gjort sin man sällskap, eller rättare utan hans vilja farit efter honom. Inte ens Allans kusin, underlöjtnant Evert, trodde annat, än att

familjen Bratte nu som bäst lefde turistlif i alla sjömäns förlofvade land, det mångbesjungna "Old Britannia".

Men fast således allt — efter Allans mening — lyckats öfver all förväntan, var han icke riktigt så nöjd, som han vågat hoppas att bli. Det fanns vissa smådrag hos föremålet för hans ömma låga, som gjorde, att han gång efter annan började känna sig osäker. Ju längre man aflägsnade sig från Sverige, ju mer började hon visa sinne för en maktlystnad, som vid flerfaldiga tillfällen satte älskaren i ganska obehagliga situationer. Såsom en af de främsta bland dessa må anföras den scen, då creolskan, med hot om att genast afskeda honom, befalldo Allan, att icke på några villkor inträssera sig för den dam, hvilken i det svenska iltågets restaurationsvagn så plötsligt gjort sig bemärkt genom det häftiga svimningsanfallet. Efter hans samtal med den unge läkaren hade älskarinnan utfarit med antydningar, som gjorde Allan allvarligt ängslig. Men sedan den häftigaste stormen rasat ut, hade det åter kommit till försoning och förklaring, som närmast mynnade ut i, att svartsjuka kunde ligga till grund för detta störande intermezzo i deras idyll. Han hade ej heller vidare tänkt på denna sak, förrän händelsen åter väcktes till lif genom att han fick syn på den beslöjade kvinnan på däckbet till den ångare, som förde turisterna öfver till Sassnitz. Och denna syn hade med all makt fört hans tankar till hustrun, till Jane, hvilken han dock var fullt öfvertygad om satt derhemma som gräsenka i våningen vid Strandvägen.

Trots denna öfvertygelse fanns det dock hos denna unga dam, hvars drag den täta slöjan nekade honom att se, så mycket som påminde om Jane, att han ej kunnat underlåta att ånyo närma sig den unge æsculapen, som tycktes taga henne under sina vingars skugga. Det var på grund af en svagt uppdykande oro, som han kastat fram frågan om den unga damens namn

och äfven i viss mån blifvit lugnad genom doktors bestämda uppgift, att damen hette Winkler och var från Arboga.

Hur kort denna underhandling än varit, hade den ej undgått den vaksamma creolskans skarpa blickar. Ett nytt uppträde hade egt rum. Och under detta lät hon Allan tydligen förstå, att om hennes älskare hade för afsigt att bekanta sig med den der beslöjade svenskan, skulle hon å sin sida mycket hastigt skaffa sig en annan beundrare, och hade till och med redan gjort ett val, hvilket skulle gifva henne full revanche.

Allan hade svarat med en axelryckning och sagt, att hennes jalousie var fullständigt obefogad. Han hade äfven haft på tungan, hvarför han intresserade sig något för den beslöjade damen. Men i samma ögonblick var det något inom honom, som bjöd till tystnad med denna sak. Han kunde icke förklara denna maning, men han fogade sig efter densamma.

I Sassnitz hade tillstött en omständighet, som ytterligare störde Allans eftersträfvade lycka på denna färd mot Södern. Mrs O'Brin hade der fått mottaga ett telegram från sin man, den stormrike skotten. Häri hade hon underrättats om, att han önskade, att hon pr omgående vände åter till Stockholm för att der invänta mannen, som af sina affärer blifvit fördröjd längre tid än han beräknat. Troligen skulle han ej hinna till Stockholm ännu på fjorton dagar. Men under alla omständigheter skulle hon längre fram genom ytterligare telegram bli närmare underrättad om hans ankomst.

Hade icke det ovissa i denna sväfvande tidsbestämmelse kommit emellan, skulle Allan naturligtvis känt sig som den lyckligaste människa under solen. Men nu visste man ju endast på ett dunkelt ungefär, när den besvärlige äkte maken, ullfabriksinnehafvaren, kunde dyka upp. Och man visste lika litet hvar som när. På Allans inrådan hade mrs O'Brin nämligen svarat med telegram, att hon föredrog att under väntetiden uppe-

hålla sig i Paris, medan våren der stod i vackraste flor. Han hade icke heller nekat henne detta i det svar, som omedelbart inlöpte. Men som hvarken Allan eller den trolösa haft i sinnet att endast utsträcka resan till Paris, utan fortsätta till Monte Carlo och Rivieran, var en besvärlig klaf redan lagd öfver deras drömda frihet. Ty redan vid afresan hade mrs O'Brin låtit Allan förstå, att hennes sammanträffande med mannen — öfver hvilken hon ständigt gjorde sig mycket lustig — kunde, ja, nästan med visshet *skulle* bli uppskjutet. Hon kände nämligen till dessa hans affärsresor om vårarna, på hvilka hon alltid i början af deras äktenskap vart honom följaktig.

Mrs O'Brin hade en långt djärfvare natur än hennes älskare, hvilken inom parentes sagdt visst icke var hennes första brottsliga böjelse. Hon lugnade honom med, att ännu var all fara för öfverraskning så långt aflägsnad, som de gerna kunde önska sig. Han var så väl preparerad, hennes man, att allt utom svartsjuka bodde inom hans praktiska krämaresjäl. Han afgudade henne, som hon sade. Och skulle icke för allt i världen vilja neka henne en frihet, hvilken han visst icke misstänkte, att hon skulle missbruka.

Denna upplysning gjorde Allan snarare mer orolig än lugn. Han gick till sig själf och kom till det resultat, att just denna mr O'Brins sorglöshet — under alla omständigheter farlig, när man själf är en gammal man, och hustrun lyser med ungdom och bländande skönhet — kunde byta sig i förfärligaste hämdbegär, om bedrägeriet blefve uppdagadt. Själf hade han icke denna bomullshandlars lugna natur. Han mindes drag från de stunder, då han trodde sig finna anledningar att misstänka Jane. Då hade han redan känt det som ett helvete. Men nu — när han, beträffande hennes trohet, trodde sig lugnare än någonsin — erfor han äfven, att detta lugn skulle byta sig i raseri af vanvett, om han bevisligen fann sig vara besviken.

Någon liten dragning till ett nytt tvifvelsmål hade visserligen uppstått i hans hjärta etter mötet med den beslöjade damen, som obetingadt drifvit hans tankar till hemmet och till Jane. I Cöln hade han till och med haft ett bref färdigt att lägga på posten, ett bref till öfverstinnan. I sista stund och just som han lyft handen för att stoppa ned skriften i breflådan hade han dock vaknat till besinning om att poststämpeln skulle förråda hans vistelseort. Och han stoppade åter ned brefvet i sin ficka i stället för att som varit klokare rifva sönder detsamma, en omständighet, hvilken han sedan fick ångra.

Det fanns utom hvad vi nämnt äfven en annan anledning för Allan Bratte att icke känna denna kärlekens och passionernas smygtripp så odeladt angenäm.

Han var nämligen ej stadd vid så stor kassa som nu varit önskligt. Hvad han beräknat för sig själf skulle knappast kunna räcka till för två under den färd, som nu låg före. Några få tusen kronor var ej de resemedel, med hvilka man bjuder ut en dam af Mrs O'Brins anspråk på lifvet. Själf gjorde hon aldrig en min af att honorera en räkning. Dessa redan sprungit upp till ett ganska anseeligt belopp, särskildt under vistelsen i Berlin. Hade han anat händelsen med telegrammet i Sassnitz, skulle han, medan det ännu icke var för sent, passat på att få låna några tusen af Kurt, som helt visst ej for utan rundlig kassa. Men nu var — åtminstone innan han möjligen åter kunde sammanträffa med Kurt i Paris, hvarom man på sätt och vis kommit öfverens — denna hjälpkälla stängd. Att skriva hem efter pengar skulle förråda honom lika säkert som det inhiberade brefvet kunnat göra det.

Det var således med allt annat än lätt hjärta, som han tog in på det eleganta hotellet i närheten af operan och där äfven Jane med doktorn och damerna Petterzon funnit rum.

Att detta kunnat ske annat än af en slump har sin särskilda förklaring.

Den eldiga creolskan, som i viss mån redan hunnit tröttna på Allans väl melankoliska sinnelag, hade lagt märke till den beundran hon väckte hos den unge svensken, hvilken Allan sagt vara läkare. Hon hade funnit intresse i hans unga, behagliga drag, smärta växt och stundom lifligt utmanande blickar. Till en början hade hon dock visat honom, att hon ej det minsta fäste sig vid hans beundran, hvilken han försiktigtvis aldrig lade i dagen när Allan såg det. Men under vistelsen i Hamburg hade han som bekant skridit till mer direkt anfall på hennes "trohet". Hon hade med en känsla af intresse tagit del af hans besynnerligt formulerade bref på franska. Och ett begär efter ytterligare spänning i det äfventyr, som redan pågick, hade slutligen manat henne att skrifva svar.

Detta var kort och gaf James inga vidare förhoppningar. Det var icke ens undertecknadt, och innehöll bara en uppgift på det hotell, der hon och hennes man — Allan Bratte förstås — skulle taga in vid ankomsten till Paris.

Men som vi sett, var detta nog för att bringa unge herr James i eld och lågor och att genast föranstalta om ett nytt närmande. Han fick äfven hjälp i detta. Ty redan samma afton nådde honom en ny biljett från creolskan. I denna gaf hon honom en vink om ett eventuellt möte under aftonens maskerad på Moulin Rouge.

Allan, som själf bedragit, skulle således redan nu bli bedragen. Han gick också utan vidare svårighet i fällan, när älskarinnan efter biljettens afsändande till James kom fram med en önskan att få göra ett besök på maskeraden.

Hon sade sig hafva hört, att man der lät ysterheten springa bort med förnuftet, och hon ville äntligen se, om man ej öfverdrifvit. Allan skulle bli en charmant och pålitlig ka-

valjer på denna expedition, till hvilken hon aldrig skulle vågat anförtro sig åt sin man, hvars ålder förbjöd dylika extravaganser i nöjesväg.

Det lilla talet gjorde verkan, alldenstund det var anlagt att smickra Allans naturliga egenkärlek. Han gaf utan betänkande sitt samtycke, själf i förhoppning att der finna en förströelse, som åtminstone i någon mån kunde utjämna den dysterhet och oro för pänningar, som allt mer började få makt med honom.

Men beträffande maskering satte han sig till motvärn. Han ansåg det vida lättare att finna sig i de lössläppta passionerna på ett sådant ställe genom att öppet visa, att man stod utom den öfriga stojande skaran. Om älskarinnan prompt ville det, skulle hon dock få uppträda i domino.

Mrs O'Brin hade endast svarat med en missnöjd grimas och en axelryckning, likväl nöjd med att ändå så pass hafva fått fram sin vilja, och beredd på att ytterligare föra "tungusen" bakom ljuset. Ty enligt hennes mening hade kapten Bratte redan blifvit en tungus, det vill säga, hvad man något oegentligt kallar en väl mycket långsam och eftertänksam natur, men här särskildt, att hans sätt att "slå sig lös" icke stod i samklang med hvad hon väntat sig af denna färd. Hon hade icke heller stuckit under stolen med denna sin mening, sedan hon märkt sig vara föremål för den unge läkarens uppmärksamhet. Bratte skulle hon till och med efter dr James framträdande hemförlofvat när som helst, synnerligast som han nu — liksom hon vis å vis den beslöjade damen — började visa besvärliga symptom till svartsjuka. Men det fanns dock en orsak, som ännu bjöd henne att icke visa bort den nuvarande älskaren. Ty fast hon ständigt var försedd med rikliga "nålpängar", — på hvilka den bedragne skotten visst icke var njugg — ville hon af dessa depensera så litet som möjligt. Hur generös hon än

var med sina behag, var hon nära nog girig, när det blef fråga om kontanter. Och nu var det kapten Bratte, som fått det omtvistade nöjet att vara Wohlthäter. Tankarna på att hon kunde behöfva hans kassa, i all synnerhet i Monte Carlos casino, der hon särskildt ville egna Fortuna ett stort offer och riktigt kasta sig i armarna på spelpassionens retelser, var till och med nu det enda hufvudskälet att Bratte ännu fick njuta den tvifvelaktiga lyckan af att vara hennes man numro två. Ty fortfarande seglade] de båda under gemensam falsk flagg såsom mr och mrs Longstraw och stodo som sådana äfven antecknade i hotellboken på Hôtel du Petersbourg, der de hyrt en elegant liten lägenhet på fyra rum, fast Allan hållit före, att de mycket väl kunde nöja sig med en mindre kostsam dublett. Ty, som sagdt, det var ju i alla fall han, som fick bestrida utgifterna.

* * *

Jane hade ögonblickligen känt igen creolskan, som deremot endast haft ögon för den unge medicinaren, hvilken onekligen tog sig mycket ståtlig ut, der han med visst segerleende och med Janes hand hvilande på sin högra arm styrde kurs in i trängseln vid entréen till "Belzebubs spannmålsbodas", som man mycket karakteristiskt äfven kallat "Den röda kvarnen", det modärna Paris' frivolaste établissement för "nöjen", hvars moraliska halt talserien måste markera med negativa tecken.

Fru Jane Bratte hade aldrig förr besökt detta ställe. Hennes tidigare vistelse inom den stora republikens tullbommar hade inskränkt sig till njutandet af det modärna Babylons ljussidor. Hon var alltså på långt när icke den ciceron, som den med pariserlifvet alldeles främmande medicinaren James hade behöft. Men] hon gick icke heller med som sådan, utan i helt andra syften, för hvilka hennes kavaljer var alldeles främmande.

Och under sådana förhållanden blef det mer hon, som kunde hafva nytta af sitt sällskap än han af hennes.

Girigt följde hennes ögon maken, som der med en annan kvinna spelade rollen af äkta man.

Hon kände en vild lust att i ett enda slag rifva upp ränningen till denna väfnad af lögn och samvetlös förställning, att med ett enda språng kasta sig öfver dem och skrika ut deras rätta namn och att i denna sedeslöshetens malström stiga fram som förorättad maka, äfven med risk att bli utskrattad af alla dessa, för hvilka äktenskapsbrotten blifvit en rent af trivial mellanrätt i dödssyndernas bankett.

Men ännu var stunden icke inne.

Mekaniskt lät hon sig föras mot entrén, der kapten Bratte just likviderade inträdesafgiften. Det var icke som en hämnande hustru hon fick uppträda, därtill hade hon förverkat sin rätt.

Här i den sluttande, långa gång, som förde ned till den egentliga danssalen — Moulin Rouge har nämligen flera sådana utom lokaler för allehanda andra "förströelser" — blef trängseln redan ofta besvärande nog. Jane kände, hur hon gång på gång häftigt trycktes mot sin kavaljers arm och hennes öron träffades af ord, som tydligt nog lät henne förstå, att man här icke fick vara prydd af sig och ej heller förvånas öfver hvad som helst för besynnerliga urartningar af "fri" sällskapston. Den franska beprisade artigheten var här drifven till exotism. Mer än en af de påträngande måste hon allvarsamt låta förstå, att hon icke hörde till det lätta garde, som här drog i fält under frivolitetens banér. Och hvad hon icke kunde förklara med ord, sade hennes ögon, som slungade blixtar af vrede mot de efterhängsne, små sydländingarna, hvilka i den vackra blondinen från Norden funno något nytt och mer fängslande af skönhet, än hvad hemlandets svartögda döttrar kunde bjuda dem.

Trots dessa obehag släppte hon ej sitt mål ur sikte. Hon hade i detta afseende god hjälp af doktorn.

Jane var nu knapt tre meter från Allan och kunde mycket väl höra, hur den hetlefrade svensken gaf en närgången parisare en hvass tillrättavisning för några oförsiktiga ord till mrs O'Brin.

Ett rop skär. Och nästa sekund har parisarens hand gripit Bratte i strupen.

I samma stund hördes äfven ropet af en förskrämd kvinna genomskära bullret af den lärmande musiken.

Maskerade och omaskerade damer och herrar skyndade till och omringade den grupp, hvarifrån de båda ropen kommit. Der var det tumult. Den uppretade parisaren hade med sydländsk häftighet upptagit kapten Brattes tillrättavisning, hvilken, hur befogad den än kunde vara, blef alldeles för kraftig i en milieu som denna, der blodet rinner fort och lidelserna flamma upp med styrkan af en plötslig explosion.

Att skilja de stridande åt var ingen lätt sak.

I samma stund Jane såg sin make angripas på detta våldsamma sätt, glömde hon för ett ögonblick all försiktighet. Ångesten aftvingade henne det skärande rop, som öfverröstat musiken och sorlet af hundratals pratande, skrattande och sjungande stämmor. Och hon slet sin arm ur doktors och skyndade fram några steg för att — hur visste hon icke själf — lämna sin man undsättning.

Men som bekant var kapten Bratte icke en svag fysik. Med ett kraftigt grepp om parisarens arm fick han denne att släppa taget om strupen och nästa sekund sträcktes han af ett kraftigt slag till marken.

Förvirringen blef obeskriflig. Larm och rop för och emot den kraftige utländingen hördes på skilda språk och man trängde sig in på de stridande så nära, att den lille fransmannen, som nu klamrat sig fast vid Brattes ben, var nära att bli nedtrampad.

Under sådana omständigheter var det ingen lätt sak för Jane att närma sig. I sorlet dog ljudet af hennes skälfvande rop lika fullständigt bort, som hviskningar i en orkan. Och hon drefs hit och dit, än närmare än fjärmare sitt mål, men utan att kunna nå detsamma.

Doktor James hade fullt göra att dela sitt ansvar som kavaljer. Icke ett ögonblick hade han tappat fattningen sedan

början af detta uppträde. Han var i hemlandet till och med känd såsom en slagskämpe af lust och fallenhet. Och bland dessa "småkryp", som han kallade parisarne, visste han, att mer än en skulle tumla som käglor, om han "viftade till" dem. Men när Jane märkte, att äfven hennes kavaljer började visa tecken till slagfärdighet, kunde hon ej, hur rädd hon än var om sin man, låta det redan skedda ökas med ännu ett utbrott, som kunde hafva ytterligare allvarsamma följder. Och hon hängde sig fast vid hans arm hviskande:

— För guds skull! Håll er lugn! Se der komma poliser! Slår ni till någon, så . . .

— Men hur skall hon der kunna reda sig? afbröt James och gjorde en gest mot creolskan, just som polisen trängde sig in för att gripa den lille ilske parisaren, som nu åter kommit upp och skred till nytt anfall . . . Ni måste ursäkta mig. Men det är min plikt att skydda äfven henne.

— Gerna, svarade Jane . . . Men, min gud! Nu taga de ju äfven Allan!

— Allan? Hvem är det? frågade James . . . Ah! Jag förstår! Ni menar hennes man. Känner ni då honom? fortsatte doktorn med ett tonfall af förvåning, i det han kastade en blick på kaptén Bratte, som nu fördes bort jämte parisaren under larm och oväsen från alla håll i salen, der trängseln hunnit bli oerhörd.

— Ja, svarade Jane med energi . . . Och jag skall följa honom . . . Bry er icke om mig. Jag reder mig nu mycket bra utan kavaljer. *Hon* der tycks behöfva er bättre.

Och utan att invänta doktors svar pressade sig Jane in bland den ström, som trängde sig efter polismännen och de anhallna slagskämparne.

Nästa minut hade han förlorat henne ur sikte.

Med en ed öfver kvinnors besynnerligheter, och villrådlig

om, hvad han nu skulle taga sig till, spratt han upp ur sina funderingar vid det att någon bakom honom hördes utbrista på bruten svenska:

— *Min herre!*

James vände sig om och stod öga mot öga med den strålande sydländskan. Han kände, hur han rodnade och hur tafatt han måste tagit sig ut vid den stumma komplimang, hvarmed han helsade henne.

Hon å sin sida syntes mer förskrämd än Jane visat sig under hela den tid, som den pinsamma scenen varat. Och med ens vaknade därför æsculapens ridderlighet, på nytt, i det han svarade:

— Pardon, madame! Men som ni vet kan jag icke franska. Förstår icke ni svenska det minsta?

— Mycket litet, monsieur! Vara god hjälpa mig ut.

— Ack, så gerna, svarade James, glad att icke behöfva spela alldeles stum, såvida hon ändå förstod honom något . . . Får jag lof bjuda er min arm?

Hon tog den utan att svara, och James hade ej heller ett ord för den lycka, som nu fyllde hans hjärta.

Slagsmålet, "arbogaflickan", hela Paris försvann för hans tankar, som nu uteslutande koncentrerade sig kring det härliga uppdrag han fått såsom hennes riddare.

Med en säkerhet, som om han ej första gången var på Moulin Rouge, lotsade han sig fram mellan massor af dansande par, ty uppträdet var redan glömdt för dansmusiken, som kallade till yster fröjd. Och lyckligt nådde han den sluttande gång, genom hvilken han nyss med en annan dams hand på sin arm gjort sin entré. Här var nä icke så stor trängsel som nyss. Gästerna hade hunnit skingra sig, och vägen låg tämligen fri.

Vid en af de många garderoberna och kostymlogerna stannade creolskan plötsligt, sägande:

— Jag tänka, vi stanna kvar.

Han betraktade henne med förvåning och svarade försiktigt — tyst fördömande sin oförmåga att ej kunna reda sig med franska språket och sålunda bespara henne mödan att tala svenska, för hvilket hon tydligen hade mycket svårt:

— Men, madame, vågar ni verkligen . . .

— Måste! Min man vara snart tillbaka, och jag ej kunna fara ensam till hotell.

— Ah! Så! Menar madame vänta? . . . Attendre? . . .

— Oui, monsieur! Vänta . . . Dominos, *kostym*.

Och hon vände sig till garderobieren och sade några ord, som genast hade till följd, att två dominos, en grön och en röd, lades fram på disken.

Bruten svenska, understödd med teckenspråk, hade snart till följd, att vår unge man en stund senare åter var på väg till danssalongen.

Men nu var han grön och hon röd från hufvud till fot.

Det fanns äfven en annan skillnad och det var den, att nu syntes *hon* vara mån om att taga ledningen.

Icke ett spår af den rädsla, hon nyss visat, kunde nu märkas. Yster och munter konverserade hon på den mest förbistrade blandning af "ärans och hjältarnas språk" och republikens lekande idiom, sedan hon förgäfves gjort några förtviflade försök att kanske bli bättre förstådd på engelska.

Men hvad hon icke lyckades göra begripligt med ord, det förmådde hon med sina strålande ögon.

James läste i dessa en hel vulkan af lössläppt lifslust, en hel värld af begär att här kasta allt tvång åt sidan och bli en länk i den ked af surrande, dansande, gestikulerande och sjungande galningar, som nu i de bizarraste dräkter kretsade kring i en äkta pariservals' uppijagade fortissimotakter, der de ej stående på en fläck liksom roterade kring sig själfva.

James smittades af hennes eldiga liflighet och bländades af hennes blickar. Han älskade själf dans med passion och var skicklig valsör.

Innan han rätt visste, hur det gick till och utan invit hade han lagt armen kring hennes lif.

Och så bar det i väg med den röda och den gröna med samma nervösa hetsighet, som dref alla de andra i vanvettigt lopp kring Belzebubs spannmålsbod.

I takt med creolskans sväfvande steg tröskade nu äfven Agnes Petterzons fästman säd åt afgrundens furste, obekymrad om allt annat än att gång på gång få trycka denna djäfvulens prästinna allt hårdare och hårdare mot sitt redan af morfin halfförbrända hjärta.

FEMTE KAPITLET.

Ett djärft beslut.

ane hade utan besinning skyndat efter sin mellan två polismän bortförda make. Hon drefs i trängseln allt längre in i den stora salen, okänslig för de knuffar och puffar, som träffade henne af alla de nyfikna, för hvilka det störande uppträdet var en ytterligare retelse i allt annat, som den populära nöjeslokalen hade att bjuda. Visserligen voro dessa intermezzon med ingripande af ordningsmakten icke alls något nytt i Moulin Rouge. Ty dylika scener upprepades nästan hvarje kväll. Men här var det dock den skillnaden, att den anfallne främlingen, som vetat att tappert och kraftigt försvara sig, blef ansedd vara en af det fiendtliga grannlandets söner, en representant för den nation, som kostat republiken tvänne syskonstater, en ofantlig massa klingande louis-dorer och strömmar af fåfängt spildt blod.

Allt nog! Någon röst hade låtit höra det febertändande utropet:

— A bas le preussien! . . . Ned med preussaren!

Och detta var nog att bringa sinnena i svallning mot den stackars kaptan Bratte, mot hvilken ropet tydligen var riktadt.

Den fruktan, som Jane redan erfarit, stegrades förfärligt genom detta rop. Hon kände för väl till hatet mellan dessa båda nationer, att ej genast inse, hur illa det kunde gå Allan, om han ej lyckades taga alla dessa upphetsade skrikhalsar ur denna villfarelse; och hon skälfde vid tanken på, att kanske nästa ögonblick få se honom söndersliten mellan hundradetals eniga händer, mäns såväl som kvinnors, till straff för det våld han nyss begått mot en af la France's hedervärda representanter. Hon hade läst om dylika fall, och hennes hjärta upphörde nästan att slå vid tanken på att nu få se sin make som offer för en pöbel, hvars raseri i politisk sinnesyra ej har sitt motstycke i världen.

Med uppjudande af sina lungors hela kraft protesterade hon gång på gång genom att på välklingande franska skrika ut:

— Han är svensk! Han är svensk! Hör mig, godt folk! Han är icka en tysk, icke en preussare!

De närmast stående hörde henne väl och många syntes äfven tro henne. En resolut gentleman lofvade till och med helt artigt att kraftigt bistå hennes häktade landsman, när han fick höra, att det var den ropande vackra kvinnans man. Och snart hördes äfven han ropa:

— Han är svensk! Han är svensk!

Motpartiets skrän öfverröstade dock allt mer de båda ensamma stämmorna, och öfver Brattes hufvud höjdes redan kappar, färdiga att slå till, trots att äfven polismännen gjorde allt hvad de kunde att också de skrika ut, att "de goda parisarne" tagit fel, hvilket Allan själf genast vid anhållandet skyndade att förklara, då ropen: "Ned med preussaren!" läto höra sig.

Nu träffades hans hufvud af det första slaget. Hans glän-

sande cylinder krossades, och brättet föll ned öfver hans ögon, hindrande honom att se.

Genom massan — hvars oljud lade sig för en sekund till följd af detta första handgripliga utbrott — trängde sig i samma stund ljudet af Janes ensamma röst, då hon, gripen af förtviflan, ropade:

— Allan! Allan! Jag dör med dig!

Hon hade nu slitit sig lös från gentlemannen, som med våld sökte hålla henne tillbaka. Nästa sekund stod hon vid sin makes sida, gripande en af poliserna i armen, medan hon med den andra sökte slita hatten af Brattes hufvud. Men innan detta lyckades, hade en tredje väktare våldsamt kastat henne åt sidan och spärrat vägen. En dörr slogs upp, och genom denna störtades de anhållne hufvudstupa in i en halfmörk korridor, hvarpå dörren åter slogs igen både efter Allan, parisaren och ordningsmakten.

Blek af smärta och raseri kastade sig Jane likt en furie mot denna dörr, som naturligtvis motstod alla hennes bemödanden och alla hennes rop och böner att få följa den fängslade.

För denna smärta, detta vilda utbrott, syntes de kringstående fatta parti. Trots man både hörde och såg, att denna förtviflade kvinna ej var en del af deras egen nation, fann man i hennes vilda energi något medryckande, entusiasmerande, som aldrig förnekar att verka på äkta parisare. Men som sådana visste man äfven, huru lönlösa hennes ansträngningar nu voro gent emot ordningsmaktens vilja. Och man sade det, på samma gång som man äfven sökte lugna henne med, att hennes man inom loppet af några timmar åter skulle vara fri, när saken blifvit utredd på närmaste polisbyrå. Man sade henne äfven, att ett fortsatt demonstrerande på detta sätt kunde hafva långt obehagligare följder för henne, än om hon lugnt ginge hem att

der invänta mannens återkomst från byrån. Anbud att ledsaga henne saknades icke heller.

Jane, insåg snart, att råden voro värda att följa. Och hon kände, hur rodnaden steg upp på hennes kinder, framkallad af den nyfikenhet och det deltagande, som hennes förtviflan väckt bland de kringstående.

Att längre utsätta sig för denna uppmärksamhet borde hon undvika, och den herre, som nyss erbjudit henne sin tjänst, visade åter lust att framhärda deri med en enträgenhet, hvilken blef besvärande. Fåfängt såg hon deremot efter doktor James, som dragit henne in i detta obehagliga äfventyr. Hon kunde icke tänka sig, att han kunde vara så ogrannlaga att alldeles lämna henne åt sitt öde, enär han väl borde hafva hört den vändning, som slagsmålet tagit. Detta vore ju rent af förolämpande, äfven om han vore aldrig så förälskad i creolskan.

Men, som sagdt, hvart hon än vände sina blickar, såg hon icke en skynt af doktor James.

Nu började en ny oro få makt med henne, framkallad af det rent kritiska för en med förhållandena obekant kvinna att vara ensam bland sådana nöjessökare, som här slogo sina lofvar kring den bedårande blondinen. Gång på gång måste hon sänka sina blickar för ögon, i hvars mörka djup hon kunde läsa en utmanande lystnad efter hennes sällskap. En och annan hade äfven ord för denna tanke; hala, smickrande ord, som väckte äckel hos henne, eller mer djärfva och listiga, som ej stucko under stolen med, att en supé i hennes sällskap lätt skulle kunna arrangeras, medan hon väntade på sin man.

Darrande af oro smög hon sig mot utgången, till det yttre nu visande ett lugn, af hvilket hon icke alls var mäktig.

Just i begrepp att ila ut, hejdades hon plötsligt af en röst, som var henne välbekant. Den kom från en grön domino, som

i sällskap med en röd sådan gled förbi bakom en pelare vid sidan om entréen.

Mycket riktigt! Det måste vara doktor James, tänkte hon, när hon nu äfven träffades af några gräsligt förvridna franska glosor.

Paret hade stannat på en punkt, som gjorde det möjligt för Jane att se och höra utan att själf bli sedd. Och det klack till i henne, när hon nu hörde den röda dominons röst. Med djup sonor stämma och på flytande franska, tydiligen markerande sina ord för att göra sig förstådd af den gröna, sade hon:

— Ni känner således icke denna dam?

— Nej, svarade den andra och fortsatte med svårighet: — Jag vet endast, att hon är från Arboga och heter Winkler. Men jag tviflar på, att hon talar sanning.

— Men hon är vacker, fortsatte den röda. Jag har till och med observerat, att min man haft ögonen på henne. Hvad har hon för sig?

— Vet icke! Men hon är visst rik, tror jag. Mycket konstig människa förresten, svarade James.

— Kanske ni är kär i henne också? fortsatte den röda, i hvilken Jane nu kände igen sin mans älskarinna.

— Jag? Nej, nej! Mitt hjärta brinner icke för någon annan än för er . . . Ni är den ljufvaste, som . . .

— Vill ni lofva mig en sak? afbröt den röda.

— Tusen saker om ni vill, dyrkansvärda?

— Gif akt på den der damen. Och berätta mig allt, som ni kan få veta om henne.

— Gerna! Men hvarför? Jag försäkrar, att jag icke . . .

— Jag har mina skäl. Ett af dessa är, att min man bestämdt har uppmärksammat henne, och . . .

— Och ni är jalouse? afbröt James häftigt.

— Nej, Nej! Visst icke. Icke blir man jalouse på sin man. Men jag tål ändå icke, att . . .

Här afbröts deras samtal af att ett förbidansande par skuffade bort dem.

Jane drog sig hastigt undan, af fruktan att bli sedd, ty pelaren stod ej längre som skydd mellan henne och de samtalande. Men hon hade i alla fall genom en ren tillfällighet fått veta något, som uppfyllde hela hennes själ med jublande glädje. Hon hade tydligen märkt, att den kvinna, som hon hatade likt en dödsfiende, och i hvilken hon såg det personifierade straffet för hvad hon själf brutit, hon hade af denna kvinnas egen mun fått höra, att det icke var kärlek, som band henne vid Allar, att det icke var af hjertats böjelse, som hon dragit en annans make från hus och hem. Nå, detta hade Jane egentligen aldrig trott. Men hon hade nu fått bekräftelse af bästa halt på, att mrs O'Brin helt enkelt lockat Allan Bratte med sig af en nyck och kanske äfven af andra bevekelsegrunder, som Jane nog skulle veta att lista ut.

Ja, hon måste göra detta innan stunden vore inne att stiga fram. Hon måste göra detta med alla till buds stående medel och utan att tveka vid valet af dessa, om hon dermed ville återeröfra sin man eller kanske rättare åtminstone draga honom ur denna beräknande kvinnas atmosfär. Hvad sedan kunde inträffa, lade hon i högre maktens händer. Hon kände, att hon vågade detta, trots sin egen stora synd. Ty hade ej redan en högre makt på det underbaraste ledt hennes steg på denna äfventyrliga färd? Redan sammanträffandet med familjen Petterzon var ett bevis på, att en opåräknad hjälp följde i hennes spår. Och sammanträffandet med det unga läkareämnet kunde aldrig komma lämpligare än just nu som nytt föremål för creolskans minst sagt frigjorda böjelser.

Vid denna tanke, och just som Jane stod i begrepp att lämna lokalen, kunde hon ej annat än känna ett nytt stygn at samvetsagg. Den ganska rikliga kvantitet morfin, som hon drif-

vit in i sitt blod innan hon lämnade sitt rum, hade tills nu satt henne i stånd att någorlunda draga sig ur det farliga spel, som egt rum denna kväll. Hon var visserligen nu lugn för att Allan skulle klarera sig med både parisaren och parismyndigheterna. Hans återkomst till Moulin Rouge fruktade hon icke heller för. Hon kände hans medfödda afsky för skandaler. Detta hade han ju äfven visat genom det hemlighetsmakeri, som präglat förhållandet med mrs O'Brin. Ja, Jane var till och med öfvertygad om, att ingen mer än hon själf hade reda på verkliga innebörden af denna förbindelse, icke ens Kurt, trots de ord hon hört vexlas mellan dem i järnvägsvagnen. Kanske möjligen Vivi anade något.

Ack, om hon kunde träffa Vivi, kom det plötsligt för henne för att genast åter kastas undan af en annan tanke, nämligen den, att hon nu gjorde klokast i att aldrig mer möta sin halfsyster öga mot öga.

Der en ny förbannelse af stundens glömska.

Och hon drog kappan om sig med en rysning, i det hon steg ut på planen framför "Helvetets kvarn" för att ropa an en fiacre. Hennes pulsar suckade efter ny retning af den för-rådiska vätskan, som en stund gaf henne sprudlande lif mot vederlag af nästa stunds ångest. Och detta var förbannelsen, som följt med hjälpen, detta var något, som hon allt mer började oroas af, ja, mer än tanken på, att hon mot hösten skulle föra in frukten af ett brott i sin makes hem.

Hon tvärstannade. Hennes ögon slöto sig för en sekund för att sedan kunna iakttaga så mycket klarare.

Det var Kurt, den reslige, ståtliga mannen, som der med en pladdrande kokott under armen kom ogeneradt och öppet mot entrén till brännpunkten af det parisiska nattlifvets Eldorado.

Redan! Vivi var således glömd redan på sin bröllopsresa! Och han blygdes icke, fruktade intet, men gick dristigt på som

han alltid brukade, endast ledd af en nyck i sitt ombytliga sinne.

Nå, i detta fall kunde det ju icke bli tal om kärlek — om han ens någonsin haft en dylik känsla inom sitt vadderade bröst. Men det var ett nytt utslag för hvad hon hade att vänta af den frukt, som de båda egde gemensamt i synd. Och han blef henne så lumpen, så liten som människa och man, så usel i denna glaffande ysterhet med första bästa nymf, att hon helst velat gå fram och spotta honom i ansiktet.

Men hvad nu? Hade han sett henne? Hade hon för länge stirrat på detta gelée af en man?

Han släppte ju kokotten, sam raglande sökte följa honom. Jane tog några brådskande steg mot en droska och ville kasta sig upp i densamma. Men för sent.

En brutal hand grep henne om armen och en drucken stämma snörflade:

— Är det inte Jane? Sacre bleu! Här i Paris?

Hon mätte honom med en föraktfull blick från hufvud till fot, och en djärf tanke flög genom hennes hufvud, när hon svarade liksom på ingivelse af en osynlig röst. Orden kommo på flytande franska:

— Min herre! Ni förolämpar mig. Jag känner er icke. Hur vågar ni taga mig i armen? Tölp! Gå er väg, eller . . .

— Det var fan så besynnerligt, afbröt Kurt, i det han tyckes nyktra till på ett ögonblick . . . Pardon, madame! Är det verkligen icke Jane Bratte, ursäkta, kaptenskan Bratte, det vill säga min svägerska, som . . .

— Ni är en narr, herre! Gå er väg . . . Lär er föröfrigt att inse, att en ärlig *parisiska* aldrig i lifvet skulle erkänna ett sådant kräk till svåger, som ni tycks vara. Håll er till nymferna, så'na passa bäst i stil med er.

Och med ett wigt språng kastade hon sig upp i droskan,

hviskande adressen åt kusken, som med hotande miner syntes färdig att taga sin "landsmaninnas" parti. Så lifligt öfvertygad var han af hvad han hört, att han tog för gifvet, att damen var en parisiska.

Men om den saken syntes löjtnant Kurt Silfversporre ännu hysa allvarliga dubier. Förvånad, skamsen och tviflande stod han der vid entrén till nöjestemplet och glömde alldeles bort sin senaste eröfring för att endast stirra efter den bortilande droskan, som mer och mer försvann i den ännu rätt stora trängseln på boulevard Clichy. Han märkte ej, hur den halfrusiga kokotten på alla möjliga sätt försökte göra sig bemärkt af sin nordiske beundrare, och först när hon helt obesväradt lade sin arm under hans, vaknade han upp ur sina drömmar och röt till utan minsta tecken att vilja fortsätta connoissancen:

— Dra för tusan! Jag vill vara i fred.

Som detta sades på ett språk, hvilket för henne var kinesiska, kunde hon ej annat än af kavaljerens minspel se, att han önskade bli henne kvitt. Men nu råkade hon i sin tur bli förbittrad och kastade fram några äkta pariseruttryck, som voro kraftiga nog att drifva den svenske martissonen på flykten. Liksom Jane tog han sitt parti och kastade sig upp i en droska, fast besluten att icke denna kväll låta "Belzebubs spannmålsbodar" få nöjet af att preparera honom för en värdig entré i afgrundsfurstens boningar.

* * *

Klockan var ett godt stycke öfver midnatt och det pulse-rande lifvet på Paris boulevarder hade domnat af. Kurt satt tillbakalutad mot droskans dynor och sökte nu med större lugn reda ut sina tankar om det var Jane eller en parisiska, som han nyss stött samman med utanför Moulin Rouge. Likheten med

Jane — vännens hustru, som han fört på villovägar och nuvarande svägerskan — var fenomenal. Men å andra sidan, hvad skulle hon väl haft att beställa vid Moulin Rouge? Och hur kom det sig, att hon — Jane, som annars alltid var så försiktig af sig — vistades i Paris helt ensam? Eller var det möjligt, att hon rest efter för att kontrollera sin äkta hälft, att hon af någon slump fått veta, att det var Paris och ej London, som blifvit målet för hennes mans "tjänsteresa"? Han erinrade sig, att han gjort Allan uppmärksam på, att Jane visst icke var den lugna natur, som hennes man tog henne för — Kurt visste ju detta af erfarenhet — och det kom plötsligt för honom, att hon under kritiska ögonblick kunde vara till och med djärf och bibehålla en märkvärdigt stor kallblodighet. Alltså! Det vore icke absolut omöjligt, att hon nu vore i Paris.

Men å andra sidan, om det nu var Jane, som han sammanträffat med, när han kom dragande med kokotten, hur var det henne då möjligt att så rent utaf fräckt förneka sig själf? Detta öfversteg Kurts förstånd. En sådan dristighet var mer än han vågade tillskrifva henne. Och i så fall, hvarför gjorde hon detta? Var hon rädd för att *han* skulle säga något? Visste hon då icke, att det just var hans styrka att kunna tiga när det fordrades? Hade han icke tillräckligt inplantat detta hos henne den tid, hvars lycka fortfarande utgjorde hans ljufvaste minnen? . . . Och hvarför hade hon rest efter? Hon älskade ju icke sin män . . .

— Hallå! hör han nu en röst, just som fiacren svänger in på Boulevard des Italiens, der det hotell låg, i hvilket han tagit in med sin hustru.

— Hallå! fortsätter den ropande . . . För tusan, Kurt! Har du blifvit döf?

Kurt böjer sig öfver suflettens ryggparti och igenkänner Allan Bratte, hvilken halfspringande söker upphinna droskan.

Ett rop åt kusken och man stannar.

Kapten Bratte hinner fram. Förvånad betraktar Kurt sin svågers högst derangerade tolett. Ena rockärmen halft afrifven och hatten stukad samt med brättet krossadt och delvis nedhängande öfver ansiktet.

— För tusan, bror! utropar Kurt. Så du ser ut. Har du varit i slagsmål?

— Alldeles. Ett satans uppträde, må du tro. Jag kommer också just nu från polisen.

— Polisen? Jo, det var treffigt. Hur i all världen har det kunnat ske?

— Det är en lång historia, må du tro. Och för att komma fri, gjorde jag mig alldeles pank. Måste sätta caution för min frihet, om jag ej ville sitta kvar som häktad till i morgon bittida.

— Mycket snygg historia. Men hur i Helsingland? . . .

— Du skall få veta det, om du tillåter mig stiga upp i din droska. Vi åka hem till mig. Jag bor i Hôtel du Petersbourg, boulevard Haussmann. Jag måste tala med dig. Hoppas att Vivi ursäktar sölet, när hon får höra, att du råkat mig.

— Var inte rädd för det du, svarade Kurt, i det han lämnade plats och gaf kusken adressen. Vivi har jag redan dreserat till en klok, liten hustru. Och vid det här laget tänker jag, att hon sofver den plikttrogna makans rosande sömn. Jag har tagit henne med mildhet; du förstår. Inte butter och svartsjuk efterhängsenhet, som du mot Jane. Mildhet och förståndiga ord verka som olja på upprörda vågor. De lipa en skvätt, och så ge de sig till tåls. Men för tusan! Det der kan ju vara olika och hör nu egentligen icke hit . . . Bor du, så du kan ta' emot? Jag menar, har du creolskan med dig ännu?

— Ja, svarade Allan dystert. Men i mitt rum stör hon oss icke. I alla fall bör jag förutskicka, att hon och jag i Hôtel du Petersbourg uppträda som mr och mrs Longstraw.

— Å fan! Du är djärf du. Men, för tusan, tänk om vår värderade svärmor skulle få nys om den saken? Hur tror du det gick då? Om Jane vill jag icke ens tala för ett sådant fall. Men så säg då, hur det var med det der äfventyret.

— Strax, käre bror? Vi äro snart framme och komma i bättre ro. Jag känner mig så fördömdt olustig i den här tras-habiten och vill helst byta om skinn så fort som möjligt. Det är förresten mitt eget fel. Jag borde ha sagt nej till hennes galenskap, eller också . . .

— Hennes? Menar du creolskan?

— Visst fan menar jag henne. Hon är galnare än jag trodde. Och hade jag anat hennes rätta lynne, skulle jag aldrig gifvit mig på resor med henne.

— Jaså! Låter det redan på det viset, stackars gosse, svarade Kurt deltagande. Hade du frågat mig till råds, hade jag kanske kunnat gifva dig en och annan vink af värde.

— *Du?* . . . Du har väl aldrig haft tillfälle att studera denna, låt mig säga det, raffinerade satan, som råkat få mig i sina nät.

Kurt, som äfven varit hennes älskare, men utan att låta leda sig längre än han ville själf, och därför nära nog ådragit sig sydländskans hat, var dock icke sinnad att för Allan ingå i dessa detaljer, utan svarade:

— Nej, det förstås, hur kan du tro så tokigt? Men som du vet, är jag en styf kvinnokännare och kan stafva och lägga ihop, när det gäller deras extravaganser.

— Du tror det. Men i detta fall hade du allt kommit till korta. Creolskan är en satan, och det bästa jag nu kan göra, är att packa in och resa hem så fort som möjligt.

— Till din älskande maka, kunde Kurt icke neka sig nöjet att kasta in, gripen af en svartsjukans känsla och redan trött på samlefnaden med den för honom allt för eftergifna Vivi.

Allan svarade icke. Men i det droskan just nu stannade utanför hotellet, hoppade han ur och kilade in vestibulen i det han ropade till Kurt:

— Gör upp med kusken. Jag kilar direkt upp för att ej behöfva möta någon här nere och i den här dräkten. Kom efter till n:r 4; Longstraw. Dörren får stå öppen.

I korridoren en trappa upp till det eleganta hotellet rädde halfdunkel. Man var sparsam med belysningen under nätterna, och de få lågor, som nu bestods, voro nätt och jämt tillräckliga för att man skulle kunna leta sig fram till dörrarna. Tjocka mattor förto go de resandes steg, och ljudlös tystnad härskade redan å denna åt främlingar fridlysta plats i världsstadens lockande nöjeslif. Hotellet var hufvudsakligast stamhall för ryssar, om hvilket det ryska namnet äfven bar vittne. Deremot var det mycket sällsynt att engelska namn syntes till i portvaktarenummets stora anteckningsbok, i hvilken synnerligast namnen Peterzon och Winkler kunde betraktas som rariteter.

Kurt stod nu lutad öfver denna bok. Han hade ej hört det nummer, som Allan uppgifvet på sitt rum. Portieren var för tillfället ej tillstädes, och en ung pojke till nattvakt syntes ej kunna uppfatta främlingens fråga efter familjen Longstraw, hvar dan han beslöt att själf taga reda på saken genom namnboken.

Han hade just kommit på det klara med denna sak och beredde sig att genast söka upp Allan, då han hastigt hejdade sig i vestibulen och drog sig undan i ett hörn eller en vinkel, som bildades af väggen och en telefonkiosk. Några svenska ord hade träffat hans öra. Rösten föreföll honom bekant, men den som sedan svarade kunde han emellertid icke påminna sig.

Straxt utanför portierens dörr stannade de båda damerna

och Kurt var nu i öfverraskningen nära att förråda sig, der han stod dold i den nästan mörka vinkeln. Han skulle kunnat gå vittnesed på att den yngre af dessa kvinnor var Jane Bratte, lika väl som den parisiska, som han nyss blifvit tillsnusad af utanför Moulin Rouge och som varit egentliga orsaken till att han ej denna kväll kommit att med cocotten göra ett besök derstädes.

Men ännu mer öfverraskad blef han, när den andra damen, som syntes vara ett godt stycke öfver tiden för en kvinnas middagshöjd, hördes säga:

— Fröken Winkler vet hvar han finns. Och det är således orätt af er att dölja det för mig. Agnes ligger der uppe och gräter sig vansinnig och är fullt öfvertygad om att det är ni som lockat ut Edvard på något äfventyr.

— Men jag försäkrar! svarade nu den yngre och med fullständigt Jane Brattes röst . . . Jag försäkrar, att ni i detta afseende tar fel, min fru. Jag vill doktor James ingenting, lika litet som han mig. Ni kan ju förresten fråga honom när han kommer hem.

— Försäkra icke för mycket, svarade den äldre häftigt . . . Agnes hade, gripen af någon oro, satt sig vid fönstret. Klockan var vid pass elfva, då hon helt plötsligt ser två personer stiga upp i en vagn alldeles här utanför porten. Den ena var Edvard, den andra kan hon svära på var just ni.

— Skulle det icke kunna vara möjligt, att hon sett fel beträffande mig? advocerade den yngre, dock — såsom Kurt tyckte med någon osäkerhet.

— Försök inte, fröken! Agnes har goda ögon. I alla fall, hur vill ni förklara att ni inte är på ert rum? Hur kommer det sig till att ni ränner ute om nätterna och . . .

— Var god välj edra ord, min fru. Jag anser mig icke vara skyldig någon redovisning åt er öfver mina handlingar.

— Inte? Det vore väl tusan! utropade den äldre damen hetsigt. — Inte! Ha vi icke tagit hand om er hela tiden sedan ni tänkte göra af med er på taget, ha vi inte pysslat om er som hade ni varit en medlem af vår familj? Hvasa? Kan ni neka till det? Men vet ni hva'? Ni är en äfventyrerska, ett intrigant stycke, som

— Hejda er! Ni vet inte hvad ni säger. Endast . . .

— Jo, en äfventyrerska är just hvad ni är! afbröt den äldre med ytterligare stegring i rösten. . . Och som mor till mitt olyckliga barn anser jag det vara min skyldighet att förbjuda er sällskapa med Agnes. Och kommer ni mej för nära så . . .

Hon höjde handen hotande under Janes ansikte synbarligen färdig att slå till. Förskräckt ryggade Jane några steg åt sidan just som den gamla damen rusade upp för trappan.

Det svindlade för Janes ögon. Otvifvelaktigt skulle hon hafva störtat till vestibulens stengläggning om hon ej i samma ögonblick gripits af ett par kraftiga armar.

Det var Kurt som rusat fram.

Ett svagt skri träffade hans öron, och nästa ögonblick slöto sig den unga kvinnans ögon i djup svimning.

Der stod nu Kurt utan att veta, hvad han skulle taga sig till på detta ställe, der han pro primo var fullständigt obekant, pro secundo fullt öfvertygad om att det var Jane Bratte han höll i sina armar; fullt öfvertygad om att det var just henne, som han stött samman med utanför Moulin Rouge.

Och hvilket ögonblick som helst kunde ju Allan komma ned för att se efter, hvarför vännen icke lät, höra af sig.

Tiden var dyrbar. Hvad som skulle göras, måste ske fort. Deruppe i öfre våningen hördes redan röster som närmade sig. I den ena kände Kurt igen den hetlefrade damen. Den andra som lät yngre hördes snyftande bönfälla om att genast få lämna detta hotell, att genast få vända hem till Stockholm. Nu hördes

Ett svagt skri träffade hans öron. Sid. 228.

äfven en tredje röst blanda sig i de båda damernas samtal. I denna kände Kurt igen Allan. Nästa minut skulle han alltså kunna komma i en belägenhet, som vore kritisk nog och kunde framkalla ännu större konflikter.

Hastigt slet han upp dörren till telefonkiosken. Lyftande Jane likt ett barn på sina starka armar, bar han in henne i den mörka atbalkningen, satte henne på en stol och stängde dörren om både sig och Jane.

Knapt var detta skedt förr än de tre personerna under högljudt samspråk gingo förbi. En fjärde individ kom nu till. Och till denne vände sig Allan med förfrågan på franska om en herre, som nyss varit synlig i en droska utanför hotellets port hade frågat efter mr Longstraw. Portieren svarade, att någon sådan person hade han ej sett, men trodde möjligen att hotellgossen hade reda derpå.

Och dörren till vaktrummet hördes öppnas. Kurt kunde äfven höra vaktgossens svar, sväfvande och sömniga som endast en halfsofvande pojke kan svara. Nu föll den gamla damen in, vändande sig till Allan och frågade om han kunde gifva dem anvisning på ett annat hotell, för de ville prompt flytta gerast. Allan svarade att detta väl knappast läte sig göra midt i natten och sade sig för öfrigt vara alldeles för litet bekant med Paris att kunna ge råd i denna sak. Välvilligt frågade han emellertid portieren till råds. Denne gjorde genast omöjligheter och sade, att damernas räkning på hotellet ej kunde göras upp förr än hofmästaren vaknade och fick skrifva ut den åt gästerna. Han tillade äfven, att man på detta hotell var mycket försiktig gent emot främlingar, som ej kunde reda sig med språket eller åtminstone, engelska, tyska, italienska eller spanska. Så med flyttningen kunde under natten ej blifva något af.

Allan öfversatte detta svar så skonsamt som möjligt och rådde de båda landsmaninnorna att gifva sig ro till morgonen.

Och under lifiga utbrott af förargelse hördes de båda damerna åter begifva sig upp i våningen en trappa upp i sällskap med Bratte, som äfven han hördes brumma, helt visst med anledning af att Kurt ej kommit efter utan åkt derifrån.

Det blef åter tyst i förstugan. Portieren hade gått in i sitt rum, sedan han befallt pojken att stänga porten. Den värst öfverhängande faran syntes således vara öfver, synnerligast som Kurt ledigt räknade ut, att Jane verkligen bodde i detta hotell och således, om hon bara kom sig, kunde föras upp på sitt rum eller ock få ett annat, i fall hon delade lägenhet med de båda på henne så uppbrakta damerna.

Men hur få lif i henne?

Att tillkalla portieren kunde vara förargligt nog. Hvad skulle denna tänka speciellt om honom, som icke hörde till hotellets hyregäster, men ändå nu midt i natten befann sig med denna dam inom hotellets stängda port?

Skulle man tro på hans förklaringar? Skulle man icke snarare taga honom för en filur, hvilken trängt sig på den unga kvinnan i helt andra syften än att hjälpa henne? Parishotellen kunde nog tala om många sådana fall.

Och der stod han i den mörka telefonkiosken med Janes, älskarinnans, svägerskans hufvud tungt hvilande mot hans bröst. Och tankarna på hvad denna kvinna varit för honom och minnet af de ord, hon nyss slungat ut mot honom utanför det i ljus och bländverk strålände Moulin Rouge började drifva ett sataniskt spel i hans hufvud. Hennes anklagelse då hade träffat honom som ett sabelhugg af ettrig klinga, och med dessa ord kände han, att mellan dem var allt brutet, allt sönderslitet och att af det forna himmelriket eller rättare paradiset dem emellan hade blifvit ett helvete, som till dödsstunden skulle martera dem båda.

Aldrig som nu kände han, hur han älskade denna kvinna.

Aldrig hade han som nu erfarit den känsla, af hvad omöjligheten af att få ega hvad man en gång förlorat kan slita sönder och väcka kval. Aldrig hade som nu detta lockiga hufvud känts ljufvare mot hans bröst. Och aldrig hade ångern öfver den draksådd han strött ut i denna kvinnas hjärta sargat honom som nu.

Men redan nästa ögonblick kom det öfver honom en vansinnig lust att genast bryta alla band med hustru, släkt, fädernesland, kamrater och vänner för att, om äfven med våld, fly bort med denna kvinna — den enda, som någonsin kunnat trolla sällhet och saliga känslor i hans ombytliga hjärta och själ — fly bort med henne till något hörn af världen, dit icke minsta fläkt af hemlandet kunde nå, och der hon måste tillhöra honom, så vidt hon ville lefva lifvet ut.

Hade han vetat, hvad Jane visste, hade han haft en aning om, att under hennes hjärta klappade en del af honom själf, hade han vetat, att det var modern till hans barn, det enda hon hon någonsin skulle få, att det var *hans* son, som nu i medvetslös slummer tryckte sig fast mot detta vankelmodiga stöd — då hade all tvekan flytt och då hade Kurt Silfversporre tagit ett steg, som gjort honom till *man* och till slaf för fullt manliga kraf på lycka med den man älskar.

Men han tog icke detta steg, han kastade bort det enda tillfälle i lifvet, då Jane möjligen gifvit sig helt åt honom, tryckt under förtviflan visserligen, men kanske sedan äfven af moderskapets ömhet för fadern.

Han började räkna. Och han fann, att kostnaderna för denna flykt och ännu mer för egandet af denna kvinna vida öfversteg hans tillgångar.

Han blef praktisk och kände, att han icke var den man, hvars kärlek kan skapa pengar med blotta händerna. Och nya planer döko upp, försiktighetens och feghetens planer, närda af lögnen och misströstan till egen kraft.

Han böjde sig ned mot hennes öra och hviskade:

— Jane! Jane!

Hon svarade ej. Men han märkte, hur hufvudet gled undan och hur en skälfnings skakade hennes lemmar.

— Jane! fortsatte han. Försök att hämta dig. Det är jag, det är Kurt!

Liksom hade detta namn verkat med kraften af en stark ström rusade hon upp, men föll åter ned, pressad af väggarne i det trånga rummet. Bäfvande stammade hon:

— Hvad har hänt? Hvar är jag? Store Gud, var barmhärtig! Hjälp mig! Skänk mig ljus!

Hon talade som i yrsel, halthvissande, flämtande och med ångest.

Rädd att hon skulle höras, måste Kurt, trots den fruktan, som nu grep honom själf, lägga band på sig, i det han svarade, mildt smekande och knappt hörbart hviskande:

— Hör mig, Jane. Hör mig lugnt. Minsta oförsiktighet kan ge anledning till en förarglig skandal. Allan är i närheten. Och . . . Du förstår . . .

Hon reste sig ånyo, famlande efter de vadderade väggarna. Med en röst, som var något lugnare, frågade hon, i det hennes hand nu kom vid glasrutan åt förstugan:

— Hvar är jag?

— Tyst! Icke så högt! Vi äro i hotellets telefonkiosk. Sätt dig på stolen och hör på!

Han lade armen om hennes lif för att hjälpa henne sätta sig. Men hon stötte undan denna med häftighet, i det hon sade:

— Släpp mig! Om ni vidrör mig det minsta, ropar jag på hotellets betjäning. Hvad vill ni mig? Hvarför har ni fört in mig hit? Har ni blifvit alldeles galen? Jag känner er icke och är alls icke någon Jane.

— Som du vill då, svarade Kurt efter kort betänkande.

Tycker du, att det vore lämpligt, att också Vivi fick tag i den här historien så . . . Ja, gör som du vill. Jag tvär mina händer. Kalla hit betjäningen. Ropa! Skrik!

Det uppstod en djup tystnad, i hvilken till och med Janes och Kurts andedräkt förlorade sig. Hade man kunnat på afstånd höra ett människohjärtas slag skulle det varit nu.

Ändtligen sade Jane med en röst, som skälfdde af hån:

— Jag inser, att det icke tjänar något till att längre förneka mig själf. Det är jag, Jane Bratte, löjtnant Silfversporres *svägerska*. Hvad vill ni mig?

Hon betonade dessa ord med skärpa — ehuru rösten nu var dämpad till lägsta möjliga grad — för att kunna höras af Kurt, som dock stod så nära henne, att han brändes af värmen från hennes kropp, brändes af den gamla lidelse, som åter med våldsam styrka vaknade till lif inom honom, men utan att han dock, trots det vaggande mörker, som famnade dem båda, vågade röra ett finger för att följa passionens maning. Han kände, hur rösten svek honom liksom lugnet när han svarade:

— Jane! . . . Icke kan du väl . . .

— Öppna dörrn!

— Icke kan du väl ha hjärta att . . .

— Öppna dörrn, löjtnant Silfversporre, eller vid Gud . . .

Hon klämde sig fast mellan Kurt och väggen och famlade efter dörren till kiosken. Men det var just för denna dörr som Kurt stod, och hennes händer träffade endast honom och vägarna.

Han kände hennes små händer med berusning och han kunde endast med uppjudande af den största själfbehärskning neka sig njutningen af att trycka dem mot sina läppar och att i glödande ord upprepa de försäkringar af kärlek och vansinnig längtan, som han förr — ännu icke ens för ett kvarts år sedan — låtit strömma mot hennes öron. Men i samma stund han

kände detta, erfor han äfven något, som mäktigt bjöd honom att icke nu spänna bågen för högt, något mäktigt hypnotiserande, som hans vilja måste subordinera sig och som hans längtan blef uddbruten af.

Att öppna dörren kom dock icke ett ögonblick för honom. I detta fall visste han, att tiden ännu icke kunde vara inne. Någon förklaring måste först ske, på det att de missljud och den förvirring, hvilken redan framkallats — och delvis utan hans eget förvällande — skulle upplösa sig i en så pass draglig harmoni, som kunde vara gynsam för dem båda.

Han svarade därför med lugn behärskning:

— Jag kan icke släppa ut dig förrän jag vet, hvart du ämnar taga vägen. Jag inser nämligen, att du ej önskar väcka betjäningens uppmärksamhet. Och jag vet, att du bor här i hotellet. Tänker du gå upp?

— Ja, svarade Jane nästan tonlöst och nu med en snyftning, som hon ej mäktade kväfva.

— Och du bor kanske tillsammans med den der damen och hennes dotter, som . . . som nyss . . .

— Jag ber dig, afbröt Jane i ett tillstånd af förslappning. Nämn icke dessa aktningvärda människor med något klander. Hon har alldeles rätt i hvad hon sagt om mig. Jag har skenet mot mig, men jag kan icke förklara hvarför, icke tala om för henne hur det kom sig, att jag med den unge läkaren for till Moulin Rouge.

— *Du* med honom? Ah! Är det därför som du rest hit? Är det en ny älsk . . .

— Tyst Kurt! Det är icke hvad du tror. Det är för . . .

Hon stannade i meningen och syntes ej vilja fortsätta den.

En vild känsla af brinnande svartsjuka grep honom och i utbrottet af denna fick han tag i hennes händer och kramade dem så våldsamt, att han aftvingade henne ett högt rop, som

skar genom väggarne och manade upp ekon i den starkt ackustiska vestibulen.

Just som Kurt stötte upp dörren för en kraftig knuff af Jane och nästan tumlade öfver en strax utanför stående bänk, hördes ljud från vaktens kammare.

Han stod der i en svag belysning och såg just, hur Jane med ett par fjäderlätta språng ilade uppför trappan, när portieren visade sig och med vridning på en elektrisk knapp satte vestibulen under bländande belysning från taklampor och amplar.

Förvirrad måste han skygga sina ögon mot det skarpa ljuset, som så hastigt dref det förutvarande tunga mörkret på flykten. Men att fundera ut en försvarsplan till förklarande af sin närvaro i denna vestibul denna tid på dygnet — klockan kunde väl nu vara närmare tu — och utan att höra till hotellets gäster, blef honom omöjligt, innan portieren bröt ut:

— Hvad vill ni, min herre? Hvarför skriker ni och hur har ni kommit in? Är ni instängd?

En idé flög genom Kurts hufvud med anledning af denna sista fråga. Han svarade med väl spelad likgiltighet:

— Just instängd. Kom hit för att söka en mr Longstraw. Men jag fann honom ej. Skulle telefonera. Men just som jag kom in i den der fördömda kiosken, greps jag af svindel och förlorade antagligen sansen i mörkret.

— Det finns elektrisk lampa derinne, svarade portieren med en blick af mistroende.

— Mycket möjligt! Men innan jag fann knappen så . . . Ja, ni förstår. Kom hitåkande från Moulin Rouge . . . Vill ni nu hjälpa mig ut?

— Ah, jag begriper! svarade portieren, i det han med välbehag fäste sig vid en betecknande rörelse, som den högst eleganta främlingen med den utländska prononciationen gjorde mot den plats, der en gentleman plägar hafva sin plånbok . . . Jag

förstår! . . . Men hur var det ni sade? Frågade ni icke efter mr Longstraw?

— Just efter honom. Bor han här?

— En trappa upp, rummet nr 4. I stora dubletten. Fyra rum. En engelsman med fru . . . Han har alldeles nyss frågat efter er . . . Det vill säga, kom ni hit med droska?

— Med droska från Moulin Rouge.

— Godt! Skall försöka taga reda på om han ännu är uppe, mr Longstraw. Kanske min herre önskar följa mig?

Denna fråga följdes af en blick, full af misstroende, ty portieren var ännu icke på det klara med hur det kunde förhålla sig i denna affär, om det var sanning eller dikt i hvad främlingen förklarar sig med, eller om det endast var en spetsbof, som i resandeboken fäst sig vid det namn, han uppgaf, och hvarom vaktpojken för en stund sedan gifvit en sväfvande rapport.

Men mot förmodan visade främlingen ej den minsta osäkerhet när han svarade:

— Med nöje, monsieur. Mitt ärende är synnerligen viktigt. Jag lämnar Paris redan i morgon och måste därför tala med honom genast.

— Omöjligt, min herre! Vårt hotell är särskildt känt för att gästerna ej störas. Är mr Longstraw till sängs, måste jag därför på det allvarligaste motsätta mig att han väcks denna tid. Det viktiga meddelandet kan ju ske skriftligt, eller hur?

— Vi få se, svarade Kurt något kort, förargad öfver den äkta parisiskt förtroliga ton, som hotellvaktmästaren började lägga i dagen.

Man var nu uppe i korridoren, samma korridor, som förde till de af Jane och damerna Peterzon bebodda rummen.

— Mr Longstraw bor här i fyran, femman och sexan, sade portieren hviskande, i det han lyste med en liten blindlykta

såsom alltid då han om nätterna gjorde ronder i korridorerna. Fyran är emellertid herrns eget rum. De öfriga tillhör familjen; ja det vill säga madame . . . Pardon! Konstig engelska i mitt tycke. Ser snarare ut att vara från Corsika. Men det förstås. Hon behöfver ju inte vara född i England. Ty . . .

— Nej, visst! afbröt Kurt portierens reflektioner. Men se! Står icke dörren till fyran på glänt?

— Jo, jag tror väl. Hvem får jag lof anmäla?

— Monsieur Kurt från Sverige, Stockholm, svarade Silfverporre just icke vidare angelägen om att här yppa hela sitt namn och viss på att Allan ändå skulle begripa hvem det var portieren anmälde . . .

— Monsieur Kurt? Svensk? Inte sannt? fortsatte väktaren med retande nyfikenhet, utan att synas vilja skrida till något resultat . . . Det fins en svensk dam här också; ja, till och tre, som . . .

— Jag vet det! Men var nu god skynda på. Jag . . .

— Det blir nog bäst att dröja till i morgon bittida. Mr Longstraw stiger upp vid tiotiden; ovanligt morgonfrisk som alla engelsmän, och då är det ju . . .

— Se här min vän! Skynda nu på, afbröt Kurt ännu en gång i det han stack en femfrancedel i portierens hand. Jag tackar för edert besvär. Ni kan med lugn gå ned och hvila. Jag skall själf styra om min anmälan hos mr Longstraw.

Och han tog ett par steg mot den på glänt stående dörren, som för att genast sätta sin mening i verket, då portieren hastigt förekom honom genom att ställa sig i vägen, sägande:

— Hvad tänker ni på, min herre! Något sådant förbjuder mig min plikt. Det är ju midt i natten, och jag bär ansvaret för våra . . .

— Maka er, säger jag! afbröt Kurt den envisa människan, som tydligen ansåg femfrancedeln alldeles för liten som dusör

i ett så pass viktigt fall som detta . . . Har ni något att klaga, så vet ni hvar jag finns.

Och med detta vände han utan vidare den häpne väktaren ryggen, drog upp dörren, steg in i det anvisade rummet, samt hördes der utropa på ett språk, som för fransmannen lika väl kunde vara mesopotamiska som svenska:

— Hallå, Allan! Det är Kurt. Tänd ljus, för tusan, ty här är ju svart som i en säck.

Och derpå hörde portieren, som ännu stod kvar i korridoren med sin lykta, någon svara på samma barbariska språk:

— Å tusan är det du! Jag trodde fan tog både dig och droskan.

Ett ljussken glimrade till derinne. Och så stängdes dörren till nr 4 midt för den snopne väktarens näsa.

Kurt hade kastat sig på en chaiselongue och gäspade nära nog käkarne ur led när han ändtligen utbrast:

— Fy tusan en så'n natt! Och på det här nöjet kan man dazu påräkna en grundlig sparlakansläxa. Hade jag inte träffat dig, så vore jag nu hemma som det anstår en ordentlig äkta man och inte här likt en äfventyrare.

— Hur så? Hur menar du? frågade Allan i det han svepte nattrocken kring sig och stängde dörren till ett angränsande rum sedan han ett ögonblick tagit det i närmare betraktande vid skenet af ljuset i en nattstake . . . Hvarför dröjde du?

— Det är en tusan så kränglig historia, svarade Kurt undvikande, vid tanken på hur det egentligen skulle sluta med den här nattens öfverraskningar . . . Men innan vi gå in på det kapitlet, så torde du berätta hur det kom sig att du uppträder som en uppiskad landsvägsriddare nattetid på parisboulevarderna.

Kanske har din hulda creolska skaffat dig mer sysselsättning än du egentligen står ut med; en liten duell, hva'?

— Nej, för all del! svarade Allan tydligen generad . . . Ett litet meningsutbyte bara inne på Moulin Rouge . . . Man ville tränga sig på och . . .

— Moulin Rouge! afbröt Kurt förvånad. Har du varit der i kväll?

— Ja, dumt nog lät jag öfvertala mig af henne?

— Henne? Hvilken?

— Kors så ifrig du låter. Det kan du väl förstå, att när jag talar om *henne* så menar jag mrs O'Brin förstås. Förbannadt dum affär . . .

— Nå, det har jag kunnat säga dig förut. Den, som hon riktigt får i sina nät, kommer icke derur så lätt . . . Men berättta. Saken tycks vara intressant, men hade kanske kunnat bli bättre till utgången för dig om jag fått tillfälle att vara med som din ringe väpnare. För du skall veta, att äfven jag kom från den der hundfröjden då vi stötte på hvarandra.

— Å tusan! Var du der då de satans polissergeanterna lade vantarne på mig och den lille argsinste parisaren?

— Polisen? Är du galen, har polisen . . . ?

— Alldeles. Hör på skall du få en smula aning om hur creolskan kan arrangera det då hon riktigt får fan i kroppen.

Och han berättade nu utförligt hvad vi redan veta om äfventyret i Moulin Rouge, under det att Kurt gång på gång gjorde sig den frågan om äfven Jane varit åsyna vittne till denna obehagliga dans innan han fick ögonen på henne vid droskan utanför lokalen.

Men han väntade förgäfvets på att få höra Janes namn nämnas. Och det blef honom allt mer sannolikt, att Allan ännu icke hade en aning om att hustrun var honom i hælärne, ja till och med boende under samma tak som sin man.

— Nå, vet du icke, hvart hon tog vägen, när de grepo dig för din väl handgripliga ridderlighet?

— Nej, icke det minsta. Jag hörde endast, att hon ropade, just som slaget träffade mitt hufvud: — Allan! Allan! Jag dör med dig!

— Ser du! Det varma, sydländska blodet förnekar sig aldrig, svarade Kurt ironiskt. Och detta utropade hon på franska förstås, så att det gjorde riktig effekt, eller hur? För jag vet, att hon är galen i allt, som är egnadt att ådraga sig kringstående uppmärksamhet.

— Nej, svarade Allan dröjande. Det besynnerliga är, att hon ropade detta till mig på svenska.

— Kan hon verkligen så pass många ord?

— Jag vet icke hvad, jag skall tro. Se kunde jag icke för den fördömda hatten, som hängde mig öfver ögonen. Armarna kunde jag icke röra. Och vet du, hvad som är ännu underligare än allt annat? Ja, jag skulle i min sista stund kunna svära på, att hennes röst i detta rop var så lik Janes, ja så lik, att . . .

— Janes? upprepade Kurt.

— Ja, just Janes. Det låter löjligt, men så föreföll det mig verkligen. Naturligtvis är det en inbillning. Dock har detta gjort, att jag redan fattat ett allvarligt beslut.

— Och detta skulle vara?

— Att jag reser hem redan i morgon.

— Dum idé. Hvad skall du ge för skäl åt mrs O'Brin?

— Icke något. Jag rymmer helt enkelt. Jag är trött på henne och hennes galenskaper. Och så har hon ju nu tydligen visat, hvad hon egentligen är värd.

— Hur så?

— Ja, hvad tycker du själf? Klockan är nu öfver tu och ändå är hon icke hemkommen. Hon kommer naturligtvis att urskulda sig med, att hon stannade kvar för att se mig bli lösgif-

ven. Men, ser du, jag har märkt något sedan en tid, något, som verkligen gjort mig allvarsamt orolig. Ja, det vill säga, jag kunde ju till och med hafva skäl att . . .

Han tystnade och tummade förläget den ring, som band honom vid Jane, under det att blickarna tycktes sträfva bort mot något aflägsset mål.

— Ja, som sagdt, fortsatte han efter en stund, då Kurt ej gjorde en min af att falla in, utan äfven han syntes försjunken i drömmar . . . Det här är ju rent af ett helvete. Jag vill icke dölja det för dig och ej heller, att jag icke ser någon utväg att draga mig ur detta helvete.

— Hur menar du, käre bror? kastade nu Kurt in ett svar eller en fråga, som tycktes mer framkallad för att han borde säga något.

— Hur jag menar? Jo, hör på. Kan du tänka dig en mer satanisk belägenhet. Jag älskar min hustru. Ja, se inte så förvånad ut för det. Jag älskar henne varmt och uppriktigt . . . Sää? Du tycks tvifla på den saken. Hvarför? Ja, jag vet, hvad du tänker säga. Men detta kullkastar icke hvad jag sagt. Du menar, att när man som jag reser bort från maka och hem med en kvinna som Molly — creolskans dopnamn — då är kärleken till ens hustru betydligt decimerad i värde, ja, alldeles borta.

— Jo, jag menar det, svarade Kurt vårdslöst, i det han gäspande tände en cigarett . . . Och jag kan äfven ge dig det förtroendet, att vi män, ja, jag menar vi öfverkultiverade män, passa icke mer för äktenskapet än en tjur till remonter. Jag behöfver icke frukta att du skall skvallra ur skolan. Men oss emellan sagdt; jag är redan utledsen på att vara gift.

Han sade detta med så mycket öfvertygande allvar, att Allan ej genast kunde eller nändes att replikera med den skärpa, som han nu velat. Men när han så betänkte, hur dessa Kurts ord ej kunde vara annat än hugskott af den galante gardslöjt-

nantens kända lättsinne, blef det honom ändtligen omöjligt att återhålla frågan:

— Hur vet du det? Du har ju icke den minsta erfarenhet om saken. Eller tror du kanske, att man på en wedding-trip genast efter vigseln kan sätta sig in i hvad en hustru kan vara för sin man och hvad ett hem är? Nej, käre bror. Det går långsamt, mycket lågsamt för oss män att bli förtrogna med äktenskapets företräden framför ungarlslifvet. Jag har varit gift nu en tre år, ja öfver. Allt har hitintills gått som ett urverk, enformigt, tråkigt, ja, trivialt utan måtta . . .

— Nå ser du det! Du ger mig ju rätt.

— Låt mig tala till punkt . . . Nu har jag börjat få upp ögonen. Nu känner jag, att orsaken till den missräkning, som äfven jag trott mig göra, när jag gifte mig, fanns inom *mig själf*. Jag börjar inse den orättvisa, jag gör mot Jane, om jag kastar skulden på henne för att vår kärlek icke slagit ut i låga. Jag har varit för passiv i min dyrkan af henne. Jag har tagit och gifvit smekningar som man önskar "god dag" och frågar "hur står det till?". Helt enkelt därför, att man väl i all världens namn måste smekas någon gång, när man är gift. Deri ligger orsaken och orättvisan. Man är icke nog rädd om kärleken, ser du, och håller den inte i helgd, därför att man tror sig kunna befalla den, som man kommenderar ett batteri. Så kommer trötthet och snart slapphet, någon gång med en uppyckning af att man tror sig vara bedragen. Och under små yttringar af denna själf suggererade svartsjuka ställer man till scener, som, Gud för-döme mig, äro så litet framkallade af verklig kärlek och passion till henne, som man menar sig böra misstro, att man rent af blir arg, när man finner, att hon *icke* varit trolös. Ja, så har det gått med mig. Och så kommer det också att gå med *dig*, om du ej i tid med allvar lägger an på att *studera* din hustru, vinna henne, ja, riktigt sträfva efter att lika mycket vara hen-

nes älskare som hennes man. Ser du, *då* först blir det äktenskap af. Så inte är det värdt att du ännu talar i så likgiltig ton om att vi män, öfverkultiverade som du kallar oss, ej passa för det giftaståndet.

Kurt lät några långa rökmoln bolma fram innan han svarade:

— Det der låter fan så vackert, men passar icke i praktiken, min gosse. Och du talar mot egen erfarenhet, alltså mot bättre vetande. Derfor att du nu inser, att du gjort en dumhet i att segla i mrs O'Brins kölvatten — för jag kan förstå, att det är der skon klämmer — så bevisar detta jämt ingenting för att du skulle finna lyckan med din hustru, äfven om du — hvilket jag tror och ej förvänar mig öfver — har gift dig af böjelse eller lät mig nu säga kärlek, om detta låter vackrare. Men ser du, min gosse, det är ju icke nog med att hon älskar dig eller du henne. Är känslan icke ömsesidig, så . . .

— Alldeles rätt! afbröt Allan lifligt. Men detta antagande ansåg jag beträffande mig och Jane vara ett axiom.

— Du är alldeles säker på den saken?

Det låg något af hån i Kurts fråga, när han kastade fram denna och lät blickarna glida ned mot mattan.

— *Absolut!* svarade Allan med den själfkåres hela öfvertygelse. Jag vet, att Jane älskar mig, och jag vet, att om den sorg jag nu gör henne en gång blir henne öfvermäktig — hvilket Gud förbjude — så skall dock detta icke drifva henne att betala med samma mynt. Ren som hon var när jag fick henne skall hon bli tills döden en gång hämtar hennes själ.

Det uppstod en lång tystnad. Allans ord hade kommit den liffiga färgen på Kurts kinder att falla undan för en besvärande blekhet. En nervös sprittning kunde också märkas kring hans munvinklar, och de stora, vackra, falska ögonen, som tändt flammor i så många kvinnohjärtan, blickade oroligt hit och dit utan att en sekund våga stanna vid Allan.

För första gången i sitt lif kände han det ohyggliga i den ställning, som han nu intog gent emot denne man, hvilken så blindt trodde på den kvinna, som redan gifvit sig åt frestaren, makens vän. Och han bäfvade för de följder, som kunde komma, när denna varna tillit en dag fann sig vara bedragen, den dag, då den fagraste af lifvets alla illusioner skulle störta samman, om ej det ondas härskare egde makt att hålla trådarna till denna lögn i sin hand ända till lifvets slut.

Och hur lätt kunde icke den olyckan inträffa. Liksom nu han, förföraren, kände ångern hugga klorna i hans hjärta, skulle hon, äktenskapsbryterskan, en dag känna svedan af dessa klor, om hon ej redan kände den. Hon skulle ej ha makt att stäl-sätta sig liksom älskaren ville göra det; hon skulle gifva sig helt ångern och samvetsruelsen i våld; hon skulle kläda af sig i sitt innersta och visa det svalg, som skilde henne från rättigheten att kallas en ärbar hustru och visa polygamimens förbannelse — när det gäller *kvinnor*.

Allt detta insåg nu Kurt för första gången sedan den stund, då han och Jane från Sturebadhusets aula började beträda den förbjudna kärlekens väg. Han hade aldrig egnat en tanke åt följderna, endast beräknat de chanser, under hvilka han utan risk kunde få fortsätta att odla en förbindelse, som till en början mer tilltalat hans natur som kvinnofrestare än den haft upprinnelse af verklig lidelse. Att slutligen äfven passion underbläst hans energi att vinna Jane, gjorde brottet till fulländning, och han hade alldeles nyss — när han i hotellets telefonkiosk kände hennes medvetslösa hufvud mot sitt bröst — erfarit, att ingenting i världen mera skulle förmå honom att uppgifva sina anspråk på henne.

Under detta ögonblick blef det honom äfven fullt klart, att *hans* hustru, Vivi, icke var för honom annat än luft, något tomt, ofattligt, men på grund af hennes guld något nödvändigt för hans existens liksom luften är det för lifvet, för blod och lungor.

Men hade icke Jane tydligt låtit honom förstå, att *hon* ej tänkte fortsätta på kärlekens sluttande plan, den brottsliga kärlekens isgata. Hade hon icke redan före bröllopet mellan honom och Vivi visat, att allt var slut dem emellan, och att han förgäfves skulle bränna sina kol för henne? Hon hade det. Men Kurt var liksom Allan — och som vi alla män öfver hufvud taget — icke den, som tog kvinnoord för guldmynt, icke den, som lät kärleksplaner ramla bara på motståndet af ett kvinnonej, ett maktlöst museianslags: "*får ej vidröras!*", när ingen verkställande makt blåser lif i de afvisande orden, en vaknande ande låter förstå, att det också ligger *mening* i dessa ord.

Kurt tviflade därför icke alls på, att Jane skulle återfå de svaga ögonblick, som redan guvernorat henne. Han var viss om, att en kvinna, som en gång gifvit sig, har dermed fått det brott i viljans stål, som kommer energien att springa sönder, när slagget faller mot den ömtåliga punkten.

Men hvad han fruktade efter Allans ord var, att Jane ej skulle kunna hålla stånd mot samvetets anklagelser. Endast ett sammanträffande dessa makar emellan just nu, när han funnit henne mer disharmonisk mot sig själf än någonsin — ty hvarför steg hon icke annars direkt fram till sin make och kastade honom handsken i ögonen, då hon på bar gerning kunde ertappa honom som äktenskapsbrytare? — endast ett sådant möte skulle vara nog att som hämd få säga honom, att hon *redan* gifvit honom likvid. Hon skulle nog icke i utbrottet af begär att få hämnas — starkare hos kvinnor än hos män — säga honom med *hvem* hon skaffat likvid. Men det skulle nog komma äfven det. Och med detta domen öfver både henne och förföraren.

Här kom Kurts feghet till synes. Som alla med honom analoga naturer egde han icke mod att gå till doms. Han ville helst smyga sig undan när uppgörelsens stund var att vänta, men lika gerna stanna kvar, så länge de läckra anrättningarna kunde åtkommas utan mynt. Han var för feg att öppet stiga fram med ett manligt: "Så har det skett. Nu är hon min. Jag vet, att jag stulit henne. Men jag vet också, att jag aldrig lämnar åter mitt rof."

Kurt var en kärleksvägarnas stigman. Han stack undan sitt byte, när spårhundarnas skall kom för nära. Han smög sig undan i skrefvorna och smög åter fram, när drefvet ringat ut sig på grannens mark. Då var han åter framme, gnuggade sina händer och prisade sig själf som en slug man, en älskare, som icke fannade en annans hustru på torget, men som smög sig till henne med hala ord när skuggorna fallit på och vaktarens ögon sofvo.

På kärlekens krigssträt gick han med styltor, att ingen skulle kunna igenkänna spåren af hans sulor. Och nu kände han, att han bättre än någonsin behöfde dessa styltor.

Det låg också en slug beräkning i hans ord när han svarade, brytande tystnaden efter Allans ord:

— Jag tror som du, att Jane är en engel. Men just för att jag tror detta, inser jag så mycket tydligare, att du ej kan bli fullt lycklig med henne, förrän du äfven pröfvat på, hvad andra kvinnor kunna bjuda dig. Tro mig! Det helvete, som du anser dig hafva kommit i med din förbindelse med mrs O'Brin, blir dig till en himmel, när du hinner hem. Men vill du fullt känna sötman af denna himmel med din hemma vältande maka, bör du tömma den bågare till botten, som din älskarinna nu bjuder dig.

— Hvad tusan menar du? utbrast Allan förvånad.

— Just hvad jag säger.

— Det vill säga, du anser, att jag icke än fått nog af hennes galenskaper?

— Icke fullständigt.

— Du är galen! Hörde du inte, hvad jag nyss berättade om äfventyret på Moulin Rouge?

— Jo, för all del. Men detta var ju mer ditt eget fel än hennes. Hon bad dig väl aldrig om att slå den der bråkmakarn?

— Visserligen icke. Men han blef närgången. Och den saken rår Molly för. Jag känner hennes sätt att snärta med ögonen. Hon riktigt utmanar . . .

— Nå, det kan du ju ha rätt i. Men i alla fall . . .

— Och så är hon ju alldeles befängd med sin lust för spel.

— Musikalisk? Det har jag aldrig märkt.

— Försök icke vara kvick. Du vet nog, att hennes spelpassion gäller guld och sedlar. Mins du icke, hvad jag talade om från klubben?

— Jo, jag mins.

— Och från den kvällen eller rättare natten kan jag anse, att det här helvetet tog sin början. Hon gjorde mig galen. Och på hemvägen, när jag följde henne i hyrvagnen, var jag dum nog att gifva mitt hjärta åt falskspelerskan.

— Du är alldeles för stark i uttrycken. Har du bevis på, att hon spelade falskt?

— Baron Wulfencrantz var ju hennes medhjälpare. Ja, fan vet, om inte Lewymeyer också hade sina fingrar med i den der affären.

— Akta dig, bror, för att utslunga något dylikt, om du ej har säkra bevis. Wulfencrantz kan riskera hvad som helst för att två sig ren. Och Lewymeyer är icke heller den, som skyr ett tillfälle att skaffa sig upprättelse.

— Det är ju oss emellan.

— Visserligen. Men det kan med ditt häftiga humör komma ut bland flera. Du behöfver bara låta Molly få nys om saken, så är det färdigt.

— Molly? Skulle hon, som . . .

— Just hon. Du känner henne icke, hör jag. En fördömdt intrigant natur.

— Och ändå vill du, att jag ej skall fly henne?

— Just därför. Spela ut hela rollen. Följ med ned till Rivieran. Helt visst skall hon i kasinot i Monte Carlo ställa till med en scen, som ger dig full och berättigad anledning att separera från henne. Men som sakerna stå nu, tror jag du gör bäst i att hålla henne kvar.

— Hålla kvar, säger du? Ha! Om jag icke fått starr på båda ögonen har jag märkt, att hon redan sett sig om efter en annan beundrare.

— Nä, hvad gör det? Du är ju icke kär i henne?

På detta svarade icke Bratte, men han kastade en blick på den stängda dörren till angränsande rum och i den blicken kunde Kurt läsa, att ännu voro icke alla band brustna mellan la belle créole och Janes make.

Och han glädde sig deråt. Ty just i detta sakförhållande låg nu styrkan af den plan, som upprunnit i hans hufvud. Icke

förr än han hade Allan riktigt intrasslad i mrs O'Brins härfvor kunde han med någorlunda jämnmod möta de konflikter, som kunde följa vid hemkomsten till Stockholm, der han med all makt ville på nytt försäkra sig om ett fortsättande af den brottsliga förbindelsen med Jane.

Först då Allan riktigt sölat ned sig i sitt förhållande till creolskan, kunde han — Kurt — med större sannolikhet hafva utsikt att bli den starkaste i dessa konflikter. Hustrun — Vivi — skulle nog få se genom fingrarna. Fruktan för skandaler skulle tilltäppa hennes mun och förlama hennes handlingskraft.

En kvistig fråga var, huru svärmodern — den barska öfverstinnan Stjernbanér — skulle taga dessa skandalösa olagligheter, något för henne oerhördt af sedeförvillelse och brott mot både mänskliga och gudomliga lagar.

Men mot detta hade Kurt genast till hands ett alternativ, som han trodde skulle bli af ypperlig verkan. Han ville nämligen i afgörandets stund — om det komme så långt — kasta fram, att hellre än han lät sig skiljas från Vivi skulle han bära hand på sitt lif. Och genom detta skulle skandalen få örnvingar.

Utom dess visste Kurt, att svärmodern hyste en panisk förskräckelse för allt hvad själfmord hette. Hon hade haft en bror, som tog lifvet af sig. Och dennes vålnad lämnade den gamla damen ingen ro någon enda natt — som hon själf berättat — och tvang henne att alltid sofva vid ljus, en utgift, som gjorde obehaget ännu större för hennes sparsamma naturell.

Allans uppförande mot Jane skulle dessutom modifiera hans eget — Kurts — handlingssätt i svärmoderns ögon, tänkte han, hon skulle äfven få sig till lifs ännu värre skandaler ur sociétén — Kurt kände till de flesta — och med dessa till jämförelse och som bevisadt nedtystade, skulle nog friherrinnan Stjernbanér gifva sig till tåls för det oundvikliga.

Han hade just kommit till denna punkt af sin lugnande tankegång, då han plötsligt fick se, hur Allan smög sig fram till den stängda dörren.

Med ett tecken åt Kurt att hålla sig tyst, vred han om den elektriska knappen.

Glödlampan öfver bordet slocknade och rummet blef inbäddadt i djupaste mörker.

Kurt spärrade hörseln för att möjligen upptäcka orsaken till denna plötsliga scenförändring. Det var icke utan att hans hjärta bultade, och en fruktan smög sig öfver honom, att det var Jane, som i exalterad sinnesförfattning genast kommit sig för att blotta sin närvaro i detta hotell för mannen, kanske endast i hopp om att nu — utan skydd som hon vore efter sammanstötningen med fru Petterzon och hennes dotter — söka beveka Allan att fly creolskan och vända hem med sin hustru.

Detta måste förhindras. Och ginge det ej, måste åtminstone Kurt ej vara närvarande vid ett sådant möte. Som hon nu helt visst kände sig, skulle hon kanske i Allans närvaro slunga ut mot sin älskare några ord, hvilkas verkan kunde bli ödesdigert nog.

Kurt kände Allans lynne. Hotellet skulle kunna få bevittna ett uppträde, som redan följande dag kunde ge den skandalthungliga parispressen spaltfyllnad för en hel vecka. Aftryck skulle göras i hemlandet. Och så voro alla Kurts planer grusade i en handvändning.

Hastigt smög han sig fram mot den dörr, som ledde ut till korridoren.

Mattan dämpade fullständigt ljudet af hans steg och mörkret gjorde honom osynlig. Han var god strateg och beträdde aldrig en plats utan att noga och genast förvissa sig om dess lokaliteter.

Hans första tanke var, att draga sig ur spelet genom en

hastig reträtt. Men så kom det för honom, att om Jane tänkte sig in till sin man, måste hon ju passera den dörr, vid hvilken han — Kurt — fattat posto. Han borde därför afvakta, innan han öppnade och gaf sig i väg.

Försiktigt vred han om nyckeln i låset. Dörren var nu under alla omständigheter stängd. Hon måste knacka, skulle kanske äfven säga sitt namn innan hon trodde sig om att bli insläppt. Derigenom skulle han få förvissning, själf öppna, om hon blef för enträgen eller Allan ville det, och i samma ögonblick hon steg in skulle han helt lugnt under sken af diskretion för makarnes mellanhafvanden glida ut och — försvinna.

Men det kom ingen till denna dörr.

Deremot hörde han liksom från det bredvidliggande rummet svaga hviskningar.

Plötsligt kände han en hand läggas på sin arm och hörde Allan säga nästan ljudlöst, i det han drog Kurt med sig:

— Ställ dig här bakom fönsterdraperiet. Drag det väl om dig, så du inte syns. Molly kommer.

Jaså Molly, tänkte Kurt, i det han ögonblickligen hörsammade Allans råd . . . Nå, detta förändrar saken betydligt. Ta mig tusan kan inte det här bli rätt intressant.

Och han stod der som en bild, van att begagna sig af gömställen, långt obekvämare och farligare än der han nu befann sig bakom ett tungt draperi, som nådde långt ut på mattan.

Nu öppnades dörren tätt invid den plats, der Kurt hade gömt sig.

Ett trefvande ljud hördes utefter tapeten, en knäppning och åter glödde fibern i den lilla lampan öfver skrifbordet, vid vid hvilket Allan och Kurt slagit sig ned under deras samtal.

En kvinna, inhöljd i "sortie de bal" och med hatten på sig, syntes i rummet. En blick genom en glänta i draperiet sade Kurt, att det verkligen var Molly O'Brin. Deremot kunde han icke se skymten af Allan.

Hade således äfven han gömt sig?

Creolskan blickade sig omkring och då hon ej fann, hvad hon tycktes söka, vände hon åter in i det andra rummet, der man nu hörde henne brista ut:

— Som jag trodde, monsieur; han har ännu icke kommit hem . . . Stig in!

En manlig röst svarade på bruten franska:

— Kanske oförsiktigt, madame? Han kan ju komma hvilket ögonblick som helst.

— Troligen icke. Han blir nog kvar på poliskontoret tills i morgon bittida.

— Hon är snart half fyra.

— Så rädd ni är, svarade creolskan . . . Hjälp mig af med kappan . . . Så der ja! Slå er ned. Nu är det *jag*, som bjuder på champagne.

Kurt och Allan — den senare stod bakom det andra fönstrets draperier — kunde nu höra den manliga rösten stamma fram några ord om försiktighet, ovanlig timme och fruktan för att öfverraskas af mr Longstraw. Men till detta svarade creolskan helt sorglöst:

— Ingen fara! Jag såg ju, att han icke var derinne. Kommer han, så går han i alla fall in i det rummet först. Och då höra vi ju honom, och ni försvinner i samma stund som en liten rätta. Min gud, hvad ni ser lustig ut när ni är orolig. Äro ni alla, ni svenskar, så der tafatta på äfventyr? Men så hjälp mig då! Den här korken tycks vara fastgjuten.

Smällen af en champagnekork hördes och klirret af glas, som ställdes på ett bord.

Kurt stod som på nålar. I den unge mannens röst hade han nu känt igen den unge läkaren, med hvilken han kommit i samspråk på sassnitzbåten.

Hvad skulle det väl bli af detta? Skulle Allan rusa fram

och öfverraska sin älskarinna? Skulle det kanske skrida till oväsen och handgripligheter?

Detta måste förhindras. Något dylikt ingick icke i Kurts planer, ty ännu var tiden icke inne för att han skulle få bryta med denna kvinna, såvida icke Kurt själf skulle bli lidande derpå. Först måste äfventyret drifvas till dess spets, hvilket ännu icke kunde ske. Det eventuella larmet kunde visserligen i allkalla Jane, som helt visst nu sof med öppna ögon. Hon skulle få bevittna sin mans våldsamerheter för en annan kvinnas skull och en andra gång denna dag, och hon skulle få se honom i en situation nog så kritisk för en äkta man. Men ännu icke den, som Kurt hade tänkt sig. Och därför fick uppträdet icke nu ega rum, så vidt Kurt kunde hindra det.

Nu skälade man derinne. Creolskan pladdrade och skratade med sorglös ysterhet, och äfven den unge läkaren började röra sig med större säkerhet. Alla de glosor han hade på franska, uttryck för kärlek och beundran, rabblade han upp med en papegojas envishet och han tycktes äfven drista sig att upprepade gånger elda upp både sig och den dyrkade med kyssar, hvilkas ljud helt visst satte Allan i ett tillstånd af helvetesraseri.

Kurt beräknade detta och stod redan på språng för att smälla igen dörren om de älskande i samma ögonblick Allan skulle störta fram. Han stod närmast och denna manöver borde därför bli en lätt sak.

— Nej, nej! Icke så! hördes nu creolskan brista ut med ett svagt fnitter . . . Ni måste vänta . . . I morgon! I morgon kväll!

— Nej nu! svarade æsculapen passionerad. Hvarför dröja? Han är ju icke hemma och vi ha ju tid på oss ända till . . .

— Nej! kom svaret helt lamt . . . Jag känner mig så orolig. Jag måste först titta in dit ännu en gång . . . Det kommer för mig, att han varit hemma och åter gått ut, kanske

för att söka mig . . . Och i så fall kan han ju vara här hvilket ögonblick som helst.

— Dumheter! Ni såg ju nyss, att . . .

— Hvarför icke gå in i eder boudoir? Vi stänga dörren med dubbla lås. Kommer han, kan jag ju helt enkelt derifrån kila ut i korridoren.

— Från boudoiren finns ingen utgång till korridoren. Och han skulle krossa dörren, om jag icke öppnade. Vänta tills i morgon. Då skall jag hitta på något bättre. Nu är det alldeles för sent . . . Ah! Hörde ni icke något derinne? Ah! Mon dieu! Ut! Ut! . . .

Creolskan hade slitit sig lös från James omfamning och rusat fram mot ingången till Allans rum.

Hon hann just betäcka denna med sin fylliga kropp, när Kurt kastade sig emellan henne och den från rummets längre in belägna fönsteralkov framstormande Allan.

Det hade gått som Kurt beräknat. Allan hade icke kunnat hålla sig lugn, när han hörde älskarinnans oro, och beslöt att genast visa henne, hur slutet skulle bli på hennes ogenerade tête-à-tête i den lägenhet, som hon delade med honom — Allan — och der endast *han* ansåg sig hafva rätt till hennes gunst. Hon skulle få erfara hans vrede; hon skulle få se, att hon missräknat sig på honom om hon trodde, att han lät sig föras bakom ljuset och icke märkte hennes snedsprång. Och nu var väl tillfället det bästa han kunde önska sig, att med ett enda hugg komma den snara att brista, med hvilken hon länge nog haft honom fångad.

Detta var nu Allans uppriktiga mening. Han hade ledsnat på creolskan och på nära håll haft erfarenheter, som visade henne i helt andra dagrar än den yttre skönhetens och det retande koketteriets magiska skimmer. Hennes senaste rent af dumdristiga djärfhet hade rågat måttet. Kanske kom det äfven

något af hemlängtan öfver honom — en längtan, i hvilken hustrun nog spelade en mäktig roll. Samtalet med Kurt hade influerat på strängar, som hade ruelsen öfver en stor dumhet till resonansbotten. Ty ännu fanns det icke någon djupare anklagelse för *brott* mot hustrun i hans hjärta. Själfviska naturer lida högst obetydligt af det onda, de göra andra genom sina felsteg, och finna alltid ursäkter, som gifva riklig tröst, om hvad man kallar samvetet till äfventyrs skulle våga kasta fram en förebräelse.

Det var också endast den sårade själfkärleken, som nu brann med glödande floder ur hans ögon när han rusade fram att afslöja älskarinnan och gripa henne på bar gerning.

Men det hinder han nu stötte på hade han ej beräknat.

Kurt hejdade honom med utsträckta armar, ömsom vändande sig mot Allan ömsom mot la belle créole, som alldeles handfallen sjunkit ned på en stol vid dörren.

Och innan stormen fått tid att brusa lös, innan störtfloden af häftiga ord och otyglade förebräelser fått kraft att bryta genom den första häftighetens starka damverk, hade han skiljt de stridande krafterna åt med ett lugnt men på samma gång befallande:

— Ingen skandal!

Och i det han derpå vände sig mer direkt till mrs O'Brin, sade han med den artiga belefvenhet, som var ett grundelement i hans natur gent emot kvinnor och som aldrig förfelar att verka:

— Madame! Händelsen har gjort, att jag och min vän fått bevittna en scen, som skulle kunna väcka stort obehag för eder reputation, om den kom utom dessa väggar. Men det gör den ej. Bland oss gentlemän gäller diskretion som hederssak. Men om jag finge ge ett råd, vore det klokt, att brytningen mellan er, madame, och min vän skedde med all den försiktighet, som saken kräfver. Den unge mannen, doktorn, har sin

— *Ingen skandal!* Sid. 256.

fästnő och hennes mor här i hotellet. Dessa äro från Stockholm. Ni förstå. Genom *dem* skulle mycket förargligt prat kunna komma ut. Och skandalen blefve ju så mycket större, som både ni, madame, och min vän höra till sociétén liksom edra högt värderade gemåler.

— Du har rätt, svarade Allan undergifvet, sedan han först med uttryck af förvåning mer än en gång sökt afbryta Kurts långa tal . . . Men hvad tusan vill du, att jag skall göra? Icke en timme stannar jag kvar i detta hotell.

Han kastade vid dessa ord en förkrossande blick på mrs O'Brin, hvilken återhemtat sig mycket hastigt och nu syntes obesvärad som alltid, ja, till och med mötte Allans blickar med ett löje, fullt af hån, sedan James smugit sig ut. Hon syntes åtminstone icke frukta hvarken skandal eller att bli öfvergifven af Allan, och med ett af sina mest bedårande ögonkast vände hon sig mot den chevalereske Silfversporre sägande:

— Jag kan verkligen icke förstå, hur den här saken kan tagas så tragiskt. Ett litet karnevalsskämt. Se der allt! Jag lofvade mon ami Allan att bereda honom en liten öfverraskning för en mycket stygg jalousie, som han visade mig i går. Och det är för den skull, som jag lekt en smula med hans hjärta och förde in den unge mannen. Som sagdt; endast ett skämt och ett litet straff för . . .

— Ett skämt! utropade Allan, ur stånd att längre kunna behärska sig vid denna oförsynta fräckhet från hennes sida . . . Var det också ett skämt, då ni lät den der pojken kyssa er? Var det ett skämt, då ni stämde möte med honom till i morgon eller rättare i kväll? Var det . . .

— Lugna dig, käre Allan! afbröt Kurt . . . Du väcker ju upp hela hotellet. Om ni skola undvika skandal, är det af nöden att ej onödigtvis ådraga er en uppmärksamhet, som allvarligt sagdt kan bli mycket obehaglig för er båda. Jag tänker nu

närmast på modern till den unga dam, som lär vara fästnö åt doktorn. Flickan lär ha sett er, madame och doktorn, när ni stego upp i vagnen och . . .

— Hur tusan vet du det? inföll Allan förvånad. Känner du den gamla damen och flickan?

— Icke alls. Men jag kom att för en timme sedan eller så få höra ett samtal mellan henne och . . .

Han hejdade sig, nära att förråda Janes närvaro.

— Och mig, menar du? fortsatte Allan spörjande. Ja, jag mins, att hon var förargad och ifrade på, att genast flytta härifrån. Och nu kan jag ju lätt fatta orsaken. Der ser ni, madame, hvad edra konster kan leda till, och det vore verkligen icke mer än rätt att denna historia komme till er herr mans öron. Ty . . .

— Hvarför just denna? afbröt creolskan hånande. Kunde man icke lika gerna få berättas för honom, att jag varit ute och rest med er? Eller menar ni, att *den* historien kunde bli obehaglig för en viss liten annan fru, som tror er vara på *tjänstresa*? Ha, ha, ha! . . . Ni är så lustig i er enfald, att jag verkligen tycker det skulle bli höjden af njutning att osedd få bevittna det mottagande, ni i så fall kan vänta er, när ni kommer hem . . . Ha, ha, ha! . . .

Ett mer djäfvulskt hån kunde knappast existera än det, som nu låg i hennes skratt och i de blickar, hvarmed hon mätte sitt offer från hufvud till fötter. Till och med Kurt kände i denna stund något af medlidande för den vän, hvars lycka och heder han stulit utan minsta känsla af samvetsförebråelse. Det demoniska i denna sydländskas natur hade aldrig framträdt mer afskräckande än nu, när hon själf, hotad i sin existens som en rik mans hustru, stod beredd att i sitt fall äfven grusa ett annat hem. Men på samma gång kände Kurt, huru han just genom denna plan af en ond ande kunde nå ett mål, som han själf

eftersträfvade. Han kände Jane. *Hon* skulle icke med sin stolta natur, vika undan för en anklagelse, kommen från en sådan kvinna som mrs O'Brin och hvars sanningsenlighet hon ju själf — både Allan och creolskan ovetande — hade konstaterat. Hon skulle se genom fingrarna lika mycket af trots mot mannens älskarinna som af fruktan för egna felsteg.

Alla dessa kunde Kurt yppa. Han kände det nu som ett vildt begär att genast göra det, i motsats till att lyda den fruktan, som en dylik upptäckt nyss manat fram.

Dermed skulle Jane vara *fri*, fri af nödvändigheternas tvång. Allan skulle *icke* förlåta . . . Öfvergifven skulle hon bli älskarens säkra byte, utstött från lifvet i gemenskap med Allan, skulle hon icke hafva annat val än att på nytt kasta sig i förförarens armar, när denne själf — åtminstone som han tänkte det nu i ett tillstånd af passionerad öfverretning — ville fullt frigöra sig från Vivi.

Kastad i bränningarne af en tredubbel familjeskandal — familjerna Bratte, Silfversporre och O'Brin — skulle Janes kraft brytas, skulle hon nödgas — om äfven med tvång — mottaga den "räddande" hand, Kurt räckte henne. Och han skulle kunna göra det — detta insåg han nu — utan att bäfva för sin egen existens. Ty Jane var förmögen, till och med rikare än Vivi. Och genom att Allan själf vore bevisligt brottslig, skulle Jane äfven som fränskild ega att själf disponera sin förmögenhet — arvet efter hennes far och efter modern — öfverste Stjernbarners hustru i första giftet.

Allt detta rann på Kurt så plötsligt, att han bara icke kunde tänka, hur dumt han nyss burit sig åt i teletonkiosken och hur den stora, ödeläggande skandalen redan der kunde fått storma lös. Minorna voro ju redan lagda. Kurt skulle hafva allt att vinna af att de antändes. Hans ekonomi blefve icke sämre, och han skulle i okvald besittning få ega den kvinna,

som mer än någon annan fängslat, eller rättare sagdt gjort intryck på hans vankelmodiga hjärta.

Hvarför skulle han dröja? Jane fanns ju tillstädes, helt visst inom samma korridor. Hon skulle själf få bevittna älskarens mod — han tyckte själf, att ett sådant steg af egoisin skulle vara en modig och manlig handling — och hon skulle dertill äfven få bevittna, hur maken icke aktat för rof att dela lägenhet med en annans hustru och utgifva sig för hennes man, om också under antaget namn.

Den ställning, i hvilken mrs O'Brin skulle komma genom en sådan handling, bekymrade icke Kurt det minsta. Jane visste ju redan allt. Och creolskan skulle helt visst upptaga den tragiska scenen såsom en intressant och teatralisk afslutning på ett förhållande, som icke längre egde nyhetens behag.

Återstod endast, hur Allan skulle bära detta slag, som så oförberedt kom att träffa honom, kort efter det han för "vännen" låtit hustrun framstå som idealet för en trogen maka, ett slag så mycket kraftigare, som han nästan i samma ögonblick sett sig bedragas af älskarinnan.

Men detta tänkte Kurt icke det minsta på. Om hans inbillade lycka bygdes på en grund af förbannelser från den bestulne och bedragne var honom alldeles likgiltigt, bara det skimrande slottet blefve framtröladt.

Han hade icke heller beräknat en annan omständighet, som inträffade just nu.

En häftig knackning hördes på den dörr, som Kurt nyss förut hade stängt så omsorgsfullt.

Alla de innevarande sprutto till och vände sina blickar mot dörren. Creolskan bleknade helt lätt vid tanken på, att det möjligen vore hennes man, som plötsligt dök upp att midt i natten öfverraska den trolösa på bar gerning.

Allan visste ej, hvad han skulle tro, men stannade slutligen

vid samma förmodan som älskarinnan. Och denna tanke gjorde, att äfven han bleknade och kände sig villrådlig om, hur han skulle ställa sig. En blick på creolskan visade honom, att äfven hon tycktes hysa samma tanke. Och på flykt vore väl knappast värdt att bygga en lycklig lösning, ty dörrarne till de andra rummen ledde ju ut till samma korridor och skulle således föra de brottslige rakt i armarna på den förföljande.

Endast Kurt syntes lugn; ja, det låg till och med ett drag af glad förvisning öfver honom. För honom hade den osynlige knackaren fått Janes gestalt. De öfverspända nerverna måste hafva drifvit henne att taga ett afgörande steg. Och då hon ju ej kunde veta, att hennes älskare var derinne på besök, skulle hon kanske föredraga att spela den förorättade makans roll och sålunda tillkämpa sig en lättvunnen seger öfver honom. Men hon kunde få erfaras, att vändningen blef en annan än denna. Och inkastad i denna plötsliga växling skulle hon hjälplöst vara öfverlämnad åt de alternativ, som han, förföraren, behagade ställa upp.

Så tänkte Kurt, då han med skadeglädje vände sig till Allan och frågade:

— Hvem tror du det är, som bultar? Vill du ej, att jag öppnar? Oförskämtdt envis gynnare, tycker jag.

— Ja, hvad skall jag tro? svarade Allan med en frågande blick på mrs O'Brin, som försiktigtvis drog sig mot dörren till det rum, der hon nyss mottagit doktor James kresser.

Men det ingick icke i Kurts plan, att älskarinnan nu skulle undkomma. Och han tog därför några steg närmare henne i det han sade till den villrådige Allan:

— Öppna du! Hvem det vara må, har du ingenting att frukta, när jag är här inne. Lilla Molly tar jag på *min* lott.

Mrs O'Brin kastade på Kurt en förkrossande blick när hon svarade:

— Jag undanber mig edert beskydd i hvad form och för hvad orsak som helst. Är det *mig* man vill tala vid, träffas jag i morgon bittida, men *icke* förr.

Och innan Kurt hunnit hindra det, hade den extravaganta damen skyndat in i sin boudoir, hvars dörr hon stängde efter sig med dubbla lås.

Allan andades lättare. Han skulle åtminstone ej, som han fruktat, behöfva möta äktenskapsbryterskans man i hennes egen närvaro, då det gällde att rida ut första stormbyn med den rasande. Han skulle få rådrum, väl vetande, att creolskan ej själfvilligt skulle öppna sin dörr, och i händelse af våld mot den samma föredraga att retirera ut i förstugan och sålunda undkomma, för den händelse att mannen ej hade medhjälpare, hvilket var osannolikt.

Ett nytt, kraftigare angrepp mot dörren till korridoren hördes.

Med stärkt mod och en ed på läpparne gick Allan att öppna, under det att Kurt helt lugnt föredrog att slå sig ned i en fätölj, intagande sin mest obesvärade ställning för att verka så mycket mer, när den, som *han* trodde sig få se, skulle visa sig.

Dörren gick upp.

Både Allan och Kurt voro nära att utbrista i ett rop af öfverraskning.

Det var hvarken millionären mr O'Brin eller kaptenskan Jane Bratte som visade sig.

Ett sådant besök som detta hade de ej väntat sig på en tid som denna och med ett så larmande tillkännagifvande.

Den inträdande var tomtjobbareenkan fru Petterzon.

Obesväradt som om hon vore hemma hos sig steg hon in. Hennes blickar foro forskande kring rummet utan att hon ens med en liten nick gjorde sig besvär att helsa de öfverraskade männen, af hvilka den ene betogs af lättnadens glädje, då man ser sin fruktan obefogad, och den andre kände, hur ett moln af

besvikenhet skymde bort de skimrande konturerna af det luftslott, som nyss hägrat för hans inbillning.

Fru Petterzon nöjde sig icke med att endast skärskåda de närmaste environerna. Hon fann det äfven nödvändigt att kasta en blick i det rum, der mrs O'Brin nyss mottagit sin kavaller från Moulin Rouge. Först när hon sett, att äfven detta rum ej innehöll, hvad hon sökte, tog hon närmare notis om kapten Bratte och löjtnant Silfversporre samt utbrast, vänd till den förstnämde:

— Jag vet, att herrn förstår svenska, fast dom säger, att herrn ska' vara en så'n der utländing.

Allan gjorde en ironisk bugning och såg komiskt uppmärksam ut, under det att Kurt åter tände sin slocknade cigarrett. Fru Petterzon fortsatte med allt annat än dämpad röst:

— Jag har kommit hit för att genast få förklaring af herrns fru. Min dotter Agnes ligger derinne och yrar en hop vansinne, som jag fordrar att ni ger mig förklaring öfver.

— Skall *jag?* frågade Allan förvånad, ehuru han mycket hastigt och på grund af hvad som nyss förefallit uppfattade skälet till den resoluta damens angrepp. Ni har bestämdt tagit fel på person, min fru. Jag vet mig åtminstone ej haft den äran, att ens bli presenterad för eder fröken dotter. Ty...

— Ja, förstå mig rätt, föll fru Petterzon honom i talet. Det är icke er jag vill åt. Men det är er *hustru*. Hon har nämligen tagit sig för att i natt locka ut min dotters fästman. Och nu ligger det stackars barnet i vild yrsel och ropar på den sakramenskade lymmeln, som jag icke ens vill ta' i med en tång. Skulle det inte möjligen kunna gå för sig att få säga henne ett par ord? För här måste bli klarhet i ett och annat.

— Sannerligen jag förstår hvarför...

— Men det gör *jag!* För si först trodde jag, att det var en viss fröken Dinkler eller Slinker, som...

— Skulle icke fru . . .

— Petterzon, svarade matronan på det afbrott, som Kurt nu ansåg vara skäl att göra i hennes svada, emedan det nu tycktes komma in på ett annat ämne, hvilket han åtminstone nu ej ville ha inblandadt, sedan händelserna tagit denna vändning. Och han fortsatte med sken af att vilja understödja sin "vän", som tycktes skäligen tafatt:

— Som ni ser, bästa fru Petterzon, har ni bestämdt tagit fel på rum. Den här dubletten bebos af mig och denne herre, visserligen båda gifta, men med våra hustrur i Stockholm.

— Hvad säger herrn? I Stockholm? Tror herrn kanske icke att jag vet, att denne herre tagit in här med sin fru? — Hon gjorde härvid en gest allt annat än graciös mot Allan — Jo, för all del! Dom va' äfven samtidigt med oss i Berlin. Och nu har jag tydligen af fröken, som rest med oss ända från Stockholm, fått förklaring på, att det är denne herres fru, som förledt den ärkekraken James — det är min dotters fästman — att vifta om med henne, ja, just herrns fru, på en variété eller något sånt där här i Paris. Och nu är det med *henne* jag vill tala några ord.

— Men ni hör ju, att min väns fru *icke* fins här, svarade Kurt fullt sanningsenligt, fast besluten att med fortaste laga, att den rasande blefve utmotad. Jag ber er därför att lämna oss godvilligt. Det är natt. Vi ämna gå till hvila. Och om ni icke lyder oss, så måste jag tillkalla hotellbetjäningen.

Allan kastade en tacksam blick på Kurt och underströk den sista meningen med att öppna dörren liksom för att genast utföra hotelsen.

Fru Petterzon grep honom emellertid i armen i det hon utbrast med stigande hetsighet:

— Tror ni jag är rädd? Å nej! Då har ni allt bedragit er. Jag vet, att hon nyss kom hem, för Agnes såg dem genom

fönstret. Dumt nog sa' hon icke genast något åt mig. För då skulle jag allt gifvit dem ett mottagande, som de skulle haft svårt att glömma. Men jag kom in när Agnes föll till golvet, och hade inte fröken Winkler kommit till hjälp på mitt rop, så vete sjutton hur det kunnat gå. Men nu . . .

— Var god släpp min arm! afbröt Allan, då fru Petterzon fortfarande höll honom kvar. Ni hör ju, att min fru *icke* finns här.

— Inte? Det var då ovanligt fräckt!

— Människa! Vet hvad ni säger? Jag borde . . .

— Det är just det, som *jag* vet. Tror herrn kanske icke att jag vet, att hon haft James inne hos sig? Tror herrn kanske icke, att jag hörde, att man slog upp champis här inne?

— Ut härifrån! Ut! nästan skrek Allan Bratte,

— Icke ett steg förrän jag får se det där *stycket*. Ja, jag tar mig verkligen friheten att kalla er *fru* för ett riktigt . . .

— Ut! dånade Allan, bleknande af vrede och grep med fasta tag fru Petterzon om lifvet och trängde henne genom dörröppningen, hvarpå han hastigt stängde igen om sig med dubbla lås.

Andfädd af ansträngningen och blossande af vrede kastade han sig på en stol. Det senaste uppträdet syntes fullständigt hafva brutit hans kraft.

Äfven Kurt syntes ovanligt påverkad af de pinsamma scener, som så hastigt aflöst hvarandra.

Och under det att båda iakttogo en intensiv tystnad kunde de höra, hur dörrar öppnades och stängdes i den långa korridoren och hur den uppretade fru Petterzons stämma låg öfver alla de frågor, som haglade kring henne, men af hvilka hon icke förstod en enda.

— Hvad säger du om den här affären? bröt Allan äntligen tystnaden . . . Sannerligen jag i hela mitt lif kunnat vänta något sådant. Fattas nu bara, att hon kommer igen och gör allarm på dörren. För henne kan man då tro om hvad som helst.

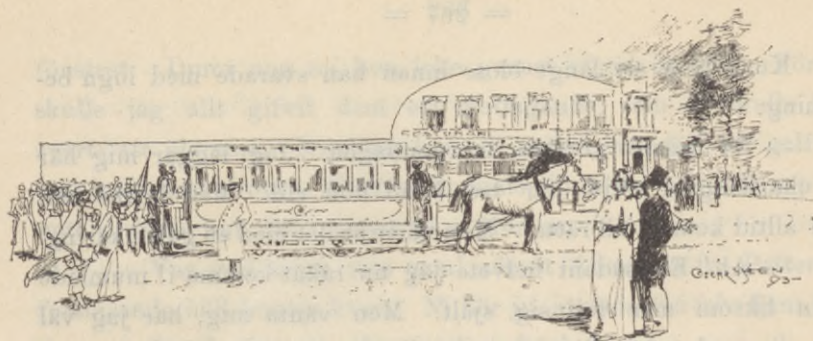
Kurt drog ett långt bloss innan han svarade med lugn beräkning:

— Vi måste afvakta morgondagen. Jag lägger mig här på chaislongen. Vivi får tro hvad hon vill. Med henne kan man alltid komma till rätta. Men värre är det med en galen käring.

— Ah! Ett sådant helvete jag nu råkat komma i! mumlade Allan liksom mer för sig själf. Men vänta mig, har jag väl kommit ur den här dansen, så skall icke Venus själf få mig på afvägar. Endast för *Jane*, min lilla *rara*, *trogna Jane*, vill jag då lefva.

Han såg icke Kurts leende och var nog lycklig att icke vara tankeläsare.

SJÄTTE KAPITLET.

Syndens lön.

urt hade stannat kvar hos Allan de få timmar, som återstodo af natten. Tanken på hvad den väntande Vivi skulle säga om denna bortovaro bekymrade honom icke det minsta. Men deremot hölls han vaken af funderingar på hur äfventyret hos svågern skulle sluta.

Af den uppretade fru Petterzons ord hade han funnit, att försoning och förklaring egt rum mellan henne och Jane, samt att den sistnämnda reste under antaget namn och som fröken. Den der förklaringen var icke i Kurts smak. På så vis hade ju Jane åter ett skydd och dertill ett mycket kraftigt sådant. Att åter närma sig Jane blefve därför nog icke så lätt, och den stora scen han beredt sig på, skulle helt visst nu aflägsnas till en oviss framtid.

Kurt kom äntligen till det resultatet, att detta nog också kunde vara fördelaktigast såsom sakerna stodo nu, sedan han

i lugn fått öfvertänka ställningen. Dermed uppgaf han visst icke hoppet om att slutligen få Jane fullständigt i sitt våld, men han var icke på det klara med, hur han skulle uppnå detta mål, men ursinnig öfver att slumpen spelat honom ur händerna ett så gynnsamt tillfälle som han nyss trott sig hafva, när uppträdet egde rum mellan creolskan och Allan och då Jane *borde* hafva kommit tillstädes i stället för den bullrande fru Petterzon.

Innan han slöt ögonen för en välbehöflig sömn, var han dock på det klara med, att förhållandet mellan Allan och creolskan måste vidmakthållas, liksom äfven att deras gemensamma resa måste utsträckas ännu längre än hit till Paris. Om så kunde ske, vore det själfantaget att Jane skulle följa efter, ty enligt Kurts mening hade hon nog helt andra syften med sitt spioneri på Allan och mrs O'Brin än blott en möjlig men för Kurt oförklarlig svartsjuka.

Allan hade också knappt vaknat förr än Kurt ansåg sig böra vidröra det för honom brännande ämnet. Hans afsikt att följa Janes exempel beträffande spionerandet på Allan och creolskan var redan fattat. Kursen för bröllopsresan skulle nu icke längre bestämmas af någon annan än honom själf, och närmaste målet hade han nu tänkt sig böra bli spelbanken i Monte Carlo.

När man gick ned i hotellets eleganta restaurant att intaga en ovanligt tidig frukost, sade Kurt rakt på sak:

— Jag förstår, att du inte tänker stanna kvar en natt till i det här hotellet efter hvad som egt rum.

— Nej, ta' mig tusan jag det gör. Nu har jag verkligen fått nog. Mitt Gepäck är inte stort. Och jag reser med första lägenhet från Paris.

— Hvert, om jag får fråga?

— Hem till Stockholm. Jag har redan varit borta längre än jag tänkte. Utställningen är nu öppnad såg jag i en tidning och skall vara synnerligen lyckad . . . Och så . . . Ja, du tror

mig nog ej när jag säger det. Men min längtan efter Jane börjar bli outhärdlig.

Kurt erfor en känsla af något, som aldrig förr fått makt med honom. Han hade godt kunnat kalla det för våldsam svart-sjuka, om ej dessa yttringar af kärlekens lidanden varit honom så absolut främmande tills nu. Hans röst var ej sorglös som vanligt när han svarade, fast besluten att kämpa för sin mening:

— Hur tänker du då göra med Molly?

— Hon får resa hvart hon vill, svarade Allan lugnt . . . Mellan henne och mig anser jag allt vara slut.

— Såå! Tror du det? Men du har väl ej glömt hvad som passerade i natt?

— Nej, naturligtvis! Och det är för den skull som jag så innerligt gerna abdikerar från min roll som hennes älskare . . . Ja, jag erkänner till och med, att jag var ett nöt som någonsin inlät mig på den affären. Men jag prisar ändå min lycka att det nu är slut mellan henne och mig.

— Du kanske prisar den lyckan för tidigt, min vän, svarade Kurt i det han rekvirerade en flaska af sitt älsklingsrödvin . . . Du känner icke hennes natur. Hon är lika hämdgirig som hon kan vara förförisk. Och detta skall du nog komma under fund med om du icke handlar med förstånd. I stället för att taga afsked och skiljas här . . .

— *Afsked!* Ar du galen, du? Tror du man tar afsked af en kvinna, som . . . ja, som är sämre än en . . . Du förstår hvad jag menar?

Kurt lät det syrliga vinet långsamt rinna ned för sin strupe och afvägde noga effekten af sitt svar när han genmälte:

— Du är verkligen enfaldigare än jag skulle trott dig om i kärleksaffärer. Tänker du icke ens taga afsked af henne, har du först riktigt skaffat dig på halsen en fiende för lifvet. Mins du hur det gick för major Bångberg?

— Han blef skild från sin förtjusande hustru. Är det den historien du menar?

— Alldeles! Och vet du hvem som lagade att den brytningen egde rum?

— En teaterkokott vill jag minnas. Åtminstone sade man, att han skulle gifta om sig med en sådan. Hon var ju vid Dramatiskan?

— Alldeles! Och hon var verktyget. Men det var mrs O'Brin, som skötte detta verktyg.

— Aldrig möjligt! utropade Allan förvånad men äfven med en känsla af oro.

— Som jag säger, fortsatte Kurt med väl markerad likgiltighet ehuru han väl märkte, att orden haft åsyftad verkan . . . Hör på! Bångberg kärade ned sig i Molly, och lyckades äfven vinna hennes gunst. Han blef som du införd i spelklubben, antagligen äfven plockad liksom du. Trots att han var nygift med en kvinna, som nog var henne öfverlägsen både på hjärtats och hufvudets vägnar och förtjusande äfven i sin mans ögon, fick Molly öfvertaget och så blef det möten dem emellan och äntligen som för dig en liten resa till kontinenten. Man kom visserligen icke längre än till Köpenhamn. Men der fick Molly tag i mig.

— Nå vidare. Jag förstår verkligen icke . . .

— Mycket enkelt. Jag var just der nere med den der aktrisen du talade om nyss.

— Å fan! Var *du*? Hur fick du pengar till den extravagansen? svarade Allan med ett sarkastiskt löje.

— Pengar hade hon, aktrisen, kan du väl förstå. Det vill säga hon var egentligen der med en annan, som hade godt om schaber, en viss bankdirektör, som föredrog att hålla henne der under ferien i stället för inom . . .

— Nå vidare. Detaljerna hoppa vi öfver, afbröt Allan otåligt och med en känsla af äckel för svågerns cynism.

— Jo, der fick Bångberg tag i aktrisen. Kärleken mellan honom och Molly svalnade när han en kväll träffade henne och mig i en liten tète à tète . . .

— Fy fan så'nt kuckel!

— Alldeles som nu mellan *dig*, henne och den der läkareglopen, ja . . . Allan, hör vidare . . . Molly tycks alltid vilja ha någon amant i reserv . . . Men hvad hon icke tål, det är att man öppet visar henne sitt förakt. Detta gjorde Bångberg och gick så långt att han — såsom han själf trodde — skulle hämnas på mig genom att börja kurtisera aktrisen. Sedan han sagt Molly några obehagliga sanningar gick han. Vid hemkomsten var historien mellan honom och aktrisen bekant. Hustrun hade redan lämnat boet, och skilsmässa följde inom kort . . . Det var Molly O'Brin, som arrangerade den saken.

Allan kände, att något liknande kallsvett sipprade fram på hans panna. Tanken på att något liknande skulle kunna hända honom, betog honom till och med kraften att passa in några ord af förvåning öfver denna kvinnas usla karaktär, hvilken just genom denna handling visade, att hon skickligt förstod att begagna sig af *andra* för att hämnas, när hon ej ville eller ansåg det lämpligt att göra det själf . . . Men snart fann han detta exempel mindre användbart beträffande sin egen ställning till creolskan, som ju här icke hade någon att skjuta framför sig. Och han svarade:

— Din historia är betecknande för hur usel hon verkligen är. Men hur skall detta kunna tillämpas på mig, därför att jag nu föredrager att helt enkelt lämna henne utan vidare ordbyte?

— Du har således glömt fru Petterzon?

— Fru Petterzon? Den der galna karingen?

— Just hon! Genom henne skall det nog komma fram till Jane hvad du haft för dig.

— Omöjligt! Hon vet ju icke ens hvad jag heter.

— Men det får hon reda på genom *Molly*, svarade Kurt lugnt och med tonvigt . . . Hon skall berätta detta, när fru Petterzon kommer med sina anklagelser i dotterns namn. För det gör hon. En sådan kvinna skriker till hvilka medel som helst.

— Men i så fall blottar hon sig själf, svarade Allan liksom för att finna någon tröst . . . Hennes egen ställning blir ju lika komprometterad som min.

— Tror du det? Nej, icke alls. *Sitt* namn kommer Molly allt att akta sig för att nämna. Det skulle icke alls förväna mig, om hon till och med själf utgaf sig för att vara aktris eller chansonette eller något annat af den sorten, som en ärbar hustru drar sig för att känna parfymen af i sin mans kläder.

Kurt hade försjunkit i tankar. Allans ord tålde verkligen att reflekteras. Kurt störde honom ej. Han visste, att han nu fått in Allan i en återvändsgränd och att han nu hade ett kraftigt öfvertag. Men på samma gång han såg detta, visste han äfven, att han nu skulle bli frågad till råds om hvad som vore klokast att göra.

Detta kände Kurt, men endast i hvad som tjänade hans egna syften.

Det mefistoaktiga i hans natur kom till full rätt. Han jublade öfver sin listiga framställning, som partiellt var ren fantasi. Han jublade öfver, att Kurt helt visst efter hvad han nu fått höra skulle vandra än längre på den väg, som fjärmade honom från Jane och att det kunde inträffa något, som — när ätven hennes brott kom i dagen — gjorde det omöjligt för dem — Allan och Jane — att längre fortsätta lifvets vandring som äkta makar.

Men detta något fick icke fördröjas, liksom äfven afresan

från Paris. Sammanträffandet mellan mrs O'Brin och fru Petter zon måste undvikas, och ej heller finge Jane och Allan nu råka hvarandra utan att Kurt vore tillstädes.

Så skulle eruptionen ske. Sina egna affärer med Vivi skulle han veta sköta med brutal öppenhet. Helt visst skulle de ej som man och hustru vända åter från denna wedding-trip, om nu allt ginge som han innerligast önskade det.

— Nå Kurt — började nu Allan helt långsamt nästan med undergifvenhet. — Hvad tycker du, att jag bör göra? Kanske har du rätt. Och då blefve ju det här ett helvetes spektakel. Hvad tycker du, som är bevandrad i såna här fördömda äfventyr?

— Tja! svarade Kurt medutseende af villrådighet. Gör som du vill. Det kan ju hända att jag målat för starkt. Jag känner för öfrigt icke Janes karaktär. — (Det var obeskrifligt att se, med hvilket lugn han ljög detta). — Hon kanske skulle taga en sådan underrättelse mycket légert. Det finnes såna naturer, som speciellt inom sociétén . . . Hon skulle kanske svara med att göra på samma sätt som . . .

— Kurt! Inga förolämpningar mot Jane! afbröt Allan med hetta i det han satte från sig det glas, han redan lyft och spände blickarne i svågern, som med sällsynt fräckhet vågat vidröra ett ämne, hvars ömtålighet han icke kunde fatta ens til närmaste räckvidd . . . Det är nu icke om Jane, vi tala, utan om *mig*. Det är jag, som är den brottslige, och väl värd mitt straff, ja, att hon afskydde mig som ett vidunder af förgätenhet, trolöshet, och sådant, för hvilket jag icke kan finna nog starka ord. Men ser du, jag älskar henne nu till vanvett, och jag vill med hela mitt återstående lif söka sona, hvad jag i ett ögonblick af tanklös nyfikenhet har brutit. Bara icke detta, att hon skall få veta något om hur usel jag varit och taga skada deraf. Ty, om hon också icke älskar mig med den passion, som vi män i vår dårskap sätta så stor längtan till, vet jag dock, att jag är

henne, kär och att hon obrottsligt gifvit sig åt mig med kropp och själ.

Kurt började nervöst att sno sina mustacher och fick samtidigt mycket brådt att studera restaurantens menu, noga aktande sig att möta Allans blickar. Han öfverfölls äfven af en maskerad hosta, som ändade i en obehfvad, bred gäspning, skenbart visande en likgiltighet, som han långt ifrån kände. En fysionomist skulle till och med ej haft allt för svårt att här inse hur denna likgiltighet endast var ett spel och icke alls passade i stycke med den rodnad, som breddt sig öfver Kurts kinder, eller den darrning, som matsedeln i hans hand markerade med mycket synbara utslag.

Men Allan märkte det icke när han fortsatte:

— Alltså! Hvad jag nu går in på att göra, dikteras endast af min kärlek till Jane. Måste jag därför följa Molly ännu några dagar, blir detta endast för att på lämpligaste vis göra mig så obehaglig för henne, att hon kan bli glad att snarast slippa se mig. Jag skall så förfölja henne med falsk svartsjuka, att hon önskar mig dit der pepparen växer hellre än att en dag längre ha mig till älskare. Hvad säger du om den planen?

Kurt hade genast vid dessa ord visat ett intresse, som han verkligen kände. Denna vändning kunde ge de härligaste uppslag, och han beslöt att på det kraftigaste understödja Allans mening.

-- Nå, det der låter höra sig! utbrast han med värme. *Så* skall man sköta dem. Men jag tyckte du nämde i går att din kassa var mager? Och krig kosta pengar, som du vet. Hur mycket behöfver du? Icke mer än jag lefver om som äkta man kan jag godt tåla vid en liten åderlätning. I värsta fall skickar naturligtvis svärmor mer, om jag telegraferar, då deremot du kanske får det svårt att få förstärkningen hit till Paris, då man

tror dig vara i London . . . Ha! Ha! Ha! . . . Den gången var du allt icke så litet verliedt, när du . . .

— En tusenlapp räcker.

— Inte i Monte Carlo, min gosse.

— Dit har jag verkligen inte lust att . . .

— Prat! Var nu förständig! Just der kan brytningen ske som allra bäst. Hon är galen i att spela, som du vet, och . . .

— Nå fem tusen då, eller tio, eller tjugo. Hur mycket som helst. Bara jag kommer ifrån den här satans historien, blir ingen kostnad för dyr.

— Stopp litet! Allt med måtta. Fem tusen kan du få redan i dag. Det räcker godt. Skrif ut en förbindelse skall du få dem genast.

— Det var tusan! Går du med så stor handkassa på dina nattliga äfventyr i en stad som Paris?

— Jag har god reskassa, må du tro, svarade Kurt med ett drygt tonfall. Och Vivi får allt vara så snäll och dansa efter sin höge herre och mans pipa . . . Hvad beträffar den der lilla förbindelsen, käre bror, skulle den visst icke behövas mellan oss. Men för ordningen, ser du . . .

— Naturligtvis! svarade Allan utan att märka svågerns lömska blick, framkallad af en ny ingifvelse, nämligen den, att ett sådant papper kunde vara bra för framtida behof.

Och han tog fram ett af sina visitkort samt skref en fullt laglig förbindelse, som äfven daterades Paris, Hôtel du Petersbourg, med den noggrannhet som alltid utmärkte kapten Bratte i affärer.

Kurt synade sin plånbok, som visade sig vara väl späckad. Han gjorde det med utseende af den, som icke är van att röra sig med större summor, men som gerna vill låta påskina, att han är det. Det var också något nytt för honom att ega större sedlar i plånboken. Han hade i likhet med många sina kamrater

haft vigilansen till sin försyn, och med viss förslagenhet hade det också lyckats för honom att med denna opålitliga häfstång hålla sig uppe rätt passabelt. Nu när han kände sig på säkra fötter vis å vis det ekonomiska, hade själsäkerheten kommit mer till synes, och han var alltid mycket angelägen om att man skulle få veta att han gjort ett rikt parti.

Med en komisk min af beskyddare räckte han Allan sedan och sade i det han läste genom dennes förbindelse:

— Godt! Det är ju onödigt; men man vet ju aldrig hvad som kan hända. Jag är visserligen icke skyldig redovisning för någon, men . . .

— Käre vän! Allt är ju i sin ordning. Vi komma antagligen hem samtidigt och då får du genast lånet tillbaka. Du gör mig en verklig tjänst; för du förstår, att jag ogerna vill förråda min nuvarande adress. Jane kunde ju få små grubblerier, som . . . ja, inte för att hon *misstänker* mig . . . Men . . . Hör du! Hvad skall Vivi tänka om, att du ej kom hem i natt? Hvar bo ni?

— I pensionat på boulevard l'Hôpital, helt nära Jardin des plantes och Austerlitz-bron. Förbaskad treffligt ställe, bara . . . Ja, du förstår. Vivi är nog snäll. Men i alla fall, inte är hon den, *jag* skulle ha.

— Fy skäms! Talar du så om din hustru redan på bröllopsresan?

— Tja! Det är ju först efter vigseln som man . . .

— Nej, pass! Nu börjar du verkligen bli cynisk. Vivi är en charmant kvinna. Visserligen saknar hon många af Janes företräden. Men hon var en präktig tös, och blir säkert äfven som fru något, som en man kan lita sig till. Jag tycker mig visserligen ha märkt, att hon är något för blödig af sig, men bättre det än att . . .

— Blödig sa' du? Du har rätt. Jag har aldrig kunnat

tro, att det rymdes sådana floder af tårar i ett par kvinnoögon. Tänk deremot på *Jane*. Hon . . .

Han bet sig i läppen för att dölja sin oförsiktighet och kände hur blodet steg honom åt hufvudet när Allan passade in med ett frågande:

— Hur fan vet du det?

— Ja, det vill säga . . . Jag menar . . . Man antager . . . Jag tror mig vara en smula fysionomist . . . Jag mins till exempel en gång, då du var riktigt elak mot henne . . . Och . . . Ja, orsaken kommer jag verkligen icke ihog. Men jag mins, att hon *icke* gret . . .

— Nej, du har rätt. Åtminstone gråter hon ej i främmandes närvaro. Ty . . .

— *Främmandes!* utropade Kurt med ny oförsiktighet . . . *Jag* är väl icke främmande för henne, jag, hennes . . . svåger?

— Men *då* var du med säkerhet *icke* hennes svåger.

— Nej, det är sannt. Men jag var din vän.

— Kanske det, svarade Allan drömmande.

— *Kanske?* eggade Kurt upp sig ytterligare . . . Hvad menar du? Vill du förneka, att jag var din *vän*?

— Det har jag icke haft anledning att göra. Nu går du dessutom från ämnet . . . Det var ju fråga om när *Jane* gråter . . . Och detta gör hon *icke* hvarken i främlingars eller ens släktingars närvaro.

Det hade varit förståndigt af Kurt om han lätit sig nöja med detta svar. Men tankarna på *Jane* hade nu fått makt med honom till den grad, att han icke kunde lägga band på sin nyfikenhet. Han kastade därför fram:

— Men *när* gråter hon då? Är det när ni äro på tu man hand och . . .

— Hvad vill du med det? afbröt Allan tämligen kärft. Tror du jag sitter här för att beklaga mig och bära våra, *Janes*

och mina enskilda angelägenheter till torgs? Jag har ju icke ens sagt att Jane gråter. Och om hon skulle göra det är det väl *jag* och icke du som skall trösta henne . . .

Han hade under detta utbrott, hvares hetsighet han icke ens själf kunde förklara, slagit i champagnen och lyfte nu glaset mot den tillrättavisade vännen.

Kurt lyfte äfven sitt glas. Men det brann till något i hans blick när han riktade denna på Allan och svarade under intryck af känslor, som han nu ej var herre öfver.

— Skål! Jag tömmer den för Jane med tanke på, att hon kanske *någon* gång äfven kommer att behöfva tröst af *mig*.

— Den skålen dricker icke *jag*, svarade Allan och satte från sig glaset . . . Och jag fordrar en förklaring öfver dina ord.

Kurt bleknade helt lätt när han äntligen fann att han gått för långt. Han kände Allans hetsiga karaktär när man kom åt de ömtåliga nerverna i hans känslolif, och han vred sig något oroligt på stolen då han gaf till svar.

— Ack, du förstår mig icke alls . . . Du brusar upp alldeles som om jag . . . Ja, jag saknar verkligen ord för att uttrycka mig så att du icke på nytt får anledning till en missuppfattning . . . Du rider på ord . . . Du, söker efter anledningar, der det icke fins någon sådan . . . Ja, du är verkligen . . .

— Till saken! *Någon* mening hade du väl, när du utbringade den der skålen för *min* hustru? Och det kommer nu för mig den der galna historien, som Lewymeyer satte ihop om dig och Jane och promenaden på Skeppsholmsbron . . . Ja, allt nog . . .

— Men käre vän, käre sväger! utropade Kurt afbrytande och med all makt tillkämpande sig ett lugn, som vacklade på dess grundvalar . . . Du vill väl aldrig komma fram med . . . Men så, för tusan, säg då . . . Du menar väl aldrig, att det finns

ett uns sanning i den der lymmelns prat? Och hvarför i all världens namn drar du fram det i sammanhang med min skål? Du har ju alldeles nyss, ja, äfven i natt försäkrat, att trognare hustru än Jane finns icke på jorden och . . .

— Stopp! Har jag någonsin vidrört ämnet om att Jane är mig trogen eller ej? Du förlöper dig totalt. Du vet icke, hvad du säger; och detta är nu din enda ursäkt . . . Jag anser att Janes trohet mot mig står *öfver* allt tvifvel, och *öfver* all *diskussion* . . . Har du förstätt? . . . Just emedan jag älskar henne, fast jag nu råkat in på en satans afväg, har det satt mig i eld och lågor, när någon ens vågat blanda in hennes namn . . . Se der orsaken . . . Du kan ju kalla det svartsjuka, eller hvad du vill. Du kan i alla fall icke fatta *den* känsla, som binder mig vid Jane, och jag hoppas för framtiden slippa höra dina välvilliga omtankar om den tröst, *du* skulle kunna lämna henne . . . Ja, vet du, efter vi nu båda för första och sista gången kommit att vidröra detta ämne i så underlig, ja, högst indiskret form, må det vara sagdt, att kan icke *jag* vara något för Jane, icke kan någon annan vara det.

Han tystnade och blickade tankfullt ned i champaignglasets, der de ystra pärlorna sträfvade efter frigörelse och — död.

Kurt stirrade äfven han i sitt glas.

Bådas tankar gingo mot samma mål, till samma kvinna, af hvilken den ene stulit sig till surrogat af en kärlek, som aldrig funnits men den andre ändtligen fått sedan brottet trampat ned kärleksrosornas späda broddar.

Och båda hängåfvo sig åt illusioner, som voro falska likt vårnätternas is, spröda som kvistar af förtorkade ekar.

Kurt bröt först tystnaden. Med ett leende, som återspeglade farligt mycket af hans lumpna själ, lyfte han ännu en gång sitt glas och svarade:

— Nu dricker jag för dig och för din varma tro på kärleken.

Och han sade detta med så god förställning, att Allan ej kunde märka det djupa hån, som låg under Kurts ord. Han lyfte sitt glas klingade med denne moderne Judas, och tog hans kyss, men utan att känna dess gift, utan att ana den lömska skadeglädje, som låg dold bakom den högtidligt vänskapliga minen.

— Tack Kurt! svarade han, med en röst, som vibrerade af rörelse . . . Du har rätt! Jag tror verkligen ännu på kärlekens makt. Det är också slut med den starr, som legat öfver mina ögon; och jag börjar se klart, klarare än jag någonsin sett det, att *min* plats är vid den husliga härden och vid min hustrus sida, när icke arbetet och tjänsten kalla mig till plikter, som gagna mitt vapen och mitt fosterland. Den dag kan nog icke heller vara långt borta, då äfven *du* skall finna den lycka, som du nu säger dig sakna. Och då skall äfven du erkänna, att en varm tro på kärleken är den bästa ankargrund, den lugnaste bivuak vi kunna få i lifvets strider. Din och din hustrus skål!

Hade Allan kunnat blicka in i den själ, som här uppfångade hans hjärtligt kända ord, blicka in i den afgrund, som sög upp hvarje ljud af dessa tolkade förhoppingar, skulle han funnit hur bortkastade de voro i en brand, hvars vård var anförtrodd åt passionerna, och att han just i denne vän, som han önskade kärlekens lycka såg den, som ödelagt samma lycka för talaren själf.

Men det såg icke Allan. — Hans varma tro på kärleken, såsom han *nu* börjat känna den, var *för* varm, för öfverhettad, och gjorde därför den atmosfer disig, hvilken han aldrig behöft ega så klar som just nu, eller ännu bättre, se'n den stund, då han släppte in denne "vän" i hemmets paradys.

— Nu går du således upp till Molly? sade Kurt sedan ett lämpligt antal sekunder blifvit lagda mellan Allans lilla tal och hvad han själf ville ha fram.

— Får väl lof, svarade Allan liksom uppväckt ur en dröm . . .

Men kunde icke du gå med? Jag vet förbaska mig inte hur jag skall ställa mig.

— Du låtsas naturligtvis som om gårdagens händelser aldrig funnits till. Visa dig lugn. Säg några vänliga ord att börja med . . . Sen drar du fram förslaget att om möjligt redan i kväll skudda pariserstoffet af dina fötter, och frågar om hon ej skulle ha lust för en tur ned till Rivieran. Jag skulle kunna hålla hela min hemgift på, att hon ej kan motstå ett dylikt förslag. För det der med pojkvasken, läkaren, är naturligtvis bara en nyck. Hon *skall* ge efter. Och sen . . .

Han tystnade liksom letande efter fortsättningen. Derpå fortsatte han med öfvertygelse:

— Se'n är det bara, att när ni väl hunnit ge er i väg reta upp henne med en portion svartsjuka. Sådant piggar upp kvinnorna, specielt af hennes cert . . . Förresten reser ju jag dit också. Vi träffas, och då skall du få ytterligare vinkar om det skulle behövas.

I samma stund inträdde fru Petterzon med dotter och doktor James.

Vänskapen mellan de unga syntes vara återställd. Den gamla damen hade deremot allt annat än tillfredsställelse öfver sina grofhuggna drag.

Trion tog plats vid ett bord straxt bakom det, der Allan och Kurt just slutat med sin frukost. Och på ett rent utaf löjligt sätt tog kavaljern sig för att rekvirera "smörgåsbord för tre", något som i garçonens öron naturligtvis var volapük, ty "*table de la beurrée pour trois*", såsom James så skönt uttryckte sig var något okänt för den likväl i yrket rikt praktiserade ganymeden.

Också stirrade han en god stund på den ögonbrynsrynande skandinav som rekvirerade ett bord af bröd och smör och svarade slutligen endast med att sträcka fram hôtelets menu,

bakom hvilken James hastigt försjönk i djupa studier, helt visst lika svåra för honom som studierna till medicine licentiaten.

— Nå, hur länge tänker du läsa den der? Säg ifrån nu hvad vi ska' ha'. Kyparn väntar ju, hördes fru Petterzon falla in med otålighet då beställningen dröjde. Annars kan nog Agnes hjälpa dig.

Agnes satt der blossande röd och visste ej hvart hon skulle vända sina blickar af blygsel öfver "fästmannens" bortkommenhet, synnerligast som hennes öga träffats af en blick från Kurt, hvilken egentligen var nyfiken att få se denne creolskans nye amant i dagsbelysning efter nattens äfventyr.

Men i samma nu kom fru Petterzon att vända sig. Hon hade setat med ryggen åt de båda herrarne. En hastig blick, tämligen närgången i alla fall, sade henne, att desse herrar, som nu reste sig, voro desamme, som hon trängt in till under natten för att söka den "eländiga förförerskan".

Innan Kurt och Allan hunnit till dörren, ja, innan de ens hunnit lämna bordet, var fru Petterzon midt emellan dem och med en röst, som hördes öfver hela salen sade hon vändande sig till kapten Bratte:

— Snälla herre! Jag är visst icke den, som är obillig. Jag skulle till och med kunna be om ursäkt på mina bara knän. Ja, det skulle jag! Men nu är så, att lite hvar kan ta' fel. Alla kattor ä' svarta i mörkret. Och här har ett misstag blifvit begånget. Och jag ber tusen gånger om ursäkt. Förlåt snälla herrn! . . . Och herrn också. — (Hon vände sig mot Kurt.) — För herrn var ju också med . . . Och jag skulle be herrns fru också om ursäkt. Men som hon inte hörde något och inte förstår hvad jag säger så . . . för si jag talte med henne nyss . . . hon var just uppstigen och legär förstås och jag så . . .

— Min bästa fru! Jag förstår icke heller, hvart ni behagar

komma, afbröt Allan, då fru Petterzon syntes vilja fördjupa sig väl mycket i detaljer.

— Inte? Kommer inte herrn i hog, hvad vi talade om i natt?

— Talade? Nå ja! Det kan man ju också kalla det, svarade Allan ironiskt . . . Annars brukar man . . .

— Ja, det förstås! Men nu skall James själf få berätta för herrarne hur det gick till.

— Nej, jag ber! Låt saken förfalla. Är ett misstag skett . . . hvilket det ju måste vara, så . . .

— Visst! Ett förbaskadt misstag . . . Se saken är den, att Agnes icke såg fel ändå, fast jag trodde det . . . Ack ja, ett älskande öga ser mycket det . . . Kort och godt. Det var inte hon.

— Hvilken hon?

— Herrns fru vet ja!

— Men jag har ju en gång sagt er, att jag icke har någon fru, här i Paris. För nu . . .

Han fick sig nu en knuff af Kurt, som föll in:

— Vi dela fruns glädje. Och hoppas att denna historia skall bli till nytta för framtida resor. Hotell äro inga privat lägenheter och derfor . . .

— Nej visst! Herrn har ta mig dalern rätt! Och det fick jag nog erfaras i morse. Jag hade väl inte sofvit ett par timmar förrän jag vaknade vid att det gick i rummet bredvid, det, som hon, den der fröken Winkler eller hvad hon hette, hade tagit för sin egen del . . . Jag var yrvaken, men gick ändå upp för att se hvad det var, då . . .

— Förlåt! Men vi ha något brådt, afbröt Allan nervöst och irriterad af all denna talförhet . . . Jag hoppas ni tillåter att vi aflägsna oss?

Han gjorde en afmått bugning och ville gå. Men Kurt,

som väl visste hvem denna fröken Winkler var, fattade honom i armen hviskande:

— Nej, stanna nu. Det kan ju vara lustigt att få höra hur den der historien slutade.

— Ja, visst! replikerade fru Petterzon medgörligt. All right! som engelsmannen sa! . . . Jo, jag snodde mig in och tittade. Rummet va tomt. Hon var väl half åtta då så der vid pass . . . Aha tänkte jag . . . Nu ska vi få se att dom ska träffas igen.

— Hvilka? frågade Kurt hetsigt.

— Hon, jätan från Arboga, förstås och . . .

Här sänkte hon rösten till en hviskning, under det att hennes blickar flögo öfver bordet, der James fortfarande satt med matsedlen för ansiktet och med bultande hjärta, beredd att hvilken sekund som helst få se Bratte närma sig med begäran om förklaring öfver nattens rendez-vous med såsom han nu trodde, dennes hustru, hvilket han dock tidigare haft sina dubier om.

— Ja, just han, fortsatte fru Petterzon. Min spelevink till blifvande mäg. Men nu har han då heligt och dyrt lofvat både mig och Agnes att . . .

— Hon var således försvunnen? afbröt Kurt intresserad.

— Som en vålnad! Men på nattduksbordet låg det här brevet till mig . . . Hvar har jag det nu . . .

Hon ref i sin klädningsficka och fick äntligen upp ett skrynkladt papper.

— Se här, var så godt läs själfva så få herrarne se om jag står och ljuger.

Slumpen ville att Kurt var för fumlig i sina rörelser. Det blef Allan, som mottog biljetten från Jane till fru Petterzon, trots att han gjorde det mer af artighet och för att villfara hennes begäran men utan tanke på att egna skrifvelsen annat än en flyktig blick.

Kurt hade bleknat och hans händer darrade af otålighet.

Hjärtat slog i honom som aldrig förr, och ögonen brände som hade de velat förinta denna biljett med blickar.

Rådsvill om hvad han skulle göra, trampade han spasmodiskt på samma fläck, under det att han gång på gång måste förkasta den tanken att rycka biljetten ur Allans händer. Under detta gick ej en min, ej en ryckning i Allans ansikte förlorad för honom.

— Han såg hur blodet kom och vek från svågerns kinder och hur den till början så likgiltiga blicken efter hand med girighet syntes sluka hvarje ord, hvarje streck i detta bref, som Kurt nu velat ge en förmögenhet för att *först* hafva fått i sina händer. Ty då hade det aldrig hunnit under de ögon, som nu syntes läsa det om och om igen utan en tanke på att vilja sluta.

— Min fru, hördes nu Allan vända sig till fru Petterzon, som började blifva otålig öfver att denne man tycktes ha lika svårt att läsa svenska som James franska . . . Får jag lof att tala några ord enskildt med er?

Han sade detta med så artigt tonfall, att fru Petterzon började bli riktigt betagen i honom. Och i det hon skrufvade upp sig i en misslyckad aktris-patos svarade hon halft nigande:

— Så gerna, min herre. Er tjänarinna.

Allan gjorde ett tecken åt Kurt att han ville vara ostörd, när denne våldsamt brytande med convenansens bud syntes vilja följa efter.

Och under det att Allan drog sig längre ned åt en fönstersmyg vid entréen till matsalen, måste Kurt för att ej blamera sig ohjälpligt, stå kvar, gå sin väg eller slå sig ned vid det bord, han nyss lämnat.

Tankfullt hade Allan, fortfarande med den af fru Petterzon lämnade biljetten i sin hand slagit sig ned vid ett halfdukadt bord invid fönstret. Och fru Petterzon var ej den, som dröjde med att taga plats vid den artige gentlemannens sida och utan

att egna dottern och James — som med förvåning gáfvo akt på — den minsta notis.

Men hade hon bespetsat sig på att nu i en hast bli bjuden på några finesser — hvilket hon verkligen syntes bereda sig på — tycktes den elegante svensken i detta afseende bli lika långsam med att rekvirera som Agnes' fästman var det.

Oberörd af allt, som tilldrog sig omkring honom och utan att fästa sig hvarken vid fru Petterzon eller Kurt — som med förvåning stannat midt på golfvet och betraktade Allans arrangement med oförställd nyfikenhet — fortsatte Allan att med kaligrafisk omsorg studera hvarje linie i det erhållna brevet under det att han då och då mumlade några ord, hvars innebörd fru Petterzon icke kunde uppfatta.

Den själfinviterade damen började visa tecken till otålighet. Hennes mening om denne herres artiga sätt — såsom hon nyss fått den — var redan betydligt modifierad och till Allans nackdel. Också spelade hennes blickar med viss ängslan öfver till James och Agnes, som nu serverades en anrättning, hvars läckra arom högeligen bidrog att reta fru Petterzons matlust. Ur stånd att längre kunna lägga band på sig vände hon sig därför uppfordrande mot Bratte och sade:

— Hur länge menar herrn att jag skall sitta här som ett spektakel? Ska' vi ha' något eller ej?

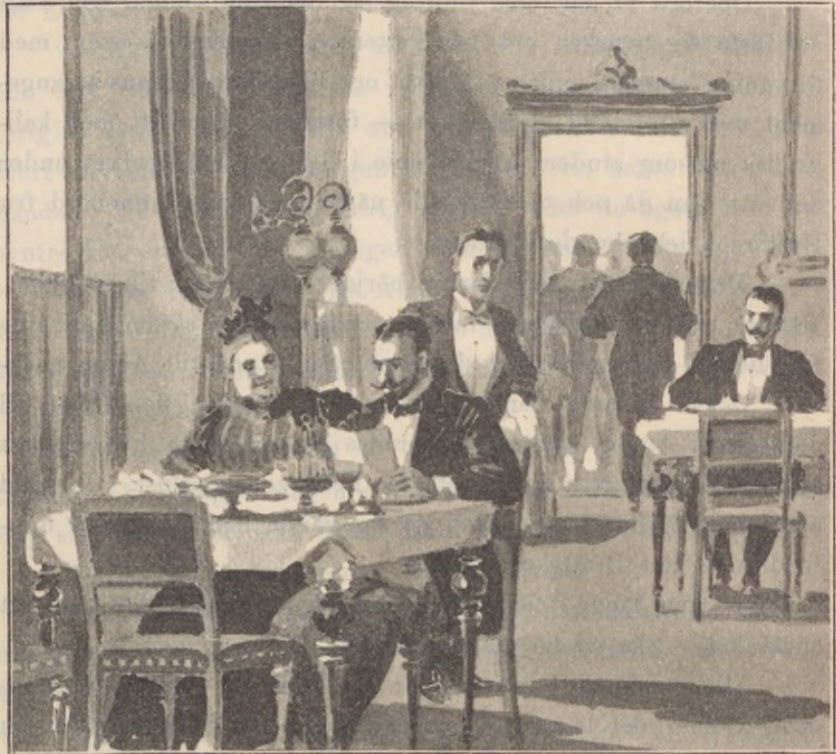
Allan vaknade upp som ur en dröm vid ljudet af hennes ord. Och i det han fann hur ogranlaga han burit sig åt i sin tankspriddhet och äfven kände hur löjligt tanklöst han handlat, samt att här icke fanns annat att göra, än att på bästa sätt söka reparera både missförståndet och fauten sade han:

— Förlåt mig min fru! Jag är en smula distrahit därför att jag ej fått en blund i mina ögon i natt . . . Behagas det ett glas vin?

— Vin? Nej tack! Jag måste ha en bit mat. Och efter

som jag ser att Agnes och James äntligen fått fram något på bordet så . . . Men hvad var det herrn ville mig? Vi skulle ju tala enskildt med hvarandra? Herrns kamrat sitter der och väntar och tycker visst äfven han, att det dröjer något länge med . . .

— Ack! Ja, visst! . . . svarade Allan afbrytande i det

han åter en gång genomfor brevet . . . Jo, jag tänkte verkligen anhålla om en sak. Får jag behålla detta bref?

— Hjärtans gerna om det kan göra herrn något nöje, svarade fru Petterzon . . . Kanske herrn känner den der fröken? Just ett snyggt exemplar. Ty nu vet jag, att det var hon som lockade ut James. För Agnes . . .

— Jag känner henne, svarade Allan kort . . . Jag känner henne till och med mycket väl. Ja, det kan icke vara något tvifvel om, att det är hon, som skrifvit de här raderna . . . Den här slängen på j:t till exempel — han pekade på ett j i brevet, som på nytt undergick hans granskning — den gör ingen annan efter . . . Och så det här sättet att forma ett g . . . Mycket konstigt i sanning . . .

— Det tycker jag med, afbröt fru Petterzon . . . En högst besynnerlig människa var det. Men träffar jag henne någon gång i Stockholm, eller hvar som helst, förresten, så skall jag nog lära henne veta tojs . . . Ja, hur kan man tänka sig . . .

— Högst egendomligt! Högst besynnerligt! Jag får således behålla brevet? afbröt Allan nervöst.

— Det har jag ju sagt . . . Är det något mer? frågade fru Petterzon nästan vresigt.

— Nej tack, icke nu, min fru. Men törs jag kanske be om fruns namn . . . Är det inte . . .

— Fru Petterzon, min herre. Och herrn?

— Jag ber om ursäkt . . . Mitt namn är . . . Longstraw.

— Tack så mycket!

Och hon reste sig, i det hon fortsatte:

— Men nu får jag lof att skynda mig. Annars får jag inte en bit. Agnes har redan börjat, ser jag, och såväl hon som James ha minsann appetit. God morgon! God morgon!

Hon tog några steg från Allan, men vände sig genast på nytt, sägande:

— Om det icke generar er, min herre, så var så god och helsa på oss. Jag bor på Kommendörsgatan nr 12. Ja, var så god titta upp och tag med er vän, så få vi tala vidare om den der flickan, hon, fröken Winkler. Ty hur hon än burit sig åt, — ja, jag menar nu det der med James — så var det en söt

flicka. Och nog såg *jag*, att hon var af fin familj. Franska talade hon som en häst, och . . .
— Tack! svarade Allan helt kort och till utseendet nervös. Kanske kommer jag verkligen att behöfva er hjälp. För hvad ni gjort henne, skall det bli mig en kär plikt att visa erkänsla. Jag tackar er, min fru, både å hennes och mina vägnar.

Han lämnade restauranten brådsakande, följd af Kurt, som hela tiden iakttagit denna scen med största intresse. Fru Petterzon kastade en menande blick efter de båda herrarna, hvilkas beteende med rätta syntes henne besynnerligt. Och i det hon slog sig ned vid dotterns och fästmannens nu välförsedda bord, utbrast hon:

— Det här blir en riktig följetong, ska ni få se. Hvem i all sin dar kunde tro, att också *han* var kär i henne! Gud ske lof, att *jag* sluppit undan trollet!

— Hvad menar mamma? frågade Agnes, i det hon mycket väl märkte, att James rodnade helt lätt.

— Du såg ju, hvem *jag* talade med. Han blef alldeles som förhexad, då *jag* gaf honom brevet.

— Hvilket bref? fortsatte dottern.

— Det, som hon, den der arbogaungen, lämnade mig, förstås

— Hur oförsiktigt! utropade Agnes lifligt. Hvem vet hvad följder sådant kan ha med sig? Mamma känner ju hvarken honom eller henne.

— Men *jag* kände, att *jag* handlade *rätt*, afbröt fru Petterzon med kraft . . . Och nu tala vi inte vidare om den der saken . . . Skynda er nu att äta. Sedan ska vi packa, för se redan med första tåg resa vi hem. Det här nöjet har *jag* min själ fått mer än nog af.

* * *

*

Kurt uppnådde Allan i vestibulen. Inställsamt lade han sin arm på svågerns axel och frågade:

— Du går ju upp till Molly?

— Nej!

— Inte? Men du lofvade ju? . . .

— Jag har ändrat mig. Jag reser hem öfver London.

— Ah! Börjar förstå! fortsatte Kurt. Kanske stod det något i det der brevet, som . . .

Han hejdade sig vid den blick af förvåning, som träffade honom ur Allans ögon, när denne sade:

— Hvad har du för skäl att tro något sådant?

— Inte något bestämt, men . . . Det vill säga . . . Det kom för mig, att . . . Ja, jag vet verkligen icke, hur jag skall uttrycka mig . . .

— Nej, jag märker det. I alla fall har du nu hört min afsigt, och vid den står jag fast.

— Nå, har jag tänkt hindra dig? fortsatte Kurt med en lömsk blick . . . Att du far hem öfver London är ju listigt nog . . . Men nog får du en dust med Molly, som . . .

— Icke alls! Jag tänker icke ens visa mig för henne, innan jag far.

— *Icke???* . . . Ämnar du rymma?

— Som du vill kalla det . . . Nu går jag upp. Mitt gepäck skickas ned till bangården. Och sen vore det väl satan, om jag icke skulle kunna komma ur den här härfvan.

— Det skall nog gå som en dans, svarade Kurt med en ny lurande blick, gripen af en hastig ingifvelse . . . Och jag skyndar mig till min lilla Vivi. Hon bör nog vara rätt orolig för mig nu. Skada, att jag icke fick ditt sällskap der nere i Nizza. Ty *dit* reser jag.

— Lycka till! svarade Allan kort . . . Beklagar, att jag icke kan skicka henne min helsning . . . Du förstår?

— Naturligtvis! Nu vill du vara *alldeles* incognito. Inte sant?

— Absolut!

— Nå, adjö med dig då! Tusan, hvad du ser högtidlig ut. Hoppas att få se dig gladare, när jag och Vivi helsa på hos dig ute vid Djursholm. Du skall ju bo der i sommar?

— Hur vet du det?

Frågan kom med ett uttryck af förvåning, i det han hejdade sig på första steget af trappan och fortsatte:

— Mig veterligen har jag endast framkastat detta förslag åt Jane någon dag i vintras.

— Och hon har sagt det åt Vivi, och af henne har jag fått reda på denna högst viktiga hemlighet . . . Ha! Ha! Ha! Du är bra lustig du, käre vän! svarade Kurt med ett skratt, som skulle dölja, att han åter gjort en blunder. Ty sanningen var, att meddelandet om Djursholm hade han från Jane. — Men farväl nu! Vi träffas när vi råkas.

Han vinkade afsked och tog vägen genom porten ut på gatan. Några steg förde honom till en charmant observationsplats, nämligen det världsbekanta Café de la Paix, från hvars trottoirbord han hade god utsikt öfver hvad han nu ville se. Det dröjde icke heller länge, förrän han såg Allan komma sätande öfver avenue de l'Opera åtföljd af hotellpojken, som bar en mindre kappsäck. Tydligt begaf han sig till stationen . . . Knappt hade dessa två passerat, förrän Kurt åter skyndade sig till hotellet och knackade på hos mrs O'Brin.

Nästan omedelbart blef han insläppt af henne själf. Med ett uttryck af öfverraskning bjöd hon honom taga plats och fråmed en blick efter anledningen till detta besök på en tid, hvilken ej gerna kunde betraktas som visittimme, som också hennes ofullbordade klädsel utvisade.

Men Kurt lät sig icke genera och han gick rakt på sak när han utbrast:

— Vet ni af, att kapten Bratte just nu är på väg till London?

— Mon dieu! Hvad säger ni? Har han *rest*?

— Som ni hör, älskvärda Molly, fortsatte Kurt med en anstrykning af galanteri.

— Men det är ju oerhördt! Reser han han utan att ens taga farväl? Och hvad skall han i London att göra? Han har bestämdt blifvit alldeles galen.

— Antagligen. Åtminstone ser det så ut. Men det finns ju en förklaring, och den är . . .

— Låt höra! Ni lägger mig på sträckbänken.

— Helt enkelt, att han är så svartsjuk, att han ej är tillräknelig för sina handlingar. Det är ni, dyrkansvärda Molly, som difvit honom på flykten.

— Jag? Förstår verkligen icke . . .

— Ni har således glömt äfventyret i natt?

— Lappri! . . . Ett litet skämt . . .

— Som kommit honom att tappa hufvudet. Vi frukosterade alldeles nyss, ja, det vill säga, för en timme sedan ungefär . . . Plötsligt fick han den idén, att han skulle resa till London. Och kan ni gissa hvarför?

— Nej, verkligen icke.

— Jo, han ämnade sätta sig i förbindelse med er gemål.

— Han? Nej, detta blir verkligen *för* löjligt.

— Säg icke det! En svartsjuk man kan vedervåga hvad som helst för att hämnas, svarade Kurt, med förnøjelse öfver att se henne mer orolig än hon visade . . . Kapten Bratte är stormgalen i er, och just därför har det der lilla skämtet, som ni kallar det, och som både han och jag hörde afslutningen af, satt honom i ett tillstånd af raseri.

— Men det är ju rent af otroligt! Det är i sanning uppörörande! . . . Och han skadar ju sig själf lika mycket som . . . Ah! Var det ingen der bakom dörren?

Hon utsträckte sin hand mot den dörr, som ledde till det af Allan bebodda hotellrummet och fortsatte:

— O, se efter, är ni snäll.

Kurt närmade sig denna dörr och ville öppna den. Som han fann den vara läst svarade han lugnande:

— Kanske är det någon af betjäningen.

— Är ni säker på att Bratte rest?

— Alldeles! För honom kan ni vara lugn. Jag satt på Café de la Paix då han skyndade bort, hack i häl följd af hotellpojken med kappsäcken . . . Men i samma stund tänkte jag . . . som vän till den älskvärdaste bland kvinnor, som vän till er, är det min plikt att ge er en varning. Om ni skyndar er, kan ni hinna lika fort med londonertåget som kapten Bratte. Och sedan bör det kunna bli en lätt sak för ett så förslaget hufvud, som ert, att korsa hans planer . . . Ni kan spela ångerfull som ingen annan och fångsla honom med ljufhet . . . Ni kan äfven vara sträng och hota . . . Ja, jag säger detta af ren vänskap . . . Han är själf förföljd, och . . .

— Sää? Af hvem då?

— Af sin *hustru*.

Creolskan sjönk förvånad ned i en fätölj. Och med ett uttryck af nyfikenhet, som hon ej kunde dölja sade hon:

— Hans *hustru*? . . . Ser hon bra ut?

— Förtjusande! Ja, det vill säga, icke kan hon taga upp en täflan med er. Hon . . .

— Inget smicker, jag ber . . . afbröt Molly med ett leende af belåtenhet . . . Men, säg! Har hon följt efter oss ända från Stockholm?

— Ja, och med samma tåg, som ni. Och här har hon bott på samma hotell som ni.

— Hur vet ni det? Känner ni henne? Nä, det var då

också en fråga! . . . Ni är ju kapten Brattes sväger . . . Jag menar, har ni träffat henne under resan?

Kurt fick en idé och svarade raskt:

— Ja, dyrkade! Jag har träffat henne. Och jag har blivit kär.

— I henne; i er svägerska? Ni behagar skämta! utbrast creolskan med en blick, som ej undgick Knut och som sade honom, att något af afund flammade upp i hennes hjärta . . . Ser hon då *så* bra ut? Ni brukar ju ha god smak.

— Hon är en förtjusande blondin! svarar Kurt med större uppriktighet än hvad som här var af nöden. Det skulle till och med icke förvåna mig om hon en vacker dag . . .

— Hvad! Säg ut! Ni stannar ju midt i meningen. *Hvad* skulle icke förvåna er?

— Om hon en dag gjorde som *ni* . . . Ja, jag ber om ursäkt . . . Jag, menar . . .

— Behöfs visst ingen ursäkt, afbröt creolskan med ett lätt-sinnigt skratt . . . Och beror det på *mig*, så skall hon få grundade anledningar . . . Ha! Ha! Ha! . . . Ni vet, att det just är sådana der små äfventyr, som jag älskar . . . De ge lifvet så att säga en piff, en viss retelse, hvilken . . . Ah! Nu var det bestämdt någon på dörren igen! Jag blir riktigt rädd.

— Den är ju stängd, svarade Kurt, som nyss lugnande . . . Ni ha ju själf läst igen om er. Och fogeln flyger ju nu som bäst sin kos . . . Men vill ni hinna honom och fortsätta med det der, som sätter piff på lifvet såsom ni kallar det, så är ingen tid att förlora. Tåget går om tre kvarts timme; ja, knappt mer än en halftimme, ser jag . . . Och jag spår, att det *piffiga* skall icke komma att fattas.

— Vet hon af, att han reser till London?

— Jag har underrättat henne.

Nu hördes bullret mot dörren starkare än nyss och Kurt

blef äfven han en smula oroad, samt gick att öppna. I samma stund han gjorde detta för att se om någon lyssnat på dem, stängdes dörren till korridoren. Öfvertygad om att det varit någon af hotelluppasserskorna, som verkligen roat sig med att spionera på ett samtal, hvilket förts på franska, men nu fått nog när hon märkt sig vara upptäckt, lät Kurt dörren stå öppen och fortsatte vänd till la belle créole:

— Nu är det ingen, som stör oss, madame! Hur var det? Ni reser efter dem?

— Jag tror väl! Det skall verkligen bli rätt intressant. Och ni? Stannar ni kvar?

— En vecka på sin höjd. Sedan far jag och min hustru till Nizza och . . .

— Ah! Monte Carlo . . . Det var dit vi tänkte oss.

— Och som ännu ej kan vara för sent, svarade Kurt frestande . . . Jag känner min sväger. Han skall ej kunna motstå edra böner, när ni retande som alltid kommer för att åter lägga honom vid edra fötter . . . Om inte förr träffas vi således der . . . Au revoir.

Han bugade sig och försvann med ett segervisst leende öfver sina läppar. Att mrs O'Brin skulle hufvudstupa ge sig af efter Allan, var han nu förvissad om. Själf skulle han med nästa tåg följa efter, bara han först af fru Petterzon lockat innehållet af Janes bref. Ty på detta berodde nu närmast hela utgången af hans nya planer för vinnande af äktenskapsskillnad mellan Allan och Jane, hvilken redan, när han själf gjort sig fri från Vivi, måste bli hans med godt eller ondt.

Detta kom nu för honom med en rent af djäfvulsk envishet. Det var ej längre en tom nyck, såsom då han första gången lade ut sin snara för att fånga henne. Nycken hade vuxit till en lidelse, som ägde vulkanens styrka, och liksom denna skulle spränga hvilket motstånd som hälst. Hela hans själ uppgick i

denna tanke, som ej ägde en hårsbredd af sonande drag, men allt af själfvisk åtrå.

Dock skulle han känt marken darra, om han vetat, att det samtal, som han nyss haft med sin själsfrände, creolskan, blifvit genom slumpens lek åhörtdt af — Allan, hvilken helt plötsligt erinrat sig, att han på skrifbordet i hotellrummet glömt kvar sitt fickur och därför återvändt för att hämta detta. De talande rösterna igenkände han genast. Nyfiken lyssnade han. Och han fick höra saker, som dref kallsvetten öfver hans panna, när han nu fann sitt tvifvel på Janes trohet — hvilket tidigare sinugit sig på honom — växa till visshet genom tankeslut af Kurts ord och hållning vid frukostbordet och nu förrädiska stämpling mot honom tillsammans med henne, som lockat honom från pliktens väg. Det hade svartnat för hans ögon. En oförsiktig rörelse hade åstadkommit det buller, som först väckte creolskans uppmärksamhet.

Hade Kurt i det ögonblicket öppnat dörren, skulle han redan funnit att ridån gått upp för tragedins sista akt.

När Allan åter hämtat sig så pass, att han kunde fortsätta med att lyssna, kom hans blick att falla på ett litet sammanviket papper, som låg invid den gardin, bakom hvilken Kurt stått dold under början till nattens uppträde. Liksom af en instinkt uppfångade han detta papper, en tuviken visitkortsblankett.

Så när hade han gifvit upp ett rop af öfverraskning. Hans ögon träffades åter af Jans stil. Men de rader, som här voro skrifna, voro ej som brevet till fru Petterzon, en gärd af tacksamhet för vänligt skydd och moderlig omsorg, utan här fick han en tydlig bekräftelse på Kurts och Janes brott.

Det var nämligen samma ödesdigra kort som Jane skrifvit till Vivi för att leda Allan på villospår, och som hon sedan stulit ur styfmoderns schatull men tappat inne på Hellbachers konditori, der Kurt kommit öfver detsamma och tanklöst gömt det i sin

plånbok. Vid bläddrande i denna hade han i sin tur tappat kortet i hotellet, och nu var det i Allans händer. Något tvifvel om äkthet fanns icke. Skriften var ju till och med undertecknad: "*Din tillgifna Jane.*"

I första utbrottet af raseri var Allan nära att slå in dörren och genast kasta sig öfver husskändaren och bedragaren. Men på samma gång kom det lyckligtvis för honom hur löjlig en sådan handling skulle te sig i *älskarinnans* ögon.

Han var ju själf full af samma fel, som de han nu kunde tillvita sin hustru. Och han var minst af allt den, som borde kasta *första* stenen, om han borde kasta någon sten alls.

Resignera! Resignera! sjöng det i hans kokande hjärna. . . . Du är en narr om du kastar Världen skall skratta åt dina horn och åt dina egna äfventyr med en så'n der, som

Nu hörde han hur Kurt fattade låset. Som en pil flög han på dörren.

Brådskande styrde Allan Bratte sina steg till bangården. Att nu resa till London fann han vara löjligt. Naturligtvis hade ju Jane reda på allt; och att längre spela komedi med henne fann han vara narraktigt. Af fru Petterzöns bref från Jane framgick, att hon vände åter till Sverige. Hvarför fanns icke motiveradt, men Allan anade det. Ett oväntadt sammanträffande med Kurt och henne hade naturligtvis ägt rum, och det var för sin älskare hon flydde. Ja! Allan fick till och med klart för sig, att Kurt icke tänkte draga i betänkande att göra detta brott mot heder och vänskap ännu större genom att öka det med ett brott äfven mot blodskap. Den entusiasm Kurt visat under skålen för Jane, sade Allan, att han kunde frukta en skandal, som straffrätten kunde ha skäl att gripa in uti.

Att förhindra något sådant blefve nu en samvetssak för de namn, som de buro.

Den kärlek, han så fåviskt drömt om att bygga upp ett

tempel åt i familjekretsen, *var* redan död och kunde aldrig mer väckas till lif. Nu gällde det endast att värna hedern, den yttre borgerliga hedern, som bara visar ytan och jämt så mycket som världen har ögon för.

Men det fanns ännu mycket att göra endast för att få behålla *skenet* af lycka. Och i det arbetet *måste* de vara eniga, han och hans hustru, om annars deras hjärtan nu båda voro af sten.

Tåget till London hade han sett gå, och med detta mrs O'Brin, som girigt sett sig omkring efter sin älskare . . . Nyfiken inväntade han äfven nästa lägenhet, och såg hur Kurt och Vivi stego upp i en kupé; således äfven de på resa till lordernas stad.

Den natt, som Allan nu hade kvar i Paris, blef för honom en natt i helvetet. Halft vansinnig for han följande morgon med kontinentaltåget till Berlin.

* * *

Kaptenskan Bratte har nyss sagt farväl åt den hederlige gamle doktor Brischner, som varit hennes lifmedicus allt från giftermålet. Hennes ögonlock voro rödkantade. Det syntes, att hon hade gråtit, och ännu skakades hennes lemmar gång på gång af nervösa snyftningar, åt hvilka hon med all makt nekade att gifva luft i öppen gråt.

Brischner hade sett allt. I ett tillstånd af ångest hade hon kallat på honom, efter en natt af ohyggliga kval, den natt, som följde på hennes hemkomst från Paris. Hela dagen hade fått gå utan att hon ens försökt ett närmande till styfmodern. Morfinsprutan hade varit i lifligt arbete, och under intrycket af gifkets verkningar, gingo timmarna som i ett rus af lycka. På balkongen öfver den hänförande strandboulevarden hade hon

frossat af det lif, som de till och från utställningen strömmande skarorna, vagnarna, ryttarne och bicyclisterna erbjöd; och till den väldiga hufvudkupolen på själfva expositionsområdet flögo hennes blickar gång på gång med samma frossande nyfikenhet som man ser omslaget till en i ropet varande bok, men af hvilken man ännu icke tagit del . . . Nå, på det hela taget var hon icke vidare nyfiken att komma in genom porten till alla de härligheter, som der bjödos åt sekelslutets jäktande barn. Det var henne fullkomligt likgiltigt om och när hon skulle finna detta jättetak närmare än hon var det nu . . . Men hvad som *icke* var henne likgiltigt, hvad som brände hvarje hennes nerv med längtans lapis, det var kärleken till honom, hvars genkärlek hon förverkat, det var det skälfvande hopp, som är de helvetiska marternas kulmen, det var tankarna på Allan . . .

Så kom kvällen, en ljus, doftande, nordisk sommarkväll, en nyans af natt utan mörker.

Det ligger vemod i en sådan kväll. Det ligger födslökval i en dylik natt, då den — liksom nu — ger afskedskyssten åt våren. Men en kräftsjuk döendes afgrundstortyr ger en kväll och en natt som denna åt det hjärta, som känner sig ovärdigt att ens trampas under den älskades fötter.

Hon rusar in i sin boudoir. Famlande i skymningen leta hennes skälfvande händer efter en flaska, som de nyss gömt bakom toaletten, gömt med skrupulös ängslan mellan möbelen och väggen. Nu håller hon den mot fönstret. Hon darrar, och en konvulsiv kramp pressar samman hennes bröst. Flaskan är tom. Icke en nagelskyla af det nervfrätande giftet kan skönjas. Morfinsprutan kommer fram. Men äfven den är tom, fasaväckande tom.

Hon vacklar. En sugande frossa griper hennes nyss glödande kött. Stolen, som famnar henne, markerar hvarje skälfning med kvidande, gnisslande ljud.

Hon börjar se syner. Ohyggliga, grinande ansikten med glödande ögon stirra mot henne från hvarje vrå. Och der! Öppnas icke dörren till garderoben? Sticker icke fram derifrån ett hufvud, som bär Kurts, älskarens, förförarens, djäfvulens drag . . . Drag? . . . Bild? . . . Nej, vid afgrunden! Det *är* han; det *är* han, som smyger fram der mot henne, smyger som en lurande räf mot det byte, han redan fångat, och som icke mer kan undfly.

Ett gällt skri! En tung duns!

Kammarjungfrun rusar in. På mattan vid dörren till salongen ligger fru Jane afsvimmad — — —

* * *

Nu hade Brischner sagt sin mening. Han har icke skrädt orden, och Jane vet sin dom. Antydningvis lät han henne förstå, att det lif, som ännu fast svagt rörde sig under hennes hjärta, aldrig skulle se dagen, om hon ej, med en lifdömds längtan efter benådning, afsvor bruket af morfin.

Hon har ingenting svarat.

Men sent på natten sedan hon åter efter stränga och mäktiga öfvertalelser äntligen kommit till sängs och ligger der i en vulkan af feber, komma synerna fram på nytt, men nu skarpare, mer markerade, förfärligare, fasansfullare.

Hvem smyger der fram vid sängkanten?

Ah! . . . Åter han! . . . Kurt!

— Satan! skriker hon och rusar upp. Vanvettet famnar henne . . . Ångesten hviskar ett råd, som hon genast är allt för villig att lyda.

En skräll, och dörren till balkongen slås upp. Fru Jane är nu framme vid räcket . . .

Derunder bor döden, befriaren . . .

Hon tror det, vet det och söker honom.

Men i samma stund steget skall tagas, gripes hon liksom i järnvägskupén af en stark arm, väkterskans arm, som Brischner satt till bom mellan lif och död.

* * *

Nu är det morgon, strålände, klar morgon. Fru Jane sitter framför en brasa, fast termometern utanför fönstret visar aderton grader plus.

Hon fryser så att tänderna skallra och söker fåfängt samla en mängd töcknade begrepp, som tumla om i hennes hjärna.

Steg höras från salongen.

Fru Jane vänder skälvfvande sina blickar mot entrén . . . Hon vill skrika, men kan det ej.

I dörren synes Allan, mannen, den bedragne maken, hämnaren. I handen håller han ett papper. Och från hans läppar gå ord, som klubba sönder den synålsudd af hopp, som fanns kvar. Utan att storma säger han:

— Jag vet *allt!* . . . Du vet också *allt!* . . . Vi äro lika . . . Detta bref har öppnat mina ögon. Båda ha vi nu att vänta syndens lön.

— 898 —

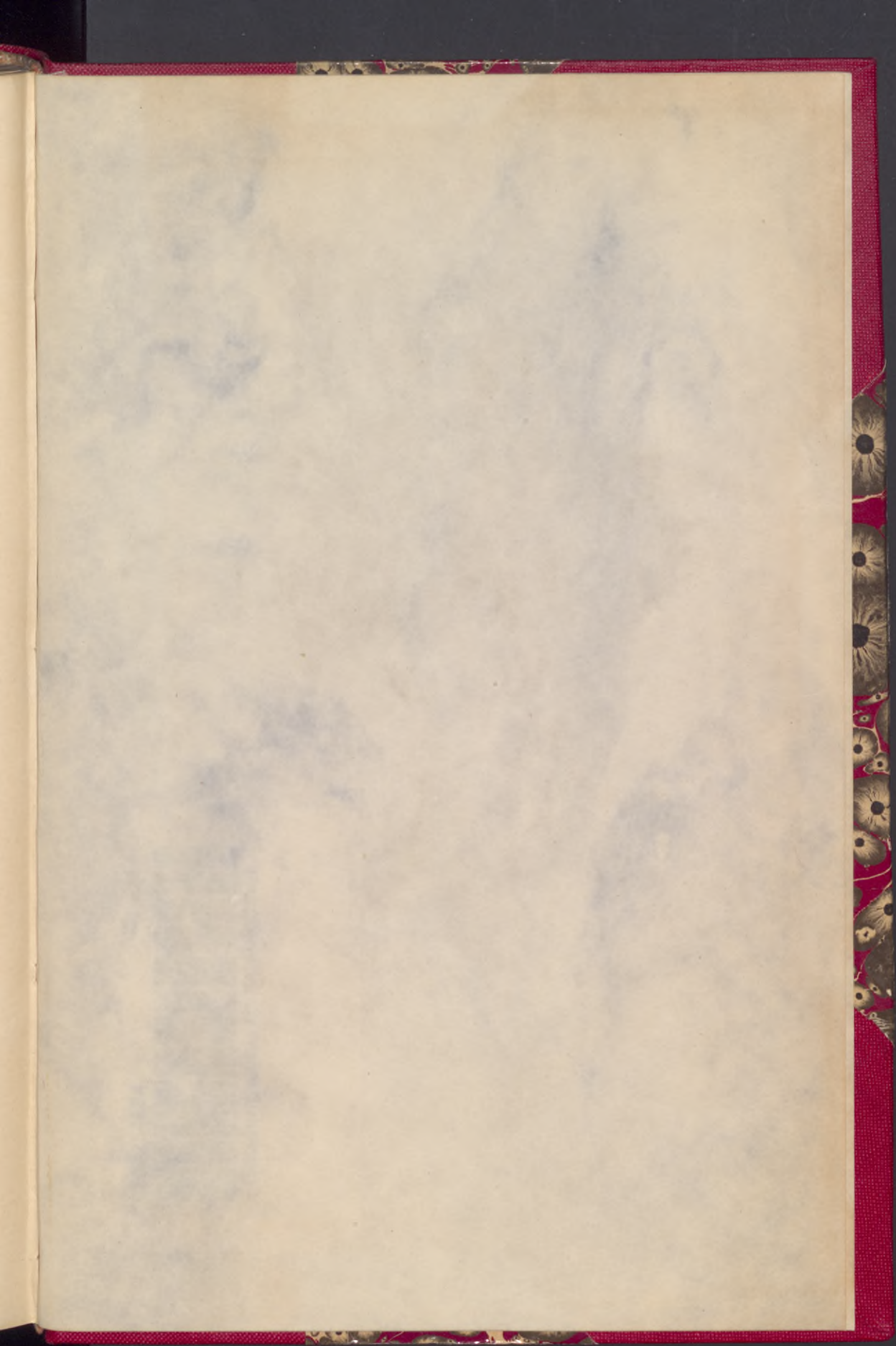
INNEHÅLL:

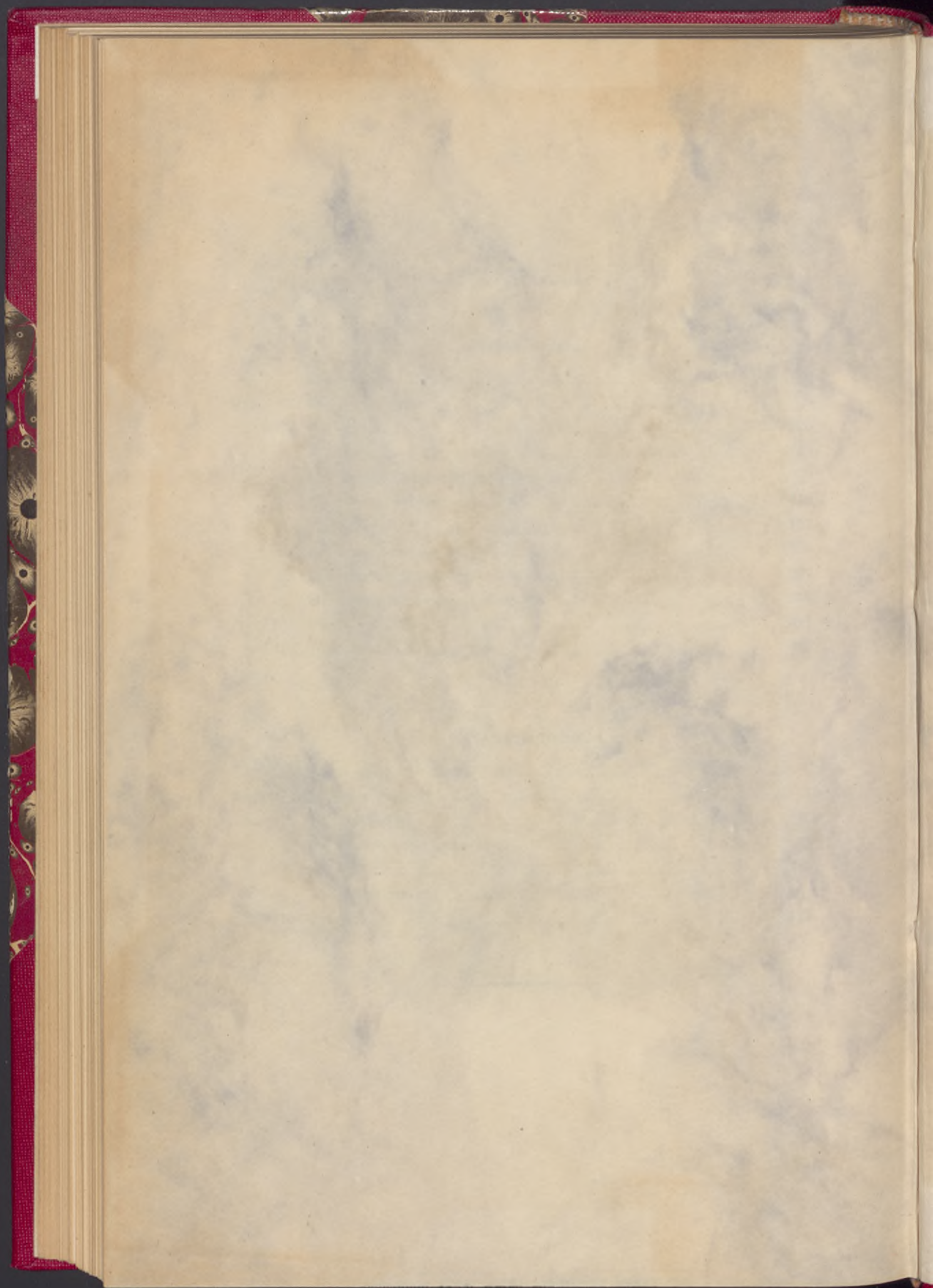
Första Delen.

	Ärade läsare!.....	Sid.	3
Kap.	1. Ett rendez-vous»	»	5.
»	2. En kvinnas seger	»	20.
»	3. Fru Jane får längre tömmar	»	43.
»	4. En fönsternisch i »Hvita hafvet»	»	80.
»	5. En kvinnas mission	»	119.
»	6. På snedspår	»	155.
»	7. Lawn-tennis med erotik	»	182.
»	8. En tvungen förlofning	»	227.
»	9. Hvad som hände på »Lidingö-bro»	»	257.
»	10. Erotik på stålaskor	»	311.
»	11. »Spader dams» bekanta	»	348.

Andra Delen.

	Anmärkning till andra delen	Sid.	3.
Kap.	1. Spekulativ kärlek	»	5.
»	2. En weddingtrip	»	65.
»	3. En morfinismens apostel	»	108.
»	4. Äfventyr	»	157.
»	5. Ett djärft beslut	»	214.
»	6. Syndens lön	»	268.

6000254884

Göteborgs universitetsbibliotek

